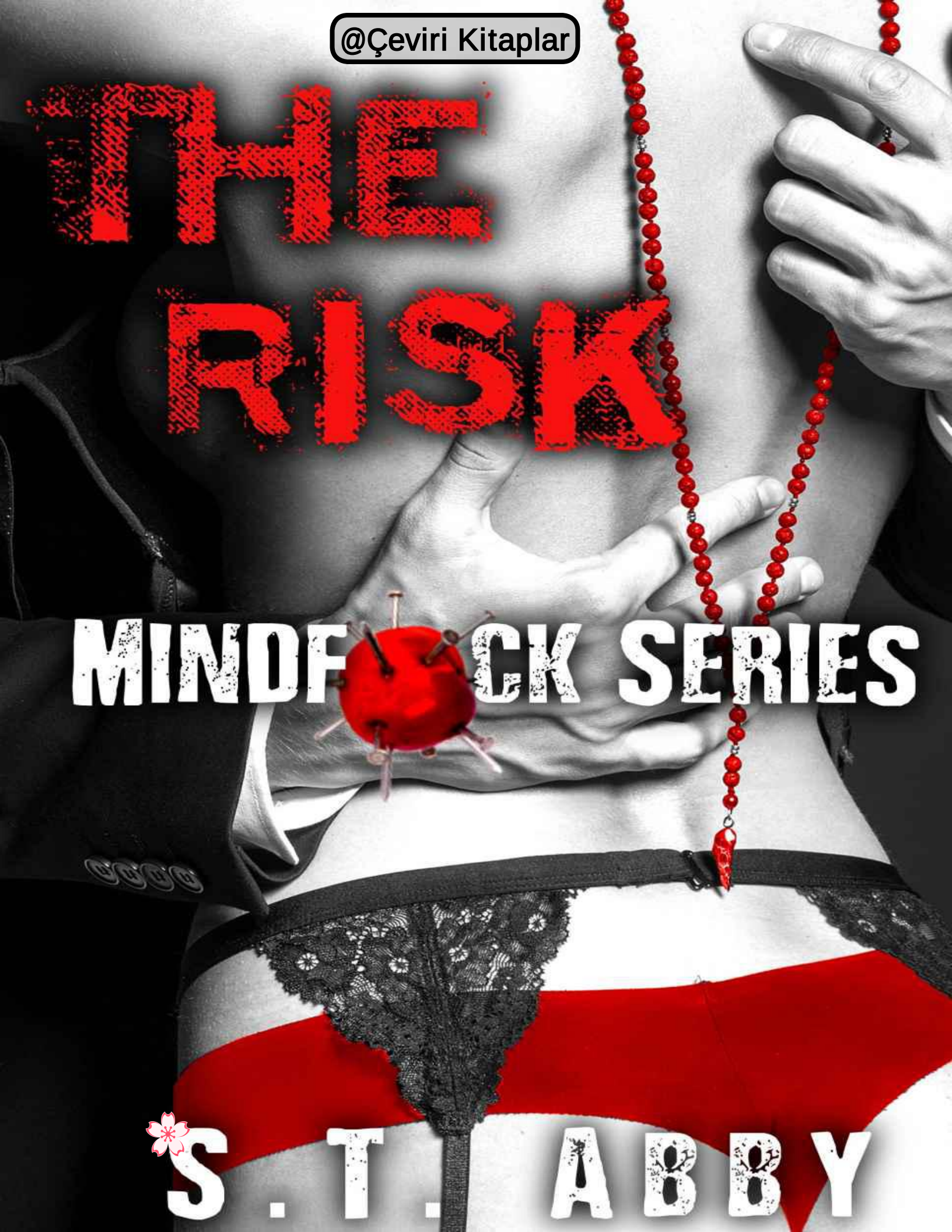
@Çeviri Kitaplar

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

Risk

1. Kitap

Zihin Karıştırma Serisi

Aziz T. Manastırı

Risk

Telif Hakkı © 2016 S.T. Abby

1. Kitap

Zihin Karıştırma Serisi

Aziz T. Manastırı

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya yöntemle iletilemez. Bu e-Kitap yalnızca sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Başkalarına satılamaz veya verilemez.

Bu kitaptaki hikâye, hem fiziksel hem de dijital tüm ortamlarda yazarın mülkiyetindedir. Bu mülkiyetin sahibi dışında hiç kimse, bu eserin yazarının açık izni olmadan bu romanın herhangi bir hikâyesini veya bir bölümünü herhangi bir ortamda çoğaltamaz, kopyalayamaz veya yayınlayamaz.

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16

Şu anda tüm sosyal ağları kuruyorum. Ama şimdilik beni burada bulabilirsiniz: Facebook'um.

Veya bana stabbyauthor@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz

Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum, o yüzden kafamın karışık olduğunu söylemek için bana yazma zahmetine girmeyin. ;)

Bu, sesini kaybedenler için. Bu, Lana Myers olmayı dileyenler için. Bu, insanların hâlâ hakkında fısıldaştığı kişiler için.

Bu, unutmak için her gün mücadele edenler içindir.

Yalnız değilsin.

Tim Hoover
Chuck Cosby
Nathan Malone
Jeremy Hoyt

Daha yazılacak çok isim var…

Einstein şöyle demiş: "Zayıflar intikam alır. Güçlüler affeder. Zekiler görmezden gelir."
Boş ver. Einstein her zaman haklı değildi.

İntikam soğuk yenen bir yemektir... İşte buna katılıyorum. Bu, sizin onları almaya geldiğinizi unutmaları ve zamanı geldiğinde çığlıklarının çok daha güzel duyulması anlamına gelir.

Bölüm 1

İnsanlığı seviyorum ama insanlardan nefret ediyorum.
—Albert Einstein

LANA

"Sanki seni ekmişler gibi görünüyorsun," dedi bir adam, telefonumdan başımı kaldırıp, ne izlediğimi görmemesi için gizlice kilit ekranını yerine oturtmaya çalışırken.

Kaşlarımı kaldırıp onu inceliyorum. Yakışıklı, yirmili yaşlarının ortasında, kibirli bir gülümseme, baskın bir duruş... Ama kesinlikle yanlış yolda.

"Aslında tek başıma yemek yemeyi seviyorum," diyorum ona, tatlı bir 'siktir git' gülümsemesiyle.

İpucunu anlamıyor çünkü gözleri kararlılıkla kısılıyor. Alfalar meydan okumayı tercih eder. Daha iyisini bilmeliydim.

"Ben Craig. Sen..." Gözlerini üzerimde gezdirirken sözlerini yarıda kesiyor ama kahvemden bir yudum almadan önce hiçbir şey söylemiyorum. "Adını vermezsen sana Güzel diyeceğim."

Ne kadar orijinal.

Dalkavukluk çabası açıkça eğitimsiz ve kesinlikle gelişmemiş. Belli ki istediğini kolayca elde etmeye alışkın, bu da ödülünü aldıktan sonra hiçbir çaba sarf etmediği anlamına geliyor. Pahalı takım elbisesi ve gözle görülür çekiciliği düşünüldüğünde, şaşırmıyorum.

Pek çok kadın onun küstahlığını görmezden gelecek, bunu küstahlık sanacak, hatta belki de çekici bulacak.

Ama ben yanlış kızım.

"Bana İlgisiz demeye ne dersin? Çünkü şu anda beni en iyi anlatan bu," diyorum ona, rahatlamış ve tamamen kontrolümde bir şekilde sandalyeme yaslanarak.

"Görünüşe göre iyi bakamamışsın," diye devam ediyor, geriye yaslanıyor ve bana kibirli bir kıçtan başka bir şey göstermeyen bir poz veriyor.

"Yeterince gördüm. Hâlâ ilgilenmiyorum."

Bir adım geri çekilince bakışları kararıyor.

"Pekala. Siktir et. Zaten penisimde donmaya ihtiyacım yok," dedi ve dönüp başka bir adamın oturduğu masaya doğru yürüdü.

Kapalı havaya rağmen bugün güneş pek parlak değil. Kahve dükkanının içi yerine verandayı tercih edenlerden sadece birkaçı biziz, çünkü yağmur yağacak gibi görünüyor. Birkaç masa ötede olmalarına rağmen, Bay Küstah'ın asık suratlı ve üzgün bir şekilde yerine oturduğunu gördüğümde arkadaşının gülüp başını salladığını hâlâ görebiliyorum.

Görüntüleri telefonumdan izlemeye devam ediyorum, ta ki üzerimde gözler hissedene kadar. Bay Küstah'ın arkadaşı, başımı kaldırıp beni incelerken gördüğümde bakışlarını kaçırmıyor. Ne dik dik bakıyor ne de ilgilenmiş gibi davranıyor. Beni okumaya çalıştığını söyleyebilirim, tıpkı benim insanları okuduğum gibi.

O da yakışıklı ama takım elbisesi diğerininki kadar pahalı değil. Gözlemlerim, iş arkadaşı olduklarına inanmamı sağlıyor, ama aynı işi yaptıkları halde neden biri diğerinden daha iyi giyiniyor? Bay Kibirli için çalışıyormuş gibi itaatkar veya kilolu görünmüyor. Bu da eşit oldukları ama aynı maaşı almadıkları anlamına mı geliyor? Ya da belki Bay Kibirli zengindir de bu adam değil mi?

Hiç aldırmadan gözlerimi telefonuma geri çeviriyorum, yoğun incelemesini fark etmemiş gibi davranıyorum. Kahvemi ve D-day taramasını bitirdikten sonra garsona hesabı soruyorum.

"Ödemesi yapıldı bile," diyor yumuşak bir gülümseme ve parlak gözlerle. "Ve bahşiş de bırakmışsın," diye ekliyor göz kırparak. "Güzel bir bahşiş."

Kaşlarım yukarı kalkıyor ve Bay Kibirli'nin arkadaşı verandadan çıkarken o da başıyla işaret ediyor. Bay Kibirli ortalıkta yok.

"Eğlence için teşekkür etmek istedi," diye devam ediyor bana, kendini yelpazelerken ve adamın karanlık bir SUV'a doğru yürüyüşünü izlerken.

"Teşekkürler," diyorum ve ayağa kalkıp çıkışa doğru yöneliyorum.

Flört yok, özlem dolu bakışlar yok ve yemeğimi ödedikten sonra yanına gelip gelmeyeceğimi görmek için bekleme yok. İnsanların sebepsiz yere iyi davranmasından hoşlanmıyorum. Onun eğlencesi olduğumu söylemek yeterli değil.

Gözlerim sessiz adamın peşinde dolaşıyor, SUV'nin yanında oyalanmasını izliyorum. Telefonda o kadar kısık sesle konuşuyor ki, sözlerini bu mesafeden duyamıyorum. Ayrıca, kaldırımın aşağısındaki dükkânın yakınında güzel bir kızla sohbet eden Bay Küstah'ı da görüyorum. Kız, benden çok daha ilgili görünüyor.

Merakımı yatıştırmaya karar verip, tam telefonunu bitireceği sırada sessiz adamın yanına gidiyorum. Yaklaştığımda gözleri benimkilere kayıyor ve yirmilik çıkardığımda kaşları kalkıyor.

"Yabancı adamların yemeğimi ödemesine izin vermem. Annem bana daha iyisini öğretti," diyorum ve önündeki yirmi doları alıp ona uzatıyorum.

Dolgun dudaklarında yavaşça beliren bir sırıtış, yüzünü tamamen değiştiriyor. Koyu sarı saçları, dağınık bir saç teli olmadan seksi görünecek kadar dağınık. Güçlü, keskin çenesi, yumuşak mavi gözleriyle tam bir tezat oluşturuyor. Aynı anda hem sert hem de nazik görünüyor, bu da beni daha da şaşırtıyor. Onu gerçekten anlayamıyorum.

"Bu kadar ucuza daha eğlenceli bir gösteri izleyemezdim. İnanın bana, ödediğim küçük faturaya değdi," diyor omuz silkerek, ellerini ve telefonunu cebine sokarak, gerçek kelimeleri kullanmadan paramı almayacağını belli ediyor.

Ama ısrarcıyım ve yirmiliği tekrar sallıyorum. "Hâlâ kurallarım var. Teşekkürler, ama hayır, teşekkürler."

Sırıtışı daha da büyüyor. "Hep bu kadar savunmacı mısın?" diye düşünüyor. "Başkalarının niyetleri konusunda sürekli endişeleniyor musun? Yoksa bir erkeğin kahve ve kekinin parasını ödemek gibi sıradan bir şey yapması konusunda seni gergin tutan aşırı feminist bir tavır mı?"

Beni okuyor. Biliyordum.

Ucuz takım elbise, koyu renkli SUV ile birlikte aniden mantıklı geliyor. "Sen FBI'sın," diyorum, Quantico'nun çok uzakta olmadığını fark ederek.

Sırıtışı genişliyor. "Bunu düşünmene ne sebep oldu?"

"Öncelikle beni profilliyorsun, ki bu da seni muhtemelen o alanda bir yere koyar, sürüş ve kıyafet göz önüne alındığında. Arkadaşının etkilemek için giydiği pahalı bir takımı var, ama seninki o

kadar gösterişli değil. Onun etrafındaki duruşun ve ona karşı iyi niyetli şakaların, maddi farka rağmen eşit olduğunuzu düşünmeme neden oluyor. Yani zengin bir aileden geldiğini ve kendi yolunu çizdiğini varsayıyorum. SUV standart bir versiyon değil. Karartılmış camlar yasal olarak filmle kaplanamayacak kadar koyu, ama FBI'ın güvenlik riskleri nedeniyle belirli hoşgörüler tanıdığını biliyorum. Öyleyse haklı mıyım?"

Gülümsemeye devam etmesinden gerçekten nefret ediyorum, sanki korkmuş gibi değil de daha çok meraklanmış gibi. Onu korkutmak istedim.

"Ücretli bir profil uzmanı değilsin, FBI değilsin ve herhangi bir askeri birlikle bağlantın da yok," dedi beni şaşırtarak. "Kıyafetin bohem şıklığında, yani dış görünüşünle daha az, rahatına daha çok önem veriyorsun. Kendi isteğinle tek başına oturuyor ve üzerine gelen her türlü ilgiyi görmezden geliyorsun. İlk bakışta, kendi iyiliğin için fazla feministsin. İkinci bakışta ise, güven çok sık paylaştığın bir şey olmadığı için yakınlaşması zor biri gibi görünüyorsun. Güven, seni insanların incitmesini engelliyor ama aynı zamanda hayatında birinin olmasını da engelliyor. Geceleri, gözlerini kapatıp kendini savunmasız bıraktığın an... biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmeye cesaret ettiğin tek an bu."

Boğazımdaki düğümü yutkunarak yutkundum. Çok netti. Bu kadar kolay okunabilir olmamalıydım. Yıllardır buna karşı eğitim aldım.

"Üzerinizde tüy olmadığı için evcil hayvan beslemeyin, tabii tüy dökmeyenler hariç. Ancak, büyük ihtimalle ondan daha uzun yaşayacağınızı ve söz konusu hayvanı kaybetmenin acısıyla başa çıkmak zorunda kalacağınızı bildiğiniz halde, bir hayvana bağlanmanıza izin verdiğinizi sanmıyorum. Zorunluluktan, büyük ihtimalle sizi bu yöne iten acı dolu bir geçmişinizden dolayı kopuyorsunuz. Belki bir kayıp. Belki birden fazla kayıp. Belki de hayatın sizi yalnızlığa itmesi ve kendi isteğinizle orada kalmanız?"

Kalbim göğsümde güm güm atarken ve titrek bir adım geri attığımda, onun bakışları daha da yumuşadı.

"Özür dilerim. Çok ileri gittim. Özür dilerim," dedi tam Bay Kibirli geri dönerken.

"Henüz keskinliğimi kaybetmedim. O kız sadece-"

Bay Profiler'la göz göze geldiğimi görünce sözleri tükeniyor. Kendimi savunmasız, savunmasız ve kendi alanımda değilmişim gibi hissediyorum. Buna alışkın değilim. İmkansız okumaların kalesi olmak için çok uğraştım.

Doğru ipliği bir kere çekmesiyle özgüvenimi yerle bir etti.

"Birkaç şişe su al. Uzun bir yolculuk," diyor Bay Küstah'a, gözlerini benden ayırmadan.

Gidip gitmediğini bilmiyorum çünkü ben o gerçekten pişmanlık dolu görünen nazik mavi gözlere bakmakla meşgulüm.

"Hayat berbat," diyor gelişigüzel. "Sonra ölüyorsun. Hâlâ hayattayken yaşasan iyi olur," diye ekliyor, eskisinden çok daha az anlayışlı bir sesle.

Gerginliği dağıtmaya yetiyor ve beklenmedik bir gülümseme yüzümden kayıp gidiyor. Eğilirken göz kırpıyor. "Canlı hissetmek için yardıma ihtiyacın olursa beni ara. Benim de biraz hayata ihtiyacım var."

Geri çekildiğinde elimde bir şey hissediyorum, ama oraya bir şey koyduğunu hiç hissetmedim. SUV'nin diğer tarafına doğru yürüyor ve içeri girerken onu dikkatle izliyorum.

Sonunda gözlerim elimdeki karta kayıyor, Bay Küstah yolcu koltuğuna geçmek üzere geri dönüyor.

Logan Bennett…

Numarası ismine eklenmiş ve gerçekten de FBI'dan. Bakışlarım tekrar yukarı kaydığında, direksiyona yaslanmış, beni izliyor. Bay Kibirli'nin camı açık ve sinirli görünüyor.

"Beni ara," diyor Logan, kaldırımdan uzaklaşmadan önce sırıtarak.

Gerçeklik, kalıcı da olsa, yalnızca bir yanılsamadır. Albert Einstein böyle demişti. Babam, hayatı anlamakta zorlandığımızda, hayatı açıklamak için hep Einstein'dan alıntı yapardı. Hayatlarımız altüst olduğunda bana da aynısını söylediğini hatırlıyorum. Çok acı çekiyordu ve beni sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu.

Einstein, az önce ne kadar kolay okunduğumu anlamama yardımcı olmuyor. Ya da şu anda ne kadar savunmasız ve savunmasız hissettiğimi.

Elimdeki telefon titreşiyor, aşağı bakıyorum, ayarladığım uyarıyı görüyorum.

Soğuk olmalıyım. Soğuk olmaya ihtiyacım var. Daha azı, üzerinde çok uzun süredir çok çalıştığım planı uygulamak için ihtiyaç duyduğum kabuğu kırabilir.

Kalan halsizliği üzerimden atıp derin bir nefes verip arabama doğru yürüyorum. On beş mil yol kat ediyorum, aradığım evi buluyorum ve yanından geçiyorum. Eldivenlerimi, takım elbisemi ve kalın erkek botlarımı giymeden önce terk edilmiş bir ahıra park etmeyi bekliyorum. Ayrıca taşlarla dolu sırt çantalarımı da takıyorum... Biri sırtımda, biri önümde.

Gizlice eve doğru yürüyorum, kapıyı açıyorum ve sırt çantalarını sessizce çıkarıp dikkatlice bir sandalyeye bırakıyorum.

Çantamda ihtiyacım olan her şey var, bu yüzden yanımda taşıyorum. Sonra ağır ayakkabılarımı çıkarıp sessizce sırt çantamın üstüne koyuyorum.

Üst kattaki hareketlilik dikkatimi çekiyor ve yavaşça merdivenlere doğru ilerliyorum, adımlarımı hafif ve sessiz tutmaya özen gösteriyorum. Bir aydır zemini inceliyorum, gıcırdayan veya inleyen her noktayı buluyorum.

Onun rutinini kendimden daha iyi biliyorum. Tıpkı beş saniye sonra suyun geleceğini bildiğim gibi.

Gerçekten de, evin eski boruları su fışkırdıkça şangırdamaya başlıyor ve ben de o sırada gıcırdamayı umursamadan merdivenlerden yukarı çıkıyorum, çünkü o gürültülü duş sesi yüzünden hiçbir şey duyamıyor.

Odasına vardığımda gözlerim yatağa kayıyor. Bekar olduğunu biliyorum ama beklenmedik bir kadınla karşılaşmaktan hep endişeleniyorum. Telefonumdan kameraları izledim ve burada hiç kadın görünmüyordu, ama bu düşünce hâlâ aklımın bir köşesinde.

Gece misafiri olmadığını görünce rahat bir nefes aldım. Sadece Ben ve her zamanki dağınık evi vardı.

Duş sesi kesiliyor ve ben çoktan hazır, pozisyon almış bekliyorum. Bir elektroşok tabancası veya sakinleştirici kullanabilseydim hayat daha kolay olurdu. Gerçekten de öyle olurdu.

Tam beline havlu dolamış halde içeri girerken, bıçağım iniyor ve Aşil tendonuna sertçe saplanıyor. Çığlıklar kulaklarımı tırmalıyor ve Bay Profiler'la yaşadığım o zayıflık anının çığlıkların ne kadar güzel duyulduğunu etkilemediğini fark ediyorum.

Bunun için çok uzun, çok sıkı ve çok durmadan çalıştım. Tek bir adamın beni benden alamayacağını bilmeliydim.

Ben, acı içinde çığlık atarak yere yığılırken ayağını tutuyor. Havlu düşüyor ve vücudunun her bir çıplak santimini gözlerimin önüne seriyor.

Midemde bulantıya sebep oluyor.

Ama gözlerindeki dehşet? İşte o beni uçuruyor.

"Ne oluyor lan? Ne istiyorsan al!" diye bağırıyor, ben yaklaşırken hıçkırarak, kocaman, dehşet dolu gözleriyle beni izliyor.

Korkudan zevk alıyorum. Onun çok daha uzun süre ağlamasını istiyorum.

"İstediğim şey adımı bilmen," diyorum sessizce ve ürkütücü bir şekilde.

Gözleri daha da büyüyor ve kanlı bıçağı kaldırıp parmağımı bıçağın arkasında gezdirdiğimde rengi atıyor.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyor, ayağa kalkmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Fırsatını bulursa bana vuracak. Henüz o kadar yaklaşacak kadar aptal değilim.

Arka cebimden teli çıkarıyorum ve onun beni izlediği gibi ben de onu izliyorum.

"Beni tanımadın mı, Ben?" diye alaycı bir şekilde sordum, başımı yana eğerek. On ameliyat önce beni hemen tanıyabilirdi.

"Hayır. Hayır," diye haykırdı. "Seni tanımıyorum. Yanlış kişiyi yakaladın!"

Çömeliyorum ve bakışlarının nasıl değiştiğini fark ediyorum. Bu pozisyondayken bana saldırmaya hazırlanıyor. Bunu benim açımdan savunmasız bir hata olarak görüyor.

Keşke bilseydi…

"Beni en son gördüğünde on altı yaşında küçük bir kızdım," diyorum karanlık bir gülümsemeyle. "Artık büyüdüm. Oynamak ister misin?"

Son üç kelime, tanımayı tetikleyen şey. Bunu, göz bebeklerinin büyümesinden, burun deliklerinin genişlemesinden ve yüz hatlarına bir anlayış duygusunun yayılmasından anlıyorum.

"Sen," diye fısıldıyor. "Hayır. Hayır. Ona hiç benzemiyorsun. O öldü," diye ekliyor aynı kısık sesle.

"Hayatta kaldım," diyorum, korkusunun yavaş yavaş azaldığını izliyorum, tıpkı tahmin ettiğim gibi.

Şu anda, o dehşete kapılmış, dehşete kapılmış, hıçkıra hıçkıra ağlayan küçük kızken ne kadar zayıf olduğumu hatırlıyor. Beni ne kadar kolay alt ettiğini hatırlıyor. Zihni, tehlikeli ve ölümcül duruma rağmen, kontrolün hâlâ kendisinde olduğunu ima ederek ona oyunlar oynuyor.

"Üç tur attın," diye devam ediyorum, sakin ve hazır bir şekilde, ama dışarıdan bakıldığında aslında sahip olmadığım bir zayıflığımı sergileyerek, onun zihninin on yıl önceki o geceye geri dönmesine izin veriyorum.

"Bu önümüzdeki üç gün boyunca üç kilo et demek," diye devam ediyorum.

Bana doğru atılmadan önce, beni yere sermeye çalışırken acı içinde çığlık attığını görüyorum. Bıçağım omzuna saplanıyor ve dizlerimin üzerinde dönerken, arkasından kayarak yüzü yere çakılırken havada tüyler ürpertici bir çığlık daha yükseliyor.

Elim hâlâ bıçağı tutuyor ve göz açıp kapayıncaya kadar çekip alıyorum, neredeyse aynı anda teli boynuna dolayıp sıkıca sarıyorum. Sonra onu boğuyorum, acı dolu seslerin tadını çıkarıyorum, ta ki gevşeyip bayılana, yaşam ve ölüm çizgisinde ilerleyene kadar. Kan kaybından dolayı, karşılık veremeyecek kadar zayıf. Onu hemen şimdi öldürmek çok kolay olurdu.

Ama ölüm çok da yakında gelmeyecek.

Ben merhamete inanmıyorum.

Uyanıkken üç kilo et çıkarılacak.

Yalvarıp yakaracak.

Bayılmak için dua edecek.

Ama hepsini hissedecek.

Tıpkı bizim yaptığımız gibi.

Bölüm 2

İnsanoğlu, var olanla karşı karşıya kaldığında zekâsının ne kadar yetersiz olduğunu açıkça görebilecek kadar zekâyla donatılmıştır.
—Albert Einstein.

LOGAN

Kanlı olay yeri fotoğraflarına bakarken kruvasanımı bitiriyorum.

Tıpkı birbirine bağlamayı başardığımız diğer dört vakada olduğu gibi, duvarlara bir boya fırçasıyla kan sürülmüş. Tutarlılığını koruyan birkaç şeyden biri bu. Şüpheli her zaman duvarı kurbanın kanıyla kırmızıya boyuyor.

"Bunu görerek nasıl yemek yiyebiliyorsun?" diye soruyor Elise burnunu kırıştırıp masamın kenarına otururken.

Sorusunu duymazdan gelip, "Ben Harris hakkında ne buldular?" diye soruyorum.

"Adli tıp, en az üç gün boyunca işkence gördüğünü tahmin ediyor. Diğerleri gibi, vücudunun bazı kısımları kesilmiş. Penisi de dahil," diye iç çekiyor.

Bu beni de her erkek gibi ürpertiyor. Bu görsellerden biri parçalanmış bir penis mi?

"Parmaklarının hepsi kesilmişti," diye devam ediyor, yerde yatan on kesik parmağın fotoğrafını göstererek. "Göğsü yavaş yavaş parça parça koparılmıştı. Şüpheli her seferinde barbarca bir dağlama yöntemi kullanarak kanamayı durdurdu. Kurbanı özellikle o üç gün boyunca canlı istiyordu. Penisi, kaybolan son şey gibi görünüyor. Bağ izleri tekrar bulundu ve bodrum katının kirişlerinden zincirler sarkıyordu. Şüphelinin profiline sadık kaldığını ve kurbanı kendi evinde asılı bıraktığını düşünüyoruz. Şimdiye kadar tüm adamların, komşularının duyamayacağı veya göremeyeceği kadar uzakta, izole evleri vardı."

Ve o da gerilemiyor. Vuruşları kontrollü, iyi planlanmış ve detayları anlamasak bile titizlikle hazırlanmış.

"Tüm cinayetlerdeki kasık kesmeleri göz önüne alındığında, şüphelinin kadın olması gerekir," diyor Craig, konuşmamıza

yaklaşırken ürpererek. "Bir erkeğin cinsel organını kesmeyi ancak bir kadın başarabilir."

"Kadın seri katiller istatistiksel olarak işkence yapmaz. Aslında bu yüzden çok daha verimlidirler ve yakalanmaları daha zordur," diyor Elise küçümseyerek.

"Eh, iktidarsız olmalı. Çoğu seri katil öyledir," diye araya giriyor Alan, yanımıza gelerek.

Onun ve Craig'in profil uzmanı olmamalarının bir nedeni var.

"Bence o daha çok cinsel sadist," diye açıklıyor Elise. "İktidarsızlık muhtemelen bir rol oynuyor, ama onlara iktidarsız demek bir profil oluşturmaz."

"Yani iktidarsız bir cinsel sadist mi?" diye soruyor Craig, kafası karışmış bir şekilde.

Cinsel sadistler genellikle iktidarsızdır ve cinsel tatminlerini işkence yoluyla ararlar. Tecavüz izine rastlanmadı, ancak şüphelinin henüz erkeklere tecavüz edecek özgüveni kazanmamış olması muhtemel.

"Yani eşcinsel bir cinsel sadist mi?" diye devam ediyor Craig, hâlâ ne yapacağını bilemeyerek.

"Evet," diyor Elise başını sallayarak.

"Görgü tanıklarına göre tüm erkek kurbanlar heteroseksüeldi. Eşcinsel olsalardı bu teori daha mantıklı olurdu," diye ekliyorum. "Beş adam da aynı kasabadandı, ama beşini de öldürmek isteyebilecek bir adam aklımıza gelmiyor. Yine de bir şeyi gözden kaçırdığımızı biliyorum."

"Ayak izleri, eve giderken toprakta bırakılan 36 numara bir erkek ayakkabısı gibi. Ayak izi topuktan buruna kadar sağlam. Saha uzmanımız, şüphelinin 10 ila 15 kilo arasında olduğunu söylüyor," diye duyurdu Elise.

"Bu adamları şüphelinin yaptığı gibi alt edebilmek için fiziksel olarak formda olması gerekirdi. Ve büyük ihtimalle çok yapılı. Şüpheli onları tamamen kaba kuvvetle alt ediyor. Başlangıçta sadece alfaları öldürüyordu, bu da profilin alfa bir seri olmasına yol açtı. Ancak Ben, fiziksel olarak formda ve güçlü olmasına rağmen, işinde çok itaatkardı. Bu kadar başarılı olmasının sebebi buydu, çünkü kontrolde olmaktansa arka planda olmayı seviyordu."

"Son cinayetten bu yana cinsel sadizm olasılığı çok daha yüksek. Cinsel açıdan rahatsız edici bir tetikleyici olabilir, bu da aramamızı daraltmalı. Profili de ayarlamalıyız. Kurbanlar hakkında başka neler biliyoruz?"

"Bu adamlar üniversitede sınıflarının en iyileriydi ama hepsi farklı yaşlardaydı - yirmi üç ila yirmi sekiz yaşları arasında. Mağduriyet teorisi onları sadece kasaba ve izole evleri üzerinden birbirine bağlıyor. Kasabada yaşadıkları dönemde hepsi arkadaş canlısı olsalar da iletişimlerini koparmamışlar. Şüphelinin tüm kasabadan nefret ediyor olması mümkün, ama neden? Bu bir intikam mı?"

"Olabilir," diyorum Elise'den çok kendi kendime.

Boston'da bir cinayet. Denver'da bir cinayet. Long Island'da bir cinayet. Maine'de bir cinayet. Ve şimdi de Virginia'da, kendi arka bahçemizde bir cinayet. Bu adam haritanın her yerinde, normal bir avlanma alanının düzenini bozuyor.

Aynı memleketle bağlantı kurmasaydık, bu tesadüf gibi görünebilirdi. Ama aynı okul değildi. Üçü de iki kasaba ötedeki özel bir okula gidiyordu. Yani, kurbanlar arasındaki yaş farkının onları farklı sınıflara yerleştireceği düşünüldüğünde, bunun okul çağlarına dayanan eski bir husumet olmadığı aşikar.

"Kasabada hiç ölüm bildirilmedi," diye homurdandım. "Sadece iki kişi olsaydı, buna tesadüf derdim. Ama o kasabadan beş kişi olmasına rağmen kasaba sınırları içinde hiç ölüm yok. Kasaba hakkında ne biliyoruz?"

"Küçük. Çok küçük. Nüfusu beş yüz. Son üç yılda, inek otlağında bir adama saldıran bir kurt dışında, haberlere konu olan hiçbir şey olmadı. Çok dindar bir kasaba."

"Küçük, dindar kasabalar, eşcinsel erkeklerin işini zorlaştırmalarıyla ünlüdür. Özellikle de küçük çiftlik kasabaları. Sen ve Leonard oraya gidip neler bulabileceğinize bakın. 1.80 boyunda, yirmi ila otuz beş yaşlarında, eşcinsel olabilecek veya erkeklere ilgi duyabilecek fiziksel olarak sağlıklı bir erkek hakkında soru sorun. Dini yönü göz önüne alındığında, eşcinsel olduğunu açıklamış olması şüpheli. Çekici bir erkekle herhangi bir temas kurduktan sonra herhangi birinin zorlanıp zorlanmadığını veya sık sık sinirsel bir tik gösterip göstermediğini sorun. Şimdiye kadar öldürülen tüm erkekler

fiziksel olarak sağlıklı, bekar, çekici ve kadınlarla çok rahat ilişkiler yaşayan erkeklerdi. Şüphelinin bir ara onlara karşı hisleri olmuş ve aynı ilgiyi göstermedikleri için misilleme yapmış olması mümkün."

Dudaklarımı büzerek neyi kaçırdığımızı merak ediyorum. Profil sağlam görünüyor ve kanıtlar da bunu destekliyor, ama bir şeyler tuhaf geliyor. Bağlantıyı daha önce kurmalıydık ama tüm cinayetler eyalet sınırlarına yayılmış olduğundan, bunu ancak iki hafta önce, yani dördüncü kurbandan iki hafta sonra öğrendik.

"Kasaba polisine teslim etmeden önce profile not etmem gereken başka bir şey var mı?"

"Evet," diyorum, fotoğrafları incelerken doğrulup. "Şüpheli her eve hırsız girmiş gibi görünmeden girmeyi başarmış. Ya kurbanlar şüpheliyi tanıyor ve onu içeri alacak kadar güveniyor ya da kapılarını kilitlememişler. Onlara, bu şüphelinin bu ilişkiyi kurmak için onlarla sosyalleşmesi gerektiğini söyle. Ayrıca, hangi ganimetlerin çalındığını öğrendik mi? Şüphelinin bu adamlara kişisel bir bağlılığı var ve her cinayette gerçekleştirdiği sadistçe bir fantezisi var, ancak tecavüz henüz fantezinin bir parçası gibi görünmüyor. Açıkçası şimdilik işkenceden tek başına zevk alıyor, ancak cinayetler arasındaki uzun süre göz önüne alındığında, onu oyalayacak bir şeye ihtiyacı olacak. Kesinlikle bir ganimet çalacaktır."

Her cinayet arasında bir ay var. Zaman aralığı değişmedi ve şüphelinin yakın zamanda dağılacağına dair bir işaret yok, hatta hiç yok gibi görünüyor. Şimdiye kadar hata yapmaya başlamasına neden olacak hızlı bir gerileme bekliyordum.

Cesetleri kontrol ettik. Etleri kalmış, saçları sağlam. Ayrıca, erkeklerin hiçbirinin mücevherleri veya başka kişisel eşyaları eksik değildi, ancak hepsi yalnız yaşadığı ve eşyalarını kimseden saklayamadığı için kesin olarak bilemiyoruz.

Bir şeyi kaçırıyoruz, kahretsin. Ve bu beni deli ediyor.

"Eve git ve biraz dinlen. Bütün gece buradaydın," diye devam etti Elise, elini omzuma koyarak. "Zihin biraz dinlenince daha iyi çalışır."

"Kasabanın geçmişini daha derinlemesine araştırın. Orada bilmediğimiz bir şey oldu ve—"

"Dinlen," diye sözümü kesiyor. "İşimi nasıl yapacağımı biliyorum. Uyumazsan işe yaramazsın."

Küfür ederek ayağa kalkıp dosyayı kapatıyorum ve Elise, Leonard'la birlikte kuzeye, Delaney Grove'a doğru yola çıkarken dosyayı topluyorum. Garip bir kasaba adı ve gerçek cevaplar alabilmek için kendi gözlerimle görmem gerektiğini biliyorum.

Tam kapıya ulaştığımda Craig yanıma yetişiyor.

"Donmuş kız seni hiç aradı mı?" diye sordu, sıkılmış bir sesle. Ama kızın onu reddedip peşimden koşmasının onu hâlâ sinirlendirdiğini biliyorum. Olayları bağlamından koparıp olayların gerçek sürecini kavramayı reddetse bile.

Tekrar ediyorum, bu yüzden profil çıkarmada berbat ama halkla ilişkilerde iyi; ekibimizdeki yeri.

Ona hayır demek için ağzımı açıyorum, bunun onu haklı çıkaracağını ve mutlu edeceğini biliyorum ama telefonum çalıyor. Bilinmeyen numarayı görünce kaşlarım çatılıyor ve açıyorum.

"Bennett burada," diye cevap veriyorum.

"Telefona cevap verirken soyadınızı kullanıyorsunuz, sanki karşıdaki kişi az önce kimi aradığınızı bilmiyormuş gibi. Bu çok kişisel olmayan bir selamlama, bu da beni sizin de mesafe sorunlarıyla mı mücadele ettiğinizi merak ettiriyor, Ajan Bennett," diye sesleniyor tanıdık, kadınsı bir ses.

Gülümsemem hemen oluştu ve Craig'e göz kırptım, o da bana bakıp meraklı bakışlarından kurtulmamı bekliyordu.

"Yani gerçekten beni geri aramak için standart üç günü mü bekledin?"

"Teknik olarak, alışılmadık bir şekilde dört gün bekledim."

Haklısın. Dün sabah son kurbanı bulduğumuzdan beri uyuyamıyorum. Kafein ve şekerle idare ediyorum.

"Özür dilerim. Bütün gece ayaktaydım. Uyuyana kadar bir gün daha yok, yani hâlâ üçüncü günümdeyim. Tüm aramaların arasında dört gün beklemem mi gerekecek? Yoksa istediğim zaman bu numarayı kullanabilir miyim?" diye sordum, Craig'in homurdanıp homurdanmasını ve yolumdan çekilirken surat asmasını izlerken.

"Neden bütün gece ayaktaydın?" diye sordu, sorduğum soruyu geçiştirmek için.

Bu, kopma sorunu yaşayan birinin tipik tepkisidir.

"İşim. Çok fazla uyuyamıyorum ve yolda çok zaman geçiriyorum. Sanırım seni randevuya davet etmeden önce, söz konusu iş yüzünden iptal etmem gerekip gerekmediğini söylemem gerekiyor."

Zaten tedirgin ve güvenmekten çekindiğini bildiğim için her şeyi hemen ortaya atmaya karar verdim. Onu okuduğum anda, soğuktan bir anda periliye dönüştü ve o perili yeşil gözler hafızama kazındı.

Savunması zayıflamıştı, kaybolmuştu, benimle konuşmaktan bile incinmekten korkuyordu. Buna kahramanlık kompleksi de diyebilirsiniz ama kendimi o anda ona çekilmiş buldum.

"Bilmek güzel. Ben de birçok şeyi özlüyorum ve tuhaf çalışma saatlerim var."

Gülümsemem daha da artıyor, çünkü o açıldıkça.

“Ne iş yapıyorsun?” diye soruyorum ona.

Hafifçe gülüyor ve duyması çok keyifli bir kahkaha. Ona hiç yakışmıyor. Üstelik rahat, özgür bir kahkaha, sanki birkaç gün önce konuştuğum kızla aynı kız değilmiş gibi.

"Çevrimiçi bir alım-satım ve takas mağazam var. Yapılan her satış veya takastan bir pay alıyorum ve eğer anlaşma gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, bazılarını incelemek zorunda kalıyorum. Örneğin, Florida'da biri milyon dolarlık bir yatı on bin dolarlık bir arabayla takas etmeye çalışıyorsa, gecenin bir yarısı spontane bir seyahate çıkmam gerekebilir. Ürünü fiziksel olarak inceleyip gerekli evrakları görene kadar böyle bir takası onaylayamam. Satışlarda, mülk devredilene kadar ödenen parayı bekletebilirim. Ancak takaslar müşteriler tarafından yapılmak zorunda. Ben sadece ara sıra inceleme yapan üçüncü taraf bir aracıyım."

Onun bu kadar rahat konuşmasını dinlemek, onu tasvir ettiğim şekilde biraz kafa karıştırıcı... Onu mesafeli ve savunmacı olarak tanımladım, rahat bir yapısı yoktu. Belki de yorgun olduğum ve gerçekten zorlandığım zamanlarda rahat konuştuğum için oyunumu kaçırıyorum.

"Ama kulağa eğlenceli geliyor," diyorum zayıf bir sesle. Yine uykusuzluktan bahsediyorum.

"Her zaman değil. Bir keresinde o 'gerçek' bebeklerden birini incelemek zorunda kalmıştım. Biliyor musun? Şişme bebeklerin aksine gerçekçi bir şekilde yapılmış seks bebekleri. Değerleri beş bin dolar falan ve adam bunları küçük bir midilliyle takas ediyordu... Oradaki endişeden hiç bahsetmiyorum bile."

Durduramadan bir kahkaha attım ve onun gülümsemesini hissettim.

"Şimdiye kadar incelediğin en garip şey bu muydu?"

"Tüm delikleri vakumlu sentetik bir kadının vajinasını incelemek kariyerimin en önemli olayı olmasa da şaşırtıcı bir şekilde en tuhaf olayı da değildi."

Yine gülüyorum, dört gün içinde savunmacı tavrından çekici tavrına geçişinin nedenini merak ediyorum.

"Peki en tuhafı neydi?" diye soruyorum ona.

"Kısasa kısas. Şimdiye kadar çalıştığınız en tuhaf dava hangisiydi?"

Arabama binerken bunu düşünüyorum. Çalıştığım vakaların çoğu ciddi, şiddet içeren ve sadistçe. Ama ilk başladığımda...

Üniversitedeyken, FBI için olduğunu fark etmediğim bir sınava girdikten sonra işe alındım. Onlar için çalışmam gerektiğine karar verdiler ve ben de tartışmak için bir sebep göremedim. Neyse, ilk vakam Indiana'da küçük bir vakaydı. Külot toplayan bir sapıktı. İlk bakışta, adam sonunda külot hırsızlığından daha ağır suçlara bulaşacak bir cinsel sapkındı. Bizi bu yüzden çağırdılar, çünkü tüm bu kadınlar evlerine girip iç çamaşırlarını çalan bir sapıktan korkuyordu. Ama ne kadar derine inersem, aslında reşit olmayan bir çocuk olduğunu o kadar çok anladım. Hâlâ cinsel fanteziler kurduğunu düşünüyordum. Külotları onun için çalmadığını daha sonra keşfettik. Annesi için çalıyordu, çünkü annesi her zaman 'ucuz iç çamaşırlarının kıçına girmesinden' yakınırdı. Çocuğu sonunda bulduğumuzda annenin ne kadar dehşete düştüğünü bilmek bile istemezsiniz. Adam henüz ona iç çamaşırını vermemişti. Hepsini bir kutuya koyup ona Noel'de verecekti."

Önce nefes nefese kalıyor, sonra gülüyor, ben de Quantico'dan çıkıp evime doğru giderken koltuğumda rahatlıyorum.

"Kulağa tuhaf geliyor. Ama en azından çocuk cinsel sapık değildi." Ses tonunda gergin bir ton var, ama sonra ben esnerken boğazını temizliyor. "Gerçekten yorgun görünüyorsun. Seni bırakayım."

"Eve gidiyorum. Yarım saat boş vaktim var. Bana eşlik et."

"Hmm, sanırım hala eğlencen olmamı istiyorsun."

Gülümsememem yayıldı. "Eğlenceli bir telefon görüşmesinden fazlasını isterdim ama biraz uyuyup uyanır uyanmaz geri dönmem gerekiyor. Davalarımızdan birinde yeni bir şey çıktı, bu da iş yükünün yeniden arttığı anlamına geliyor."

"Hmmm, eğer isteyebilseydin ne isterdin?" diye soruyor, sanki flört ediyormuş gibi; bu da birkaç gün önce takındığı savunmacı tavrı geçersiz kılıyor.

"Akşam yemeği isterdim. Hatta yemek iyi giderse ve anlaşmayı bozacak bir kusurun yoksa sinemaya bile gidebilirim."

Hafifçe kıkırdadı. "Bunlar ne kusurlar olabilir ki? Meraklı zihinler falan."

"Her zamanki gibi. Sümük yemek. İdrar içmek... Beni beceren kişinin sen olduğun kayışlı penis fetişi. Ben bunların hiçbirine ilgi duymuyorum."

Bu sefer daha da çok gülmeye başlıyor ve ben de onu içime çekerek dinliyorum. Onu güldürerek neden bir şey başardığımı hissettiğimi bilmiyorum. Ama yine de içimden bir ses muhtemelen bunu çok sık yapmadığını söylüyor.

"Aslında ben hiç sümük yeme alışkanlığı edinmedim. İdrar içmek bana göre değil. İdrara benzer bir şey içmek istersem bira içerim. Cinselliğinle biraz daha rahatlayıp deneyebileceğin zamana kadar da askılı penisimi saklarım."

"Cinselliğime laf sokuyor. Güzel," dedim kuru bir sesle, ben gülümsemeye devam ederken onun daha da gülmesini dinlerken.

"Peki insanları nasıl profillendiriyorsun?" diye düşünüyorum, kahkahası dindiğinde.

"Bunu nasıl yapıyorum? Ya da neden yapıyorum?" diye karşılık veriyor.

"İkisi birden."

"Aslında bunu çoğunlukla yüz yüze beden diline ve elbette mikro ifadelere dayanarak yapıyorum. Yazılıyken kelimelere dikkat ediyorum. Telefonda da tonlama ve ifadelere kulak veriyorum. Bunu yapıyorum çünkü o çevrimiçi siteyi yönetiyorum ve gerçek kullanıcıları yalancılardan ayırt etmek zorundasınız."

"Mağazayı tek başına mı işletiyorsun?" diye soruyorum, daha kişisel bilgiler almak için.

"Bir iş ortağım var. Tüm teknik işleri o hallediyor ve potansiyel sahte hesapları işaretlemek için bir program geliştirdi. Hesapları bizzat incelememize rağmen, bu program sayesinde birçok el işi ortadan kalkıyor."

"Ve bu erkek partner sadece bir arkadaş mı?" diye sordum, daha fazla merak ederek.

Tereddüt ediyor ama sonra eğleniyormuş gibi geliyor. "Bekar olup olmadığımı soruyorsan, cevabım evet. Bir süredir öyleyim. Başka biriyle olsaydım seni arayıp flört etmezdim."

"Bu gece seni dışarı çıkaramamam çok kötü, çünkü boş bir saniyemi beklemekten yoruldun. Yeni ipuçları aramak için fazla mesai yapacağım. Ama kahve içmeye hazırsan, birkaç saat sonra ofise dönerken tanıştığımız yerde buluşabiliriz. Beş saat falan diyelim."

"Sabahları kahve içmeyi tercih ederim ama bana bir kek alabilirsin. Mükemmel kekleri var."

"Sabahları kahve," diye tekrarlıyorum, sırıtışım giderek büyüyor. "Not edildi."

"Benimle flört mü ediyorsunuz, Ajan Bennett?"

"Belki biraz. Bana adını söyleyecek misin?"

"Ah, doğru. Adımı bilmiyorsun. Yabancılarla konuşmak tehlikeli, biliyorsun."

"Biliyorum. Geçimimi dizilerle sağlıyorum."

Perili gözlere sahip, biraz ufak tefek bir şey ama şaka bir yana, ona karşı dikkatli olmalıyım. Rozetim olduğunu bilmesinin onu rahatlattığından eminim; tüm kolluk kuvvetlerinin temiz niyetli, iyi kalpli insanlar olduğunu varsayıyor. Bu da bana, kolluk kuvvetleriyle hiçbir zaman başı derde girmediğini veya herhangi bir sorun yaşamadığını gösteriyor.

"Dizi mi?" diye soruyor, sesi biraz titreyerek, söylediklerimi hatırlatıyor.

"Seri suçlular. Seri külot hırsızlığından seri katilliğe terfi ettim. Umarım bu bir sorun değildir. Geçmişte bu yüzden ilişkimi sürdürmekte sorun yaşadım."

Boğazını temizliyor. "Şey, sorun değil. Ama böyle şeyleri yabancılardan gizli tutman gerekmez mi?"

"Gizli değil. Birkaç kez haberlere çıkıp konuştum. Ayrıca, yabancı olmamızı istemezdim. Peki, adınız ne?"

İstediğimden daha uzun süre duraklıyor. Onu hem yanlış hem de doğru anladığım zamanlar oldu ama her iki konuda da ne kadar yanlış anladığımı bilmiyorum. Bu yüzden neden sessiz olduğunu tahmin etmeye bile uğraşmıyorum.

"Ben Lana. Lana Myers. Beni araştırmaktan çekinmeyin, Bay Profiler."

Hafif ton geri geldi ve beni eve götüren son yolu da kestim.

"Beni şaşırtmanı tercih ederim, Lana Myers. Suçlu veya kaçak olmadığından emin olmak için sadece özel bir geçmiş kontrolü yapıyorum. İşimi düşünürsek bu bir sorun olabilir," diyorum hafifçe gülerek.

O da gülüyor, sonra iç çekiyor. "Kahve sonra?" diye soruyorum.

"Muffin, hatırladın mı?"

"Doğru. Özür dilerim. Uykusuzum."

"Sonra görüşürüz, Ajan Bennett."

"Kesinlikle," diyorum esneyerek eve girerken.

Telefonu kapatıyor ve ben hemen onun adını Hadley'e mesaj olarak yazıyorum.

HADLEY: Ne arıyorum?
BEN: Sadece sabıka kaydı.
HADLEY: Tamamdır ve tamamdır. Temizdir.
BEN: Çok hızlıydı.
HADLEY: Aynen öyle dedi.

Kıkırdayarak telefonumu kaldırıp içeri giriyorum. Zihnim yorgun ama hâlâ davanın gerçeklerini kafamda evirip çeviriyor, gözden

kaçırdığımız bir şey olup olmadığını düşünüyorum.

Şüpheli kurbanlarına günlerce işkence ediyor, ama aynı sayıda değil. Sonuncusu üç gün. İlk iki kurbana ikişer gün. Üçüncü ve dördüncü kurbanlara dört gün. Tutarlılığın olmaması mantıklı değil, hedef alınan derinin çıkarılması da. Her zaman farklı, lanet olası penis çıkarma hariç. Bazen tüm parmaklar kesiliyor. Bazen kesilmiyor.

Evim boş, sessiz ve üzerinde çalıştığım dava düşünüldüğünde biraz ürkütücü. Tüm kurbanlar benim birer yansımam. Bekar. Yalnız. Fiziksel olarak formda. Uzak bir bölgede yaşıyorlar. İşkolikler.

En yakın komşum yolun bir mil aşağısında.

Günlerce ortadan kaybolan mağdurların kimse farkına varmıyor. Hepsi işyerlerini arıyor. Kelimelerin birebir aynı olduğunu varsaydığımızda, tahmin edebildiğimiz kadarıyla bir adamın ses kaydı. İşletmelerin hiçbiri bu aramaları kaydetmiyor, bu yüzden aramayı alan kişiye güvenmek zorundayız.

Son ceset ise ancak iş arkadaşlarından birinin dördüncü gün işe neden gelmediğini ve o gün neden hiç aramadığını öğrenmek için gelmesiyle bulunabilmiş.

İş dışında kimsenin onların yokluğunu fark etmemesi çok üzücü. Aynı şey benim için de geçerli.

Gözlerim alışkanlıktan evimi tarıyor, uygunsuz bir şey olup olmadığını kontrol ediyor. Hiçbir şeyin bozulmadığından emin olduktan sonra silahımı çıkarıp alarmımı kuruyor ve sonra yatağa atlıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve her zaman yaptığım gibi ceset görüntülerini görmeyi bekliyorum.

Bunun yerine, daha sonra göreceğim bir dizi perili yeşil gözün içinde kayboldum.

Bölüm 3

Hoş bir kıza kur yaparken bir saat bir saniye gibi gelir. Kızgın bir közde oturduğunuzda ise bir saniye bir saat gibi gelir. İşte görelilik budur.
—Albert Einstein

LANA

Saat beşi geçiyor, saatime bakmaya başlıyorum, acaba bu sefer gerçekten ekiliyor muyum diye merak ediyorum. Onu aramaya, flört etmeye ve sonra bir randevuya çıkmaya beni iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de kendimi soğuk bir canavardan çok bir kadın gibi hissetmem gerektiği içindir.

Ben yaşadım. Başkaları öldü.

Yaşıyorum ama kendimi ölü hissediyorum.

Belki de zamanım kısıtlı olduğu için kendimi canlı hissetmek istiyorum. Vadesi geçmiş bir borcu tahsil etmediğim her anın kıymetini bilmeliyim. Birini parçalara ayırırken diğerini düşünmek pek romantik değil, ama Ben'den borcumu tahsil ettiğim üç gün boyunca aklımda kesinlikle Logan vardı.

Zihnimin intikam için ayrılmış karanlık köşelerinde de değildi. Hayır, Logan artık var olmadığını sandığım iyi yanlarındaydı. Sanki içimdeki tüm iyi şeyler yok olmamış gibi, çoktan kaybolmuş bir ışığı uyandırdı.

Tam ona mesaj atıp iyi olup olmadığını soracağım sırada, aniden önümdeki koltuğa biri oturuyor ve gözlerim bir çift yumuşak maviyle buluşuyor. Bütün gün o gözlere bakabilirim. Vücudunun geri kalanı da o mükemmel gözlere benziyor.

O, günah ve zevkin bir paket halinde sunulduğu, göz ucuyla bakmaya meyilli olduğum bir şey.

"Çok özür dilerim," diye homurdandı ve bir garsonu yanına çağırdı. "Trafik sıkışıklığı vardı. Geçebilmek için gücümü kötüye kullanıp ışıklara çarpmak zorunda kaldım."

Gülümsemem her seferinde beni kullanmaya zorladığında beni şaşırtıyor. "Sorun değil. Sadece endişelendim," diye yalan

söylüyorum, yani bir nevi. Onun için endişeleniyordum ve ekildiğimden endişeleniyordum.

Sinirli olmadığımı gördüğünde sırıtışı gerçek ve anında ortaya çıkıyor ve garson gelip iki aptalın birbirine sırıtma anını sonlandırıyor.

Dürüst olmak gerekirse, midemin bulandığı bir zamanı hatırlamıyorum. Hayatım altüst olduğunda ve normallik yanılsaması sonsuza dek ulaşamadığımda daha ergenlik çağındaydım.

Uzun zamandır kendimi bu kadar insan hissetmemiştim. Üstelik işe giderken kahve içmek için uğradığım bir yerdi.

İkimiz de sipariş veriyoruz ve garson kız bana şöyle bir bakıp onaylarcasına göz kırptıktan sonra yanımızdan ayrılıyor. Gerçi onun onayına ihtiyacım yok.

"Peki, benimle buluşmayı kabul etmene ne sebep oldu?" diye soruyor, görünüşe göre küçük sohbetleri atlayarak. Sanırım bu akıllıca, çünkü zamanımız kısıtlı olacak. Ayrıca, geçimini sorgulayarak sağladığı için, onunla bir randevuya bu şekilde başlamak gayet doğal.

Ona, bana bir canavar gibi değil de bir kadın gibi hissettirdiğini söylememeye karar verdim, çünkü beni bir nevi kilitleyip anahtarı fırlatıp atacaktı.

"Beni dışarı çıkmaya ne itti?" diye soruyorum ona.

Sırıtışı daha da genişledi. "Saptırıyorsun ama ben de atlarım. Aklımın içindeydin. Sıra sende," dedi dirseklerini masaya dayayarak.

"Sen de benim kafamın içindeydin."

"Ah, bak, bu hile yapmak. Çok fazla şey açıklamamak için sözlerimi papağan gibi tekrarlayamazsın. Bu, mesafeli bir kişilikte sıkça kullanılan bir araçtır."

"Beni profillemeyi bırak," diyorum alaycı bir gülümsemeyle, ama içten içe onun gerçekten durmasını umuyorum.

Ya çok fazla görürse? Ne halt ediyorum ben? Bu, çıkabileceğim en aptalca randevu.

Sonunda görmek istediğim, hatta belki de çıkmak istediğim bir adamla tanıştım ve bu adamın beni anlayabilen tek adam olması gerekiyor?

Beni çok yoğun bir şekilde süzmesine rağmen, gülümsememi yerinde tutuyorum, zorlama görünmemesini umuyorum.

"Mesleki tehlike. Kapatamıyorum. Keşke kapatabilseydim ama kapatamıyorum."

Harika.

Tepkimi beklemeye devam ediyor ve ben de nasıl doğru tepki vereceğimi düşünmeye çalışıyorum. Normal kadınlar nasıl tepki verir? Rozeti ve becerileri hakkında övgüler yağdırırlar mı? Sürekli profilleme yaptığını itiraf etmesi onları rahatsız eder mi, sanki onlara bu mahremiyeti tanımamış gibi hissederler mi? Hiçbir fikrim yok.

"Bu durum flört hayatını ne kadar etkiledi?" diye soruyorum, hiç tepki vermemeye ve ifademi gizlemeye karar veriyorum.

Başını sallayıp arkasına yaslanırken inliyor. "İtiraf etmek istediğimden daha fazla. Kadınlar bana nasıl hissettiklerini söylemeyi tercih ediyorlar, ben söylemek yerine. Durmaya çalıştım ama yapamıyorum. Bunu tuhaf bir kişilik özelliği olarak düşün. Senden umutluydum; sen de aynısını yapıyorsun gibi görünüyor."

Gözleri gözlerimi buldu ve gerçekten umutlu görünüyordu. Haklıydı. Ben de aynısını yapıyorum. Ama tamamen farklı sebeplerden.

Adaleti en iyi şekilde sağlamaya çalışıyor.

İntikamın gerektiği gibi hizmet etmesini sağlarım.

"Flört hayatın nasıl?" diye soruyor, bir kez daha sorgulayarak.

İçinde bir sürü ölü böcek olan bir örümcek ağı gibi... Yine en uygun cevap değil.

Garson gelip küçük siparişimizi getirdiğinde, en iyi cevabı düşünmeye çalışıyorum ve cevap vermek için onun gitmesini bekliyorum.

"Şu anda biraz kuru."

"Ah," diyor ama sırıtıyor.

"Şu anda değil," diyorum, o aptal, kontrol edilemeyen gülümsemenin tekrar yayıldığını hissediyorum.

"Bana kendinden bahset." Bir eliyle bana işaret ederken diğer eliyle de kahveyi dudaklarına götürüyor.

"Yirmi altı. Bu bölgeye yeni taşındım. Sürekli hareket halindeyim. Ve çoraplara karşı tuhaf bir takıntım var. Sen?"

Sanki bir şeyler ters gidiyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Çok mu taşınıyorsun?" diye soruyor, soruma cevap vermiyor.

Sanırım birbirimize bunu yapıyoruz. Kendimize soracağımız soruları cevaplamaktan kaçınıyoruz.

"Evet. Neredeyse otuz eyalette yaşadım. Çocukluğum biraz sıkıcıydı. Tek bir kasabada yaşıyorduk. Küçüktü ve herkes birbirinin her şeyini bilirdi. Ailem öldükten sonra durum daha da kötüleşti. Neyse, kendimi evimde gibi hissedebileceğim bir yer bulmak için her yere taşındım."

"Burada şansın yaver gitti mi?" diye sordu boğazını temizleyerek.

"Belki," diyorum omuz silkerek.

Kendisini pek tanımıyorum, bu yüzden ona bu kadar ilgimi çeken ilk şeyin o olduğunu söylemek kesinlikle biraz fazla ileri gitmek olur.

"Yani ailen..." Kelimelerini yarıda kesiyor, tam olarak ne bilmek istediğini sormaya isteksiz görünüyor.

"Trafik kazası," diye yalan söylüyorum kısmen, zoraki bir gülümsemeyle.

"Özür dilerim," diyor nefesini dışarı vererek.

"Yıllar önceydi. Peki ya sen?" diye düşünüyorum, konuyu değiştirmeye can atıyorum.

Bana bir gülümseme gönderiyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Yirmi dokuz. Sakin bir arazide bir evim var. Üvey babamındı ama ölmeden önce bana bıraktı. Annem en yeni kocasıyla Miami'de yaşıyor. Yani sadece ben varım."

"Peki ya biyolojik baban?" Çok geç fark ediyorum ki, onun da merak etmesini istemediğim için bu kadar derinlere inmemeliyim.

İkimizin de merak etme şansı yok.

Telefonunun sesi dikkatini çekiyor ve muhtemelen kısa ve tatlı konuşmamızın bittiği anlamına gelen bir şekilde iç çekiyor.

"Siktir," dedi nefesinin altında, dudaklarımın seğirmesine neden oldu.

Sadece bir kelimeydi ama onun tam bir koro çocuğu olduğundan endişelenmeye başlamıştım.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Bu kadar erken ayrılmak istemiyorum ama—"

"Sorun değil," diye sözünü kestim, içimdeki ufak hayal kırıklığını görmezden gelerek.

Olası on dolarlık banknotu karşılamaya fazlasıyla yetecek bir yirmilik atar.

"Gerçekten çok üzgünüm," diyor ayağa kalkarken içinden küfür ederek.

Ayağa kalkıp işleri zorlaştırıyorum çünkü ona sarılmalı mıyım, ona dokunmalı mıyım, ya da aptal gibi el sallamalı mıyım bilmiyorum.

Salak gibi el sallıyorum.

Aman Tanrım.

Kaşını kaldırarak bana sırıtıyor. "Seni sonra ararım," diye soruyor, sırıtışı gülümsemeye dönüşüyor.

Kendimi tam bir pislik gibi hissettiğim için sadece başımı sallıyorum. Ağzımın hâlâ yaptığım bu inanılmaz derecede garip el sallama hareketinden daha az aptal olduğuna gerçekten inanmıyorum. Sanki elim beynimle temasını kaybetmiş ve o lanet şey hâlâ sallanıyor.

Bu sefer telefonu çalıyor ve cevap vermeden önce dönüp uzaklaşıyor. Tekrar yerime çöküyorum, vahşi bir cinayet planlamanın flört etmekten neden daha kolay olduğunu merak ediyorum.

Dünya çok berbat bir halde.

Bölüm 4

Zorbalık her zaman düşük ahlaklı insanları cezbeder.
—Albert Einstein

LANA

LOGAN: Biftek. Seni biftek yemeye götüreceğim. Hatta ıstakoz bile yiyebilirim. Kırmızı et ve kabuklu deniz ürünlerini sever misin?

Logan'dan gelen rastgele mesajı görünce sırıttım. Dün biraz garip davrandım ama sonra aradı ve tüm bunlardan ne kadar habersiz olduğumu unutturdu, çünkü umursamıyor gibiydi. Hatta daha meraklı görünüyordu.

BEN: Evet, evet. Ben de şarabı severim. Bilginize.

LOGAN: Şarap, tamam. Bugün ne yapıyorsun? Biraz daha kahve içmek için şehre gelme ihtimalin var mı? Ya da daha doğrusu bir kek?

Kapının girişindeki son kamerayı da gizlemeyi bitirdim. Tyler ve eşi eve geldiklerinde veya çıktıklarında kapıları hemen kilitledikleri için içeri girmek kolay olmadı. Ama sonunda içeri sızmayı ve bir pencereyi daha sonra kullanmak üzere açık bırakmayı başardım.

Güvenlik sistemi yok. Hedeflerimden sadece birinin güvenlik sistemi var. Onu Jake halletmek zorunda. Jake gerçek bir dost. Kaç kişiye gidip intikam almak istediğini, planını anlatırsın ve sonra yakalanmaktan kurtulmana yardım etmeye başlarlar?

Telefonumu alıp Logan'a mesaj atıyorum, plan yaparken normal bir konuşma yapmanın tuhaf bir şekilde sakinleştirici olduğunu düşünüyorum.

Belki de gerçekten psikopatın tekiyim.

BEN: Bugün olmaz. Bir takas değerlendirmesi yapıyorum. Yarına kadar geri dönmeyeceğim.

Tamamen yalan değil. Bir ticaret incelemesi yaptım... Sadece aynı şehirdeydi.

Tyler'ın karısı iş için şehir dışında bir konferansta, bu da bana evini gezmek için bolca zaman veriyor.

Döşeme, evin geri kalanı gibi yeni. Gıcırdama olmaması çok iyi bir şey. Koridorlarda ilerlerken, sorun teşkil edebilecek her şeyi kontrol ederken telefonum cebimde titriyor.

LOGAN: Yarın birkaç kasaba ötede olacağım. Şu anda birkaç davayla ilgileniyorum. İnsanlar birbirlerini öldürmeyi bir türlü bırakamıyor gibi görünüyor.

İroniyi sevmek gerek.

O kadar uyumsuzuz ki, komik bile değil.

Eğer benim gördüğüm kötülüğü görseydi, bazı insanların neden ölmeyi hak ettiğini anlardı.

BEN: Hiç birini öldürmek zorunda kaldın mı?

Eminim ki bu, daha önce sadece bir kez kahve dükkanında buluştuğunuz bir adama sorulacak en iyi soru değildir; tabii buna buluşma denilebilirse.

LOGAN: Çoğu zaman. Ne yazık ki, tüm davalar failin hapse girmesiyle sonuçlanmıyor.

Eh, aynı yöntem ve mantıkla birçok insanı aynı şekilde öldürdü... yani teknik olarak o da bir seri katil. Mantıksal olarak doğru. Yasal olarak haklı olduğunu göstermek için rozet takmanın dışında, hepimiz aynıyız. Eh, önce kurbanlarıma işkence ederim, ama bu sadece gerçekleri didik didik incelemek olur.

LOGAN: Bu seni rahatsız ediyor mu?

Kendimi tutamadan gülmeye başlıyorum ve başımı sallayarak inliyorum, beni duyacak kimse olmamasına seviniyorum. Bu ilişkide

kasvetli mizah beni pek ileriye götürmeyecek gibi görünüyor.

BEN: Hayır, kesinlikle. Eminim bunu yapmak zorundaydın, yoksa hiç yapmazdın.

Bazen insanlar adaleti bulamaz. Bazen de adaleti almak zorunda kalırlar.

"Oynamak ister misin Victoria? Sen de istiyorsun." Ben'in nefesi alnıma asit gibi çarpıyor ve dizimi vurarak yan tarafına vurmayı başarıyorum.

Küfür edip başını çeviriyor.

"Tut onu!" diye bağırıyor Tyler'a. "Yoksa seni de birkaç kez çivilemesini sağlarım."

Bir çığlık geceyi deliyor ama bu benim değil. Çığlığımı duymalarına izin veremiyorum.

"Çok güzel çığlık atıyorsun," diyen Kyle'ı arkamızdan bir yerden gülerken duyuyorum ama onu veya ne yaptığını göremiyorum.

Ve görmek istemiyorum.

Bana yaptıklarını görmek bile istemiyorum.

Eskiden anılar beni saatlerce ağlatırdı. Şimdi ise bana güç veriyorlar. Misyonumu besliyorlar. Beni ileriye taşıyorlar.

Beni biraz katil yap.

Başımı sallayarak evin içinde daha hızlı hareket ediyorum ve son kamerayı Tyler'ın yatağındaki peluş ayıya saklıyorum. Anlaşılan karısı peluş hayvanları seviyor. Ya da en azından peluş hayvanları sevenin karısı olmasını umuyorum. Peluş ayı taşıyan bir adam yüzünden korkudan titrediğimi bilmek istemezdim.

Son yatak odasına girdiğimde, müzisyenler için tasarlanmış büyük stüdyo dolgularıyla ses yalıtımlı olduğunu fark ettim. Bodrum katı olmadığı için burası mükemmel bir oda olacak. Burada pencere yok.

Bu odaya kamera eklenmeyecektir.

Birkaç gitar sıralanmış, hepsi güzel ve parlak.

Hayatının tamamı güzel ve parlak. Tıpkı diğerleri gibi.

Kırmızıya boyamak için sabırsızlanıyorum.

Bölüm 5

Gerçekten değerli olan tek şey sezgidir.
—Albert Einstein

LOGAN

"Kız kim?" diye sordu Elise, masamın kenarına otururken boğazını temizleyerek.

Telefonumu bıraktığımda sırıtıyorum ama ifademi gizliyorum.

"Neyden bahsettiğini hiç anlamadım," diye yalan söylüyorum, tüm mikro ifadelerimi kontrol ederek.

"İstediğin kadar yalan söyleyebilirsin, ama telefonuna baktığında kendini ele veriyorsun. Bir erkeğin telefonuna böyle gülümsemesinin iki nedeni vardır. Porno ya da bir kız."

Kıkırdayarak bakışlarımı kaçırıp "Öcü" davasıyla ilgili yeni delilleri inceliyorum. Medyanın şüphelilere bir isim vermesinden nefret ediyorum. Bu sadece onların sanrılarını besliyor ve onlara özledikleri ilgiyi sağlıyor. Neyse ki, sakatlanmış, işkence görmüş kurbanlarımızın davasından henüz haberdar değiller. Bunun için nasıl bir isim uyduracaklarını bilmek istemiyorum.

"Boston'daki cinayetlerle ilgili yeni ipuçlarını takip etmek için oraya bir ekip gönderiyoruz. Konfor alanını izole ettik ve şüpheli havuzunu daralttık. Gitmeye hazır mısın? Ben parçalayıp öldürme vakasıyla ilgili gelişmeleri takip ediyorum," diyorum diğer yorumuna cevap vermek yerine.

Derin bir nefes veriyor. "Elbette. Boston'a gideceğim. Ama o resimlere bakmayı bırak. Sana kabuslar yaşatacaklar," diyor, masamın her yerine dağılmış fotoğrafları işaret ederek. Masam için her zaman tahtaya kopyalar yaptırırım. Olaylara farklı açılardan bakmak, başka türlü gözden kaçırabileceğin şeyleri yakalamana yardımcı olur.

"Bu cinayetlerin ardındaki gerçek sebebi bulmam gerek." Son ölen ve hadım edilen kurbanı işaret ediyorum.

"Bazen hiçbir sebep yoktur. Şüphelinin cinsel olarak hayal kırıklığına uğramış olduğunu tespit ettik, büyük ihtimalle eşcinsel olduğu ve bunu kabul edemediği için. Sonuç olarak, kabul ettiğinde

cinsel sadist olma yolunda ilerliyor. Büyük olasılıkla bu adamlar tarafından alay konusu oldu, aşağılandı veya reddedildi. Yerel polis bize geri dönüş yapmakta yavaş davranıyor. Sanırım bu adamı gerektiği kadar ciddiye almıyorlar. Birkaç kasabalıyla konuştum ama sanki oradaki hiç kimse eşcinsel olmayacakmış gibi davrandılar. Sanki bunu düşünmek bile küfür gibi. Bir ara, sırf şok etkisi yaratsın diye onlara kardeşimin ve kocasının fotoğraflarını göstermek istedim."

Dudaklarım seğiriyor.

"Kasaba ne kadar küçükse, yabancılara karşı o kadar dirençlidirler. Kasabalarına karışmamızdan hoşlanmazlar ve itibarlarını zedeleyebilecek herhangi bir pisliği ortaya çıkarmamızı kesinlikle istemezler. Ama sonunda oraya yerleşmek zorunda kalacağız. Şüpheli son hamlesi için geri dönecek," dedim derin bir nefes alarak.

Ayağa kalkarken başını sallıyor ve oturduğum yerden bana bakmadan önce anahtarlarını masamdan alıyor.

"Sadece dostça bir hatırlatma... hepimiz işkoliğiz. Bu ekibi böyle kurduk. Televizyonun bizi her seferinde tek bir dava ve arada boş zamanımız varmış gibi göstermesine rağmen, her zaman aynı anda üç veya daha fazla dava oluyor. Flört etmek... Eh, o kadar kolay değil. Hepimizin bekar, boşanmış veya her ikisi olmasının bir sebebi var. Burada çalışan biriyle gizlice görüşmüyorsanız, evde sizi bekleyen kişiyi asla göremezsiniz."

Dönüp uzaklaşırken omzunun üzerinden bir bakış atıyor. Omuz silkiyorum. Biraz boş zamanımız var. Çok değil ama yeterli. Umarım. Hayatımın, tek başıma ölene kadar psikopatın peşinden koşarak geçtiğini bilmek istemezdim.

BEN: Birbirimizi tekrar görmemiz gerek. Mesajlaşmak berbat bir şey.

LANA: Katılıyorum. Parmaklarıma kramp giriyor.

BEN: İki gün içinde bir şey olacak mı? Kahvaltı planım yok.

LANA: İki gün sonra Batı Virginia'da olacağım. Peki ya yarın?

BEN: Olamaz. Kısa bir brifing için Boston'a uçmam gerekiyor. Yarın akşam döneceğim ama bitirmem gereken çok fazla işim var. Ayrılmam gece yarısını çoktan geçmiş olacak. EĞER ayrılırsam.

LANA: Demek mesajlaşmak eğlenceliymiş, ha?

Craig ofisime girerken ben de koltuğumda rahatlayarak gülüyor ve inliyorum.

"Sonunda o tek atlı kasabanın İlçe Şerifi aradı. Az önce telefonda görüştüm. Aslında orada yaşıyor ve görünüşe göre ilçedeki tüm polis teşkilatlarını yönettiğini düşünüyor. Neyse, kasabalarında 'eşcinsel' olmadığını söyledi. 'Bunlar, erkek ve kadın olmayı unutmuş şehirliler için.'" Craig gözlerini devirdi ve ben de küfrettim.

"Baskı, seri katillerin üreme alanıdır. Herhangi birinin, olmasını istediği kişiden başka biri olabileceğini inkar etmesi, bu şüpheliyi tekrar saldırmadan önce bulmamıza yardımcı olmayacak."

"Neredeyse aynı şeyi söyledim. Ama tavrından taviz vermedi. O 'zavallı çocukların' öldürülmesinin bir tesadüf olduğunu düşünüyor. Dünyanın geri kalanı kötülükle dolu olduğu için, evden uzaklaşmasına bağlıyor. Bir tarikat zihniyetiyle çalıştığından oldukça eminim ve şerifi olduğu tüm küçük kasabaların o suyu içmesi beni şaşırtmaz."

"Birileri konuşmazsa tüm kasabayı ifşa etmek zorunda kalacağız," diye homurdandım.

"Sizce şüpheli hâlâ orada mı yaşıyor?" diye soruyor masamın önüne otururken.

"Bunun pek olası olmadığını ama mümkün olduğunu düşünüyorum. Daha spesifik bir profil oluşturmak için yeterli bilgiye sahip değiliz."

Ellerini ağzının önüne koydu, gözleri boş boş masamın üstüne bakıyordu.

"Medya, somut bir profil sunmaya hazır olmadan önce bu hikayeyi ele geçirirse her türlü teoriyi üretecektir," diyor dalgın dalgın.

"Çok iyi farkındayız. En azından şerifin biz hazır olmadan önce haberi yaymayacağını biliyoruz."

Başını sallıyor, hâlâ hiçbir şeye bakmıyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun anlamıyorum," diyor gözlerini fotoğraflardan birinden ayırarak. "Bu kadar hasta ve sadist birinin kafasına nasıl girebiliyorsun?"

"Medyadan gelen bin bir soruyla nasıl başa çıkıyorsun?" diye sordum omuz silkerek. "Hepimizin güçlü yanları var. Kafalarının içine

girmiyorum. Ruhlarının derinliklerine iniyorum. Sanrısal zihniyetlerini anlamanın tek yolu bu, çünkü mantıklı bir insan gibi düşünemezsin. Karmaşık bir zihin, kendi gerçekliğini oluşturur. Bu yüzden bu cinayetler hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyor. Bulmacayı bir araya getirmek için yeterli ipucu bırakmıyor."

Bölüm 6

Düşüncelerin bedeni etkilediğini kabul ediyorum.
—Albert Einstein

LANA

Hayatım bir telefonun zil sesi etrafında dönmeye başladı. Son beş aydır böyleydi, ama farklı bir telefon. Genellikle beni onu kapmak için hoplayıp zıplatan, klonlanmış telefon olurdu. Gerçek telefonum değil. Ta ki birkaç hafta önce Ajan Logan Bennett'a kadar.

LOGAN: Craig az önce eşcinsel olup olmadığını sordu.

BEN: Craig kim?

LOGAN: Bu cevabı ne kadar beğendiğimi bilemezsin. Hatta neden güldüğüme dair birkaç meraklı bakış bile aldım.

Bunun neden bu kadar komik olduğunu bilmiyorum.

BEN: Cidden, Craig kim?

LOGAN: Seni tekrar görmeyi çok istiyorum.

BEN: Hadi ikimiz de işlerimizden istifa edelim de sonunda bir randevumuz olsun.

LOGAN: Davalarımda karşılaştığım çıkmazlar nedeniyle, kariyer değişikliğinin zamanının gelip gelmediğini merak etmeye başladım.

BEN: Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben de kariyer değişikliği yapmayı düşündüm. Dün, karısının tüm yapay penislerini basınçlı yıkama makinesiyle takas eden bir adamla tanıştım. -.- "Oyuncaklarının" kalitesini kontrol etmeye gittiğimde karısı çok öfkelendi.

En azından bu doğru. Ona yalan söylemek zorunda kaldığım zamanlardan nefret ediyorum.

LOGAN: Az önce kahveyi masamın her yerine püskürttüm.

BEN: Ne tesadüf. Anlaşılan o da tükürüyordu. Kocası sanki bilmek istiyormuşum gibi bana bunu söyledi. #aşırıpaylaşım

LOGAN: Dur. Lütfen dur. Buradaki herkes bu kadar çok güldüğüm için deli olduğumu düşünüyor.

BEN: Yaşadığım en garip olay değildi ama en iyi anlarım arasına da girmeyecek.

LOGAN: Yani yapay penisler basınçlı yıkayıcıyla takas edilmedi mi?

BEN: Hayır. Ve ona göre, bir süre ona dokunmayacak olduğundan, onlara her zamankinden daha çok ihtiyacı olacağını öğrendim. Ayrıldığımda pek mutlu değildi. Anlaşılan bir saat erken gelmem benim hatamdı, yoksa gitmiş olacaktı.

LOGAN: Tamam. Kazandın. Bununla rekabet edemem.

BEN: #HayatHedefleri

LOGAN: Benimle tanıştığın kahve dükkanına her zaman gider misin?

BEN: Şey... bu ani bir konuşma değişikliği ama evet, öyleyim. Bir aydan biraz fazla bir süre önce buraya taşındım ve bulduğum ilk düzgün fincan oydu.

LOGAN: Keşke o günden önce orada dursaydım. İki hafta önce biraz boş zamanım vardı. O zaman bunu şahsen yapabilirdik.

BEN: Sen her zaman oraya gitmiyor musun?

LOGAN: İlk seferimdi. Craig ve ben, güvenlik önlemleri hakkında üst düzey yetkililere danışmaya gittik. O gün sadece her zamanki yerimiz tadilat nedeniyle kapalı olduğu için orada durduk.

BEN: Ah, BU Craig!

LOGAN: Cidden adını hatırlamıyor musun?

BEN: Sadece sevdiğim veya öldürmek istediğim kişilerin isimlerini saklıyorum.

Bunu tekrar okuduğumda irkiliyorum, çünkü bunun bir FBI ajanına yapılacak iyi bir şaka olmadığını fark ediyorum - doğru olmasına rağmen.

LOGAN: Umarım doğru listedeyimdir.

Derin bir nefes verdim, sonra onun ciddiye almadığını bildiğim için bu korkunç şakaya gülümsedim.

BEN: Öylesin. Şu anda doğru listenin en üstündesin. Konuşurken böyle gülümsemeyeli epey zaman oldu.

LOGAN: Seni öpmeliydim.

Bunu tekrar okurken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Sonra tekrar okudum. Ve tekrar. Ve tekrar.

Her seferinde midem bulanıyor ve ona karşı verdiğim tüm tuhaf tepkileri sindirmeye çalışıyorum. Beni bir daha asla olabileceğimi düşünmediğim kişi gibi hissettiriyor ve davranmamı sağlıyor ve onu neredeyse hiç tanımıyorum. Onu sadece iki kez gördüm.

Ama yine de konuşmayı ihmal etmiyoruz. Ve bu benim günümün en önemli anı.

Her gün.

Her zaman.

Her bir kelime.

BEN: Evet. Yapmalıydın. O zaman bana yaptığım o garip el sallamadan kurtulabilirdim.

LOGAN: Ama GERÇEKTEN garip el sallama çok tatlıydı.

BEN: Ha. Komik adam. Anlıyorum. Flört ortamına girmeyeli epey zaman oldu.

Aslında sadece yedi ay kadar oldu, ama her zamanki gibi, ilgi düzeyi yaklaşık bir ay sonra öldü, çünkü hissetmek istediğim tüm duygular bir türlü ortaya çıkmadı. Logan'la hissettiğim kıvılcımın çok azı kalırdı ve onu zorlamaya çalışırdım; öfke, nefret, hiddet... kırıklık dışında bir şey hissetmek için çaresizdim.

O yeteneğimi kaybettiğimi sanıyordum. Bir şekilde onu benden aldıklarını sanıyordum.

Sonra, öldürme listesine başlamadan önce aradığım şey tam olarak karşıma çıktı. Sorun şu ki, o benim tam tersim, hem de pek de iyi olmayan bir şekilde. Yani, ben insanları öldürüyorum, o da katilleri

yakalıyor. Ve ben duramıyorum. Keşke listemin bu kadar erken bir aşamasında onunla karşılaşmasaydım.

Listemde hâlâ birçok isim var. Hâlâ düzeltmem gereken çok fazla yanlış var. Telefonum çalıyor ve kendime engel olamadan önce aşağı bakıp gülümsüyorum.

LOGAN: O zaman kesinlikle seni öpmeliydim.

Bölüm 7

Hayal gücü bilgiden daha önemlidir. Bilgi sınırlıdır.
Hayal dünyayı kuşatır.
—Albert Einstein

LOGAN

"Önceki beş cinayet ve sakatlamalardan, asıl nedenin cinsel hayal kırıklığı ve olası reddedilme olduğunu biliyoruz." Her ne kadar bunun çok daha fazlası olduğunu hissetsem de. "Belki de şüpheli kendini yetersiz hissediyordur, belki de reddedilme veya geçmişte yaşanmış daha büyük bir şeyden. Bir bağlantı bulmamız gerekiyor ve bu o kasabada başlıyor. Leonard ve Elise, konuşabilecek birini aramak için Delaney Grove'a döndüler. Şimdilik geri kalanımız son cinayetin işlendiği yerde kalacağız. Burası en yeni suç mahalli," diyorum gruba.

Onlar klasörlerini ve dosyalarını alıyorlar, ben de doğru düzgün düşünemeyecek kadar yorgun bir şekilde ofisime gidiyorum. Son iki haftadır ya ofisime yığılıyor ya da birkaç saat uyumak için eve gidiyorum.

Çoğu seri katilin aksine, bu katil zaman ölçeğinde veya risk faktöründe bir artış göstermiyor. Daha cesur davranmıyor, bu da daha akıllı olduğu anlamına geliyor. Bu da bizim için kötü çünkü hiç hata yapmıyor.

İz kaybolacak. Bir hafta daha, ayaklarımızın dibinde bir ceset daha olabilir.

Telefonum çalıyor ve mesaja bakıp kim olduğunu görünce gülümsüyorum. Kahve dükkanında onu terk ettiğim günden beri tek yaptığımız mesajlaşmak veya telefonda konuşmak olduğu için neden benimle konuşmaya zahmet ettiğini anlamıyorum.

LANA: Biliyor musun, Netflix ve Chill kavramıyla her zaman alay ederdim ama şimdi çekiciliğini görüyorum.

BEN: Benim televizyonum bile yok.

LANA: Ne???? Nasıl????

BEN: Bir tane almayı düşünüyorum…

LANA: Ajan Bennett, üzgünüm. Bunun artık bitmesi gerekiyor.
BEN: Eğer ilişkiyi bitireceksen bari bana adımla hitap et.
LANA: Ajan Bennett daha seksi görünüyor.

Bu beni sırıttırıyor.

BEN: Ah? Kelepçeler seni tahrik ediyor mu?
LANA: Kısıtlama kesinlikle hayır. Benim tarzım değil. Ama sana karşı kullanılmasına karşı değilim... Tabii eğer o seviyeye gelirsek.

Pantolonumun içinde penisim kıpırdanıyor ve seks hakkında düşünmeye vakit bulduğum son zamandan beri ayları sayıyorum. Beşinci ayda saymayı bırakıyorum çünkü bu çok moral bozucu. Lana'yla kapışmaya ve kendimi rezil etmeye çalışmadan önce birkaç kez elimle buluşmam gerekecek.

BEN: Yarın akşam yemeği?
LANA: Akşam yemeği yiyebilir misin?
BEN: Şu anda davamla ilgili hiçbir ipucu yok, bu yüzden biraz boş zamanım var. Çok fazla boş zamanım olmayacak ama sürekli mesajlaşmaktan daha iyi olmalı.
LANA: Bu durumdaki protokolden emin değilim.

Son mesajını okurken kaşlarım çatıldı.

BEN: Hangi protokol?
LANA: Son dakika akşam yemeği davetine evet diyebilir miyim? Yoksa bu kadar kısa sürede hazır görünmek hoş karşılanmıyor mu? ;)

Arkama yaslanıp saate bakarken kendi kendime gülümsüyorum ve gülüyorum. Saat dokuzu geçiyor ama onu hemen şimdi görmek istiyorum.

BEN: Benden çok kısa bildirimler gelecek, bu yüzden umarım her zaman ulaşılabilir bir kızsındır... Umarım bu daha iyi duyulur.

LANA: Kulağa hoş geliyor... Evet, hayır. Kulağa hoş gelmiyor ama ne demek istediğini anlıyorum. Evet, yemeğe. :) Bu sefer garip bir el sallamadan daha fazlasıyla ayrılmayı umuyorum.

Havayı yumrukladım, sonra açık ofis kapımın ardından bana bakan birkaç meraklı bakışı gördüm. Kendimi on dört yaşında bir aptal gibi hissederek ona tekrar mesaj attım.

BEN: Bu sefer sadece el sallayarak gitmeyeceğim. Seni bir daha ne zaman göreceğimi veya boktan programımla uğraşmaya devam edip etmeyeceğini kim bilir.

LANA: Benim de programım oldukça kötü.

BEN: Bu gece gizlice uğrayıp mahallede olduğumu ve evinize çok yakın birini gördüğümü bahane ederek nerede yaşadığınızı sormaya kalkışmam yanlış mı?

LANA: Bazı kuralları çiğneyip adresimi bulup bunu yapmanı ummam yanlış mı?

İnleyerek saate, sonra bilgisayar ekranıma bakıyorum. Ayrıcalıklarımı sonuna kadar kullanmaya karar verip adresini arıyorum. Ama araştırdığım tek şey bu. Telefonumu alıp GPS'imi açıyorum, ofisten "acil durum çantamı" alıp arabama doğru koşuyorum.

Çanta taşımak hayalcilik ve inanılmaz derecede küstahlık olduğundan, onu arkaya atıyorum ve umarım fark etmez ve olması gerekenden çok daha fazlasını beklediğimi anlamaz. Tabii ki, eğer o isterse oraya varır varmaz gideceğim, ama aslında gitmemi istemediğini umuyorum.

Çünkü Lana Myers, onunla tanıştığım günden beri aklımdaydı ve birinin benim yokluğumu fark etmesi güzel olurdu.

Bölüm 8

Yaşamın sırlarını bilmek için öncelikle onların varlığının farkına varmamız gerekir.
—Albert Einstein

LANA

Son mesajıma ve altındaki boşluğa bakıyorum çünkü bana hiç cevap vermiyor. Cidden, flört etmekte berbatım.

İnleyerek ayağa kalktım ve duvardaki monitöre baktım. Tyler, sadece boxer'ıyla kameranın önünde dolaşıyor, birine mesaj atarken sırıtıyor. İkinci telefonum tam o anda çaldı ve başımı eğip Denise adında bir kıza gönderdiği mesajları okudum.

TYLER: Ne giyiyorsun? Seni düşünüyorum.

Gözlerimi deviriyorum, Denise'in ona siktir git demesini umuyorum. Ama demiyor.

Bir ay boyunca hayatlarını yaşamalarını izlemek zor. Benden çaldıkları özgürlüğü ne kadar sevdiklerini izlemek zorundayım. Bizden çaldıkları özgürlüğü.

Tyler evlenen ve görünüşe göre ilişkisi olan ilk kişi. Onu daha yakın bir zamana saklıyordum ama şu anda eve gidip bu kadar çok şeyi hızla bitirecek param yok. Ve şimdi yaptığım gibi ara ara yapmaya çalışırsam yakalanmanın çok kolay olacağı düşünüldüğünde, bu zamanın nasıl geçeceğinin doğru bir tasviri.

Jake, federallerin memleketimizi araştırdığına dair bana güvence verdi. Cinayetleri birbirine bağlayıp bağlantıyı kurmaları an meselesiydi. Peşime düşmeden önce daha fazla zamanım olmasını umuyordum, bu yüzden cinayetleri kasabanın dışında başlattım.

Elbette bunların hiçbirini bana bağlayacak değiller. Lana Myers o kasabada yok. Hiçbir zaman da olmadı.

Victoria Evans on yıl önce öldü. Artık ona hiç benzemiyorum. Bunu sağladılar. Gözlerim yanımdaki duvardaki küçük aynaya kaydı. Hiç makyaj yapmamış olsam da, birkaç hafif yara izi görebiliyorum.

Mümkün olduğunca az yara izi kalması için çok para harcadım. Victoria Evans, Delaney Grove'lu fakir bir kızdı, ama Kennedy Carlyle, ölüm belgemin imzalandığı gece bir araba kazasında ölen bir mirasçıydı. O kadar parçalanmış ve tanınmaz haldeydi ki, Jake bilgisayarlardaki bilgileri değiştirmekte hiç zorlanmadı.

Kennedy o gece ölmüş olabilir ama hiç tanımadığım bir yabancı hayatımı kurtardı.

Victoria olarak girdim, Kennedy olarak ayrıldım, onun zengin, yetim hayatını üstlendim ve geçmişinden herhangi birinin beni bulmasını önlemek için adını yasal olarak Lana Myers olarak değiştirdim.

Bizi destekleyecek ve kimliğimi değiştirecek bir fon oluşturmanın en kolay yolu buydu. Jake, son birkaç yıla kadar daha yaratıcı kimlik değişikliği biçimlerinde ustalaşmamıştı.

Yüzümdeki yara izlerini, o gecenin acımasız anıları yerine hayatta kalma izleri olarak görmem biraz zaman aldı. Vücudumun diğer bölgelerindeki yaralar da aynı hızla iyileşmedi. Ama ruhumdaki yaralarla başa çıkmak en uzun sürenler oldu.

Herkesin kendine özgü bir iyileşme süreci olduğunu söylerler.

Hayatımın ilk yılı ailemin yasını tutarak ve tüm bu travmaların acısını çekerek geçti. Gözlerimden kum tanesi kadar ağladım. Top gibi kıvrılıp günde üç kez duş aldım, ama kendimi hiç temiz hissetmedim.

İkinci yıl öfkeyle ve çıkış yolları arayarak geçti. Önce kickboksla başladım. Üçüncü yıla geldiğimde, karma dövüş sanatlarının çeşitli dallarına geçtim. Şu anda birkaç siyah kuşağım var.

Hiçbir zaman başkasının kurbanı olmak istemiyorum.

Dördüncü yılımı güçlenerek, tüm korkularımla yüzleşerek ve uykusuz geceler geçirmeden kendi ayaklarım üzerinde durmayı öğrenerek geçirdim.

Beşinci yıl, fiziksel temasa ilk kez dayanabildiğim yıldı. Büyümeyi öğrendim. Birisi bana hafifçe dokunduğunda bile irkilmemeyi öğrendim. Olabildiğince normal olmayı öğrendim.

Altıncı yıl, bana dokunan kişiyi öldürmek istemeden nihayet yakınlaşmayı başarabildiğim yıldı. Artık onların kurbanı olmadığıma

karar verdiğim yıldı. Hayatımın kontrolünü geri aldığım ve tamamen mahvolmadan önce geleceğimi kucakladığım yıldı.

Yedinci yıl intikam almaya karar verdim. Planlama başladı.

Sekizinci yılımda hepsini bulmaya başladım. Onlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrendim.

Dokuzuncu yılımı babamın dava dosyalarını hacklemekle, polisin bildiği her şeyi öğrenmekle, yalanlar yerine gerçeği aramakla geçirdim.

Onuncu yıl... Onuncu yıl, her ay bir tane öldürmeye karar verdiğim yıldı.

Jake beni dikkatli olmaya ikna etti. Bitirmeden yakalanmaktan nefret ederim.

Hayatım, öldürmeler arasında geçecek. İkisine de sahip olabilirim. Çünkü bundan sağ çıkabileceğimden şüpheliyim.

Denise, Tyler'a cevap yazmaya karar veriyor, beni dalgınlığımdan çıkarıyor ve dantel gecelikli bir fotoğrafı çıkıyor. İnanılmaz. Eğer böyle çıkmanız gerekiyorsa, gerçekten de aklım başımdan gidiyor. Sadece bir fotoğraf için otuz dakikamı böyle bir şeye harcayamam.

Tyler ve Denise birbirlerine müstehcen mesajlar atarken telefonum titriyor. Gerekirse o müstehcen mesajlar karısına ulaşacaktır. Borcunu tahsil ettiğimde kesinlikle evde olamaz.

Telefonum çalıyor ve dalgın dalgın uzanıp elime alıyorum, hâlâ Tyler'dan gelen son hasta mesajını okuyorum. Denise bunu nasıl seksi buluyor?

"Merhaba?"

"Hey, benim," diyor Jake, arka planda tıkırdayarak. Sürekli bilgisayarın başında, her şeyi benim için ayarlıyor. Gelmiş geçmiş en iyi ortak.

"Ne yapıyorsun?" diye merakla soruyorum.

"Olivia'ya çekini yazmayı yeni bitirdim ve şu anda web sitemiz üzerinde çalışıyorum."

"Bunu okuyor musun?" diye sordum, Denise ona ayrıntılı bir şekilde oral seks anlattığında burnumu kırıştırarak.

"Maalesef. Bu gece ne yapıyorsun? Birlikte bir şeyler atıştırıp güvenlik kameralarını izleyelim diye düşünüyordum. Giriş kodunu çoktan aldım. Her kurulumda kameraların açıları daha iyi görünüyor."

Tembel tembel bakışlarımı monitöre çevirip Tyler'ın boxer şortunu indirmesini izliyorum. Evet, hayır. Bunu görmeme gerek yok.

Gözlerimi kaçırarak cevap veriyorum: "Her biriyle daha çok şey öğreniyorum. Karısı iş için sık sık şehir dışına çıkıyor. Planlanan öldürme gününden iki gün önce bir konferans var. Bütün hafta sonu yok olacak. O zaman vurabilirim. İki işi de bitti."

"Küstahlaşıp hemen harekete geçme. Dikkatini kaybettiğinde hatalar olur ve tutuklanırsın."

"Doğru. Sonraki hafta sonu bir konferans var. Tarihi de uzatabilirim."

"Bu, programı erkene almaktan daha iyidir, ancak mümkünse tutarlı bir programa bağlı kalmak en iyisidir. Böylece odaklanmayı kaybetmezsiniz."

Alaycı bir şekilde homurdanarak gözlerimi devirdim. "Endişelenme. Odaklanmam bozulamaz."

Alayları artık geceleri beni rahatsız etmiyor. Artık çığlıklarının sesiyle huzur içinde rüya görüyorum.

Muhtemelen psikopatça olduğunu biliyorum ama ben böyle doğmadım. Beni buna dönüştürdüler. Karma onları bulamıyordu. Adalet de bulmuyordu. Kader, onları sevgi, barış ve mutluluk dolu mükemmel küçük yollarında bırakmaktan memnun görünüyordu.

Sadece bir kişi onların acı çekmesini istiyordu. Aslında iki kişi. Jake, onların da benim kadar acı çekmesini istiyordu. Onların benim kadar acı çektiği kadar...

"Bunu söylüyorsun ama her cinayetle öfken biraz daha azalıyor gibi. Bu aralar biraz... fazla neşeli görünüyorsun. Son birkaç haftadır, seninle her konuştuğumda kıkırdıyor ve kafan güzelmiş gibi davranıyorsun. Bundan sıkıldın mı? Vazgeçmek için henüz çok geç değil."

Bunun cinayetlerle hiçbir ilgisi yok. Tamamen Ajan Bennett'la ilgili. Jake'e söylemeyeceğim zaten. Eğer benim... Olduğumu bilse çıldırırdı. Açıkçası Logan'la ne yaptığımı pek bilmiyorum, ondan gelen yeni bir mesajla telefonum her çaldığında deli gibi gülümsemem dışında.

Eğer Jake'e seri katilleri araştıran ve muhtemelen benim davamı da araştıran bir FBI ajanıyla ilgilendiğimi söyleseydim, muhtemelen

çılgına dönerdi.

Çünkü bu aptalca.

Ve ben buna son vermeliyim.

Ama yapamam.

Uzun süre soğuk ve mesafeli hissettiğinizde, bir yabancı gelip sonsuza dek yok olduğunu sandığınız o uykuda kalmış hisleri yeniden alevlendiriyor... Bağımlı olmaktan kendinizi alamıyorsunuz. Kullanmayı unuttuğunuz gülümsemelerin veya yıllardır gülmemiş dudaklardan çıkan o doğal olmayan kahkahaların tadını çıkarmaktan kendinizi alamıyorsunuz.

Vay canına. Yavaşlamam gerek. Onun adını kıçıma dövme yaptırmaktan sadece bir fantezi uzaktayım.

Geçmişim rayından çıkmasaydı ve cehenneme ve geriye doğru sürüklenmeseydi, her şeyin nasıl olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Sanırım eski beni gerçekten severdi. Zeki, komik, hazırcevap ve biraz da dramatiktim. Ayrıca yanlışlıkla bir böceği öldürdüğümde ağlardım.

Şimdi... Şimdi ben kimsenin tahmin edemeyeceği bir intikam paketiyim.

"Neşeliyim çünkü iyi hissediyorum. Belki adrenalinden falandır," diye yalan söylüyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, kafası karışmış gibi.

Jake'in yaptıklarımı desteklediğini biliyorum. O da yanımdaydı. Etrafımda kimsenin olmasına tahammül edemesem bile, tüm parçaları toplayıp elinden geldiğince birleştirmeme yardım etti.

Ama o korkunç detayları istemiyor ve bunun bana aptalca sırıtan biri gibi hissettirdiğini söylememden rahatsız olacağını sanmıyorum - beni aptalca sırıtan şey cinayetler olmasa bile. Ama ona gerçekleri anlatamam. Çünkü... Üçüncü Dünya Savaşı ve diğer şeyler. Kendime defalarca neredeyse yaptığım Logan'dan beni vazgeçirmesini istemiyorum.

"Gerçekten mi?" diye tekrar yalan söylüyorum.

Umarım Logan'la doğru flört etmişimdir. Onun yolundan gittiğimi sanıyordum. Sık sık mesajlaşma seanslarımızın ortasında çağrılıyor, bu da bana cevap vermesinin saatler sürebileceği anlamına geliyor, bu yüzden fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Gözlerim Tyler'ın temizlik yaptığı yere kaydı. Hatırladığım kadar hızlıydı.

Öldürme gününe bir hafta kaldı.

"Hala hadım etme kararını iptal etmen gerektiğini düşünüyorum. Kasabanın tarihini çok derinlemesine araştırırlarsa, sonunda her şeyi çok erken çözebilirler," diyor Jake, hâlâ telefonda olduğunu hatırlatarak.

"Ne yaptıklarını hatırlıyorsun, değil mi? Hayal edilebilecek en kötü acıyı çekmelerini istiyorum. O son güç kırıntısını... O son haysiyet kırıntısını da yok etmek istiyorum."

Derin bir nefes verip, hattın diğer ucunda onun sessizleşmesini dinliyorum.

Dilini tutmaya devam ettiğinde, onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Ölümden bir hayaletin dirildiğini anlasalar bile, bolca adli tıp önlemi alırım. Federal ajanlar iri, güçlü bir adamdan şüpheleniyor. Normalde bir kadının yapacağı gibi, onları etkisiz hale getirmek için herhangi bir şey kullanmak yerine, bayıltmak için boğarım. Ve bunu, boyuma ihanet etmemek için yerde yatarken yaparım. Yıllardır bunun için eğitim aldım. Endişelenmeyi bırak."

Sertçe iç çekti. "Cesetleri orada bırakıp onların bulmasını beklemenden nefret ediyorum. Onları izole, kontrollü bir yere götürüp, asla bulunamayacakları bir yere atmanı tercih ederim."

"Onların bulunmasını istiyordum. Birbirlerine bağlanmalarını istiyordum. Sadece bu kadar erken olmasını istemiyordum. Listede aşağılara düşmeye başladığımda korkmalarını istiyorum. Kyle'a ulaştığımda korkudan ağlıyor olmasını istiyorum. Bu yüzden onu sona saklıyorum."

"Peki ya düzeni anladığında polise giderse ne olacak? Sonunda bu medyaya yansıyacak, biliyor musun?"

Zaten böyle olmamasına şaşırdım.

"İçeri girerken risklerin farkındaydım ve Kyle'ın on yıl önce kendisine zulmedenleri öldüren hayalet bir kız hakkında federal ajanlarla konuşması bunlardan biri değil. Bu adamları neden hedef aldığını açıklaması gerekecekti. Hiçbirinin bunu yapmayacağını biliyorsun."

Böyle bir sırrı saklamak, vicdanları varsa, herkesi yer bitirirdi. Masum insanlara zarar vermenin haklı olduğunu düşünen tek kişi onlar.

Çabaladılar, başardılar ve hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam ettiler. Sanki bizi orada ölüme terk etmemişler gibi.

O gece bir kişi hayatını kaybetti.

İki olduğunu düşünüyorlar.

Jake, evrendeki tüm "ya olsaydı"ları kulağıma fısıldamaya devam ediyor. Düşüncelerimi her şeyden uzaklaştırmaya devam ediyorum çünkü Logan zihnimin ön saflarına sinsice yaklaşıyor.

Yarın onu nihayet göreceğim.

Tyler geceyi geçiriyor ve ben de monitörü normal televizyona çeviriyorum. Yatma vakti şimdiye kadar hep on gibi görünüyor. Aslında, tuvalet molaları da dahil olmak üzere yaptığı her şey planlı görünüyor.

"Ben burada iniyorum, Jake."

"Tamam. Tamam. Beni daha sonra ara."

Telefonu kapatıp envanterimi çıkarmaya başlıyorum. Bıçaklarım sıralanmış, ev yapımı çok amaçlı kılıfımın içinde. Her zamanki gibi temizler ve parmak izlerinden arındırılmışlar.

Buzdolabına gidip kendime bir bardak sek votka dolduruyorum. Gülümseyerek müziği açıyorum; babamın çok sevdiği eski bir plak. Annemle birlikte, mecazi bir tren kazasında hayat rayından çıkmadan önce, geceleri bu şarkıyla çok dans ederlerdi.

Müziğin ritmine ayak uydurup, eskisi gibi dans ederken, kapımın sertçe vurulma sesini neredeyse özlüyorum.

Sesi duyduğumda vücudum sarsılıyor ve kalbim boğazıma çarpıyor. Buraya kimse gelmiyor. Hiç. Sonunda biraz daha ürkütücü olsun diye gargoyl'lar olan ürkütücü bir araba yolu. Ayrıca izinsiz girişlere karşı uyarıda bulunan birkaç tabela da var.

Postacım bile evimin yarım mil uzunluğundaki araba yolunu yürümeye cesaret edemiyor. Paketlerim araba yolunun sonuna bırakılıyor.

Gözlerim pencereden dışarı fırladı ama görünürde bir araç göremiyorum. Plak çaları kapattıktan sonra, kapının çalması devam

ederken bıçakları bana en yakın çekmeceye itiyorum. Silahımı alıp sessizce kapıya doğru yürürken taşıyorum.

Gözetleme deliğinden baktığımda gözlerim kocaman açılıyor ve inanmazlıkla nefesim dışarı fırlıyor.

"Kahretsin!" diye tısladım ve silahı kapının yanındaki masanın çekmecesine fırlatmaya çalıştım.

"Hadi ama güzel kız. Seni bulmak için kuralları ve gizlilik yasalarını çiğnedikten sonra bana evde olmadığını söyleme," diye seslendi Logan kapının diğer tarafından.

O aptal sırıtış yüzüme yayılırken midem bulanıyor ve kapıyı açtığımda gülümseyen bir FBI ajanıyla karşılaşıyorum. Sırıtışı genişlerken gözleri üzerimde dolaşıyor ve kaşları kalkık bir şekilde bana bakıyor.

"Şimdiye kadarki en iyi. selamlama."

Bir an kafam karıştı, bu yüzden vücuduma baktım ve evet, pantolon giymediğimi gördüm. Evde olduğumda nadiren giyerim.

Başımı kaldırıp omuz silkiyorum, boynumda yayılan hafif sıcaklık hissini görmezden geliyorum. Utanıyor muyum? Gerçekten mi? Bu ana kadar utanabileceğimi bilmiyordum.

"Kimse seni görmeden içeri girebilir miyim? Kıskanç tarafımı bu kadar erken göstermek zorunda kalmaktan nefret ederim," dedi ifadesiz bir şekilde, ama ben yavaşça geri çekilirken, aptalca bir şey söylememeye veya yapmamaya çalışırken göz kırptı.

Koşup pantolon mu giysem? Yoksa pantolon giymeyi unutmuş bir aptal gibi mi görünsem? Kendine güvenen kızlar her zaman tişört ve külotla dolaşır, değil mi?

Lanet olsun.

"Benim araba yolum biraz ürkütücü ve etrafımdaki tüm bitki örtüsü nedeniyle kimse beni burada göremez," diye geveledim ve sonra dudaklarımı kapattım.

Kapıyı kapatır kapatmaz dönüp bakışlarını çeviriyor. İnce bir değişiklik oluyor ve oradaki eğlenceli ışıltı, çok daha baştan çıkarıcı bir şeye dönüşüyor.

Kapıyı neden aptalca pantolonsuz açtığımı açıklamak için konuşmaya başlıyorum, o da aniden üstüme çıkıyor. Elleri saçlarıma gidiyor, başımı sertçe geriye doğru yatırıyor ve ağzı ağzıma değiyor.

Şaşkınlıktan erimeye doğru saniyeler içinde geçiyorum, dudaklarımı açıyorum ki dili içeri girip kalan akıl sağlığımın ne kadarını çalabilsin.

Ellerinden biri vücudumdan aşağı doğru kayarken, belimden beni kendine çekecek kadar kavradığında ağzına doğru inliyorum. İki elim de yukarı kalkıp omuzlarını kavrıyor, böylece yere düşmeyeyim.

İyi hissettiriyor. Garip, yanlış veya rahatsız edici değil. Çok iyi hissettiriyor.

Öpücük açgözlü, sanki ikimiz de uzun zamandır aç kalmışız gibi. Çok hızlı hareket ettiğimizin farkındayım ama umursamıyorum. Beni kaldırıp kapının yanındaki masanın üzerine yerleştirdiğinde ve beni yerken bacaklarımın arasına girdiğinde daha az umursuyorum.

Elleri yanlarımda yukarı aşağı hareket ediyor, sonra saçlarıma geri dönüyor, sonra tekrar aşağı iniyor. Sanki her yerime aynı anda dokunamıyormuş gibi, istese de. Ama soyunmuş halime rağmen beni elle taciz etmek yerine güvenli bölgelere bağlı kalıyor.

Onu daha çok istememe neden oluyor.

Gömleğinin önünü çekiştirip kravatını diğer elime doladım ve onu olabildiğince kendime çektim. Bacaklarımın V şeklindeki kısmına sürtünmeden önce gergin bir ses çıkardı ve beni daha da delirtti.

"Yavaşlamalıyız," diyor dudaklarıma doğru.

"Gerçekten yapmalıyız," diye katılıyorum, onu öpmeye ve imkansız bir şekilde kendime çekmeye devam ediyorum.

"Odan nerede?" diye soruyor, öpücüğü bölmeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Koridorun aşağısına, sağa doğru."

Beni kaldırıp yürümeye başlıyor, merdivenleri atlayarak evin kesinlikle göremediği kısmına doğru ilerliyor. Bacaklarım ona dolanmış halde kalırken bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Hiçbir uyarı olmadan aniden ortaya çıkacağını hiç beklemiyordum ve yukarıda keşfedilmeyi bekleyen kocaman bir cinayet odası var.

Yatak odasında bulabileceği şeyler hakkında zihnimde hızlıca bir endişe listesi yapıyorum ve çoğu şeyin çoktan kaldırılmış olduğunu

fark ediyorum. Oturma odamdaki izleme sistemini yanlışlıkla açmadığı sürece sorun yok.

Tökezlediğinde sırtım duvara çarpıyor ve öpücük daha da agresifleştikçe düşüncelerim kaçıyor. Bu tutkuyu hissetmeye defalarca çalıştım ama aramızda yanan ateşin zerresini bile hissedemedim.

Parmaklarım gömleğinin önünden aşağı doğru kayıyor, ta ki yırtıp açana kadar, tamamen açıp birkaç düğmenin yeni buldukları özgürlükle yerde uçuştuğu bir anda, yolumdan çekiliyor. Sert tenim parmak uçlarıma ulaşıyor ve sanki içimdeki tüm alevleri hissediyormuş gibi titrediğinde dudaklarına doğru inliyorum.

Birlikte güzelce yanacağız.

Dili benden daha fazla ilgi talep ediyor ve daha önce hiç olmadığı kadar coşkuyla öpüyorum. Ellerim yukarı kayıyor ve saçlarına dolanıyor, başını eğip onu düzgünce yutabiliyorum.

Homurdanarak duvardan uzaklaşıyor ve hızla yürümeye devam ediyor.

"Diğer hakkın," diyorum Jake ziyaretime geldiğinde kaldığı soldaki misafir odama doğru yürümeye başladığında.

Yolunu değiştirip hızla hareket etmeye devam ediyor. Odama girdiğimizde vantilatörün uğultusunu duyuyorum ve içimde bir heyecan filizleniyor, serbest bırakılmaya hazır.

Beni şaşırtan bir hareketle yatağa bırakıyor ve dirseklerimin üzerinde doğrulup mahvolmuş gömleğini çıkarmayı bitirirken onu izliyorum. Tamamen bronz, ince kaslı ve pürüzsüz bir ten.

İçimde bir korku dalgası kopuyor. Vücudumdaki yaraların hepsi gizli değil. Yüzümü düzeltmek, vücudumun geri kalanından daha kolaydı.

"Çok mu hızlı?" diye soruyor, görünüşe göre çıplak kalma rutinine katılmakta tereddüt etmemin nedenini yanlış anlamış.

"Hayır," diyorum, düşüncelerimin boşalmasını sağlayarak.

Geçmiş beni yönetmeye devam edemez ve insanların yara izlerini gördüklerinde ne düşünecekleri konusunda endişelenmemem gerekiyor.

Şimdi tereddütlü görünüyor.

"Lana, içeri dalıp sana vahşi bir yaratık gibi saldırmamalıydım. Ama..." Gözleri, incecik külotumun ondan sakladığı, bacaklarımı iyice açtığım yere kaydı. Tekrar bakışlarımla buluşmadan önce sesli bir şekilde yutkundu. "Yavaşlayabiliriz. Söz veriyorum, gelmemin sebebi bu değildi."

Dudaklarımda yavaşça bir gülümseme beliriyor. İyi bir adam olmaya çalışırken oldukça şaşırtıcı oluyor.

Dizlerime kadar tırmanıp ona doğru sürünüyorum ve göz bebekleri büyüyor. Azmış, bunu anlamak için profilleme becerisine gerek yok.

Yavaşça ona doğru ilerliyorum ve o tamamen hareketsiz kalıyor. Yanına vardığımda öne eğilip dilimi karın kaslarındaki sert ete sürtüyorum. Hafif bir ses çıkarıyor ve bu, o küçük kontrol ipliğini koparıyor gibi görünüyor.

Eli saçlarıma gidiyor ve sert bir çekişle başımı geriye doğru itiyor, yüzünü eğip dudaklarımı tekrar buluyor. Sert ve aç, ve şimdiye kadar isteyeceğimi düşündüğüm her şeyden tamamen farklı.

Tekrar yakınlaşabileceğimi keşfettiğimden beri cinselliği kontrol ediyorum. Bir erkeğin bana liderlik etmesine izin verdiğim ilk sefer bu.

"Nerelerdeydin sen?" diye sordu dudaklarıma doğru, beni aşağı iterken ve üstüme çıkarken sırıtmama neden oldu.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama sesindeki hayranlığı seviyorum.

Kaçınılmaz olarak köşeye sıkıştırılma panik atağının gelmesini beklerken gülümsemem soluyor ama gelmiyor. İçimde daha fazla duygu filizleniyor ve kafamı karıştıran tüm soruları zihnimin bir köşesine atıp, tüm bunları daha sonra analiz etmeye karar veriyorum.

Şimdilik sadece hissetmek istiyorum.

Ve ben de öyle yapıyorum.

Pantolonunu iterken hareketlerini hissediyorum.

Elini bacağımda yukarı kaydırdığında kıpırdandığını hissediyorum, duyusal sinirlerimin aşırı yüklenmesi nedeniyle bende hafif titremeler yaratıyor.

Dokunduğu yerlerin erotik olmaması gerektiğini hissediyorum; dizimin kıvrımı, baldırımın arkası, ayağımın üstü.

Her şeyi hissediyorum ve her şey mükemmel hissettiriyor.

Gömleğimi yukarı doğru itmeye başlıyor ve ben de kendimi buna izin vermeye zorluyorum. Sütyen takmadığımı fark edince derin bir nefes alıyor. Elle taciz edilmekten kaçındığı için dikkatinden kaçmış.

"Kahretsin," diye mırıldandı fısıltıyla, ama sanki övgü gibi duyuluyordu.

Sanki her şeyi içine çekecekmiş gibi geriye yaslanıyor. Bu da bana onu tam anlamıyla takdir etmem için bir saniye veriyor, çünkü vücudunun belirli kısımlarını sabit tutmak için zorlanan siyah boxer şortuyla yetiniyor.

Kendimden eminim, ta ki bakışları bana kayıncaya ve endişelendiğim şeye odaklanana kadar.

"Ne oldu?" diye soruyor, fazla endişeli ya da meraklı bir ses tonuyla değil, sadece merakla.

Parmaklarını iki yara izinin üzerinde gezdiriyor, ben de bileğini yakalayıp onu durduruyorum. Onlara dokunulmasına dayanamıyorum.

Tekrar gözlerimin içine bakıyor ve eksik olan endişe oluşmaya başlıyor. Çok anlayışlı, bu yüzden ifadelerimle çok fazla şey ele vermem aptallık olur.

"Araba kazası," diyorum ona zayıf bir sesle.

Yalan ama ben yalan söylemede çok iyiyim.

"Ailenle aynı mısın?" diye soruyor.

Eğer bir gün araştırıp çaldığım ismi bulursa, o kızın ailesiyle aynı kazaya karışmadığını anlardı.

"Hayır. Ama şimdi bunun hakkında konuşmasak olmaz mı?" diye sordum, sesim artık alaycıydı, elini göğsüme doğru kaydırırken.

Gözlerindeki sıcaklık anında geri geldi, iyi olduğumu görünce endişesi silindi. Yavaşça üstüme kaydı ve dudakları tekrar dudaklarımı ele geçirdi.

Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok.

Birbirimize sürtünerek daha fazlasını isteyene kadar öpüşüyoruz. Hazırlanmak için hiç yardıma ihtiyacım yok çünkü hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Bana doğru inledi ve sonunda tekrar benden uzaklaştı.

"Durdurmamı söyle, duracağım," dedi yumuşak bir sesle, dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirerek.

Sadece o teselli bile onun bildiğinden daha fazla anlam ifade ediyor, çünkü bunun onun dudaklarından çıktığına inanıyorum.

Benim gibi insanları okuduğunuzda, kimin dürüst, kimin dürüst olmadığını anlıyorsunuz. Niyetleri koklamayı öğreniyorsunuz.

"Durmak istemiyorum," diyorum sessizce, büyüyü bozmayı reddederek.

Eğilip attığı kot pantolonunu alıyor ve ben de tanıdık bir ambalaj kağıdının tıkırtısını duyduğumda sırıtıyorum.

"Bil diye söylüyorum, bu şey bir süredir cüzdanımdaydı. Gerçekten beklentilerle gelmedim - umutlarla, evet, ama beklentilerle değil," diyor gülümsememi görünce sırıtarak.

Şakacı bir şekilde kaşımı kaldırıyorum ve o da beni tekrar öpüyor, üstümde yeniden doğruluyor. Kalçalarını kaldırırken elleri aramızda hareket ediyor ve ben de aşağı bakıp izleme dürtüsüne karşı koyuyorum.

Onu prezervatifle hareket ederken görmek beni muhtemelen erken orgazma sürükleyecek, bunu söylemek üzücü. Gerçeküstü. Bu hissi seviyorum. Şişeleyip yağmurlu günler için saklamak istiyorum.

Eğildiğinde onu izlemek zorunda kalıyorum ve o acı giderek daha belirgin, daha ısrarcı hale geldikçe kıvranıyorum. O acının adının arzu olduğundan oldukça eminim.

Kesinlikle ufak tefek bir adam değil ama aynı zamanda acayip yetenekli de değil. Mükemmel.

Kendimi durduramadan dudaklarımı yalamaya başlıyorum ki, külotumu aşağı çekmeye başlıyor. Külotu tamamen çıkardığında gözleri çıplak tenime kayıyor ve eğiliyor.

Nefesini hissettiğim anda kalçalarım yukarı fırladı ve saçlarından çekiştirerek onu vücuduma doğru ittim.

"Bunu yaparsan mahvolurum. Daha fazlasına ihtiyacım var," diyorum dudaklarım tekrar onunkileri bulurken.

Ciddi anlamda onu bütün gün öpebilirim, yeter ki daha fazlasını da yapalım.

Daha fazla yalvarmadan, tek bir hızlı hamleyle içime giriyor ve nefes almak için dudaklarımı aralamama neden oluyor. Kalçalarını sallıyor ve ilk düşündüğümden daha fazlası olduğunu fark ediyorum çünkü daha derine iniyor, beni daha dolgun dolduruyor.

Göz teması kurarken gözlerinden şehvet ve özlem fışkırırken bana bakıyor. Kalçalarını tekrar sallarken hiçbir kelime konuşmuyor, içimde öldüğünü sandığım bir noktayı buluyor.

Duyusal aşırı yüklenme meşru bir şeydir.

Üzerimdeki her şey gergin, kopmayı bekliyor. Üzerimde ne kadar çok hareket ederse, ipler o kadar sıkılaşıyor. Tırnaklarım omuzlarına batıyor, o da beni her hamlede çözerken ona verdiğim sayısız ifadeyi izlemeye devam ediyor.

Sonra vurur. Çok sert vurur.

O teller kopuyor ve coşku, içimde patlayıp dışarıya doğru yayılan bir bomba gibi vücudumda çatırdıyor. Üzerimde yuvarlanıyor, ayak parmaklarımı kıvırıyor, bir noktada kapanan göz kapaklarımın ardından parlıyor ve tenimi sıcak, inanılmaz alevler gibi yalıyor.

Altında çılgınca çığlık atıp çırpındığımda ritmi değişiyor, daha da acil hale geliyor. Orgazmımı mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde uzatırken tutunuyorum, sonra homurdanıyor, kalçaları bana sürtünerek kendi küçük cennet versiyonunu buluyor. En azından umarım bu kadar iyi hissediyordur.

Kemiksiz ve bitkin bir halde, vücuduma doğru düşüp boynumdan aşağı uzanan bir izi öperken kollarım ondan uzaklaşıyor. Kesinlikle çok hızlı hareket ediyor, ama umursamıyorum. Zaten mahvolduk.

Canavar hiçbir zaman prensi ele geçiremez. Kazanan her zaman tatlı ve masum prenses olur.

Ellerimi yukarı kaldırıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum.

"İkinci bir tur planlıyorum ama Süpermen değilim. Bana sadece birkaç dakika ver, bunu daha çok yapmak isteyeceğinden emin olabilirsin," dedi boynuma doğru, hâlâ etimi ısırıp öperek.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve onun altında mutlu bir şekilde iç çekiyorum.

"Bunu her zaman yapmak istiyorum."

Bana doğru kıkırdıyor ve ne zaman başladığını bilmesem de kendimi ona sarılırken buluyorum. O da beni kendine çekip sarılıyor.

"Güzel," diyor bana doğru. "Çünkü bu mükemmeldi."

Mükemmel. Bu yüzden oturma odasındaki izleme kanalını kapatmam, böylece çalışmasını engellemem, cinayet odamı kilitlemem ve bundan sonra tüm silahlarımın orada kalmasını sağlamam gerekiyor.

Bölüm 9

Keşiflerimin hiçbirine rasyonel düşünme süreciyle ulaşmadım.
—Albert Einstein

LOGAN

"Seks yaptın," diyor Craig, içeri girerken, bu sabah zar zor yetiştirebildiğim kahvem elimde.

Kendimi bir kıza kaptırmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Ve dün gece ve bu sabah kendimi hiç bu kadar kaptırmadığımı biliyorum. Lana hayatımın en beklenmedik sürprizi.

Bir kusur bulmayı bekliyorum ama bir türlü bulamıyorum. Kimse o kadar mükemmel olamaz. Uğursuzluk getirmek istemiyorum. Ayrıca evli olduğunu falan da öğrenmek istemiyorum. Bu yüzden akıl almaz bir şey yapmaya çok yakınım çünkü kafamı allak bullak etti.

"Belki," diyorum ona, inlediğinde sırıtarak.

"Buz Prensesi seni aldı ama beni almadı mı?" diye soruyor, çalışma masama çöküp ihtiyacım olan veri tabanlarını açarken.

"Senin çekiciliğini yiyememiş olması seni deli ediyor," diye mırıldandım.

"Bu bölümün yüzü olmamın bir sebebi var ve bu en yakışıklı olmam değil - gerçi ikimiz de öyle olduğumu biliyoruz. Mesele şu ki, kızlar beni yiyip bitiriyor. Kadınlar, anneler, kızlar, teyzeler, kız kardeşler, yeğenler... Hata yapıyoruz ve ben bunu sevimli bir gülümseme ve "aman Tanrım" tavrıyla açıklarken derin bir pişmanlık da duyuyorum. Doğru yüze sahipsen her şey affedilir. Gerçek bu. İnsanlar sığdır - hepimiz. Bana karşı sıfır ilgi duymasına rağmen arkasını dönüp seni becermesini biraz şüpheli bulduğum için kusura bakma."

"Bence Logan senden çok daha çekici," diye araya giriyor Hadley, Craig ona kaşlarını çatarken yanıma gelip destek olurken. "Ve ne düşünürsen düşün, tüm kadınlar o kadar sığ değil. Çoğumuz doğru özelliklere sahip birini çekici buluruz."

"Saçmalık," diye alay ediyor Craig. "Bu konuda epey araştırma yaptım. Boşuna konuşmuyorum."

Tartışmaya devam ederken gözlerimi deviriyorum ve aramaya başlıyorum. Evlilik cüzdanı yok. Boşanma yok. Çocuk yok - aldırış edeceğim bir şey değil ama yine de bilmek isterim. Yaşayan akraba yok... Lanet olsun.

Hiç kimsesi yok mu? Hiç mi kimsesi yok? Kişisel sosyal medya hesabı olmadığını zaten biliyorum. Sadece iş profilleri var, üstelik hiçbirinde partnerinden bahsedilmiyor.

Bundan daha derine inmiyorum. Sanki mahremiyetini yeterince ihlal etmişim gibi hissediyorum. Geri kalan her şey, hazır olduğunda bana anlatacağı şeyler olmalı; tıpkı onu yaralayan araba kazası gibi.

Sol kalçasından sağ göğsüne kadar uzanan bir yara izi olduğu düşünüldüğünde, çok kötü bir kaza olmalı. Bir diğeri de sağ tarafında, engebeli ve büyük. Eskiler. Bakınca anladım.

Ona yara izlerimi göstermeliydim ama gecenin geri kalanında onun vücudunu keşfetmekle o kadar meşguldüm ki, ona benimkini keşfetmesi için zaman vermedim. Her denediğinde kontrolümü kaybediyordum, ellerini üzerimde hissetmek beni yeniden azmış bir genç kıza dönüştürüyordu.

"Ciddi güven sorunların var," diyor Hadley, beni kendi kafamdan çekip çıkarıyor.

Craig'in gittiğini fark ediyorum ama Hadley omzumun üzerinden son aramayı okuyor. Kapatıp omuz silkiyorum.

"Benden onun geçmişini araştırmamı istedin, şimdi de sen onun gerçeklerini mi araştırıyorsun?"

Kaşını kaldırıp bana bakıyor.

"Hiç gerçek olamayacak kadar iyi biriyle tanıştın mı? Bu sabah işe neredeyse geç kalıyordum çünkü kendimi ondan ayıramıyordum. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir kusuru yok. Güzel, zeki, cüretkar, tuhaf ve çoğu kızın hemen sorun çıkarmasına rağmen yoğun programıma ayak uyduruyor. Bir şeyleri iptal etmek zorunda kalmam beni hiç rahatsız etmedi. Evine habersiz gittim ve düşündüğümden iki kat daha mükemmeldi. Yani evet... Endişelenmeden edemiyorum çünkü bir erkek böyle bir kıza hemen aşık olabilir."

Gözlerini devirip şaka yapıyor, ben de ona orta parmağımı gösterip en son dava dosyalarını açmaya başlıyorum.

"Herkesin kusurları vardır. Henüz balayı aşamasındasın. Sonunda iptallerden ve müsait olmama durumundan sıkılacak. Tıpkı sonunda onun seni sinirlendiren şeyleri fark etmeye başlayacağın gibi. Şu an, herkesin sevdiği o parlak ve mutlu an. Bu yüzden birçok insan birbirini neredeyse hiç tanımadan evleniyor. Aynı zamanda birbirlerini tanıdıklarında da boşanıyorlar."

Gülüyor, ben de arkama yaslanıp bunu düşünüyorum. Geçmişte 'balayı' döneminin bu kadar iyi geçtiğini hatırlamıyorum.

"Bunu fazla abartıyorum," diyorum iç çekerek.

"Bu senin doğanda var. Bu işte seni iyi yapan şey bu. Ama sana söylüyorum, şu anda kız o kadar zehirli atık çıkarabilir ki, maske taksan bile sevimli bulursun. Bu, dönemin bir parçası."

Gülerek uzaklaşırken omzuma vuruyor, ben de mesaj gelince aşağı bakıyorum.

LANA: Boxer'ların rahat.

BEN: Bunları mı giyiyorsun? Onları geride bıraktığımı bilmiyordum.

LANA: Bunu bilerek yaptığını düşündüm. Böylece geri dönmek için bir sebebin olur.

BEN: Geri dönmek için bir sebebim var zaten.

LANA: Şimdi iki tane var…

Son mesajına belden aşağısının, kesinlikle boxer şortumla göründüğü bir fotoğraf iliştirilmiş. Saçlarımı elimle düzeltiyorum, ilk defa işe gitmek istemediğim gerçeğinden nefret ediyorum. İşimi her zaman sevdim, ancak neredeyse hiç tanımadığım bir kız beni ilk kez hasta iznimi almaya ikna ediyor.

BEN: Onları tak. Bu gece döneceğim ve onları bizzat görmek istiyorum.

LANA: Şanslısın ki hiçbir planım yok. Ve sen geldiğinde bunları giyeceğim.

Hayal kırıklığıyla inleyerek telefonumu kaldırdım ve yeni gelen zayıf ipuçlarından bazılarını hızla gözden geçirdim. Yardım hattı

ipuçları her geçen gün daha da saçmalaşıyor. Boogeyman davası, cinayet/sakatlama davam kadar soğuklaşıyor.

Yeni cinayetler ortaya çıkmadığı için birkaç vaka daha arka planda kaldı. Yılda bir veya iki kez cinayet işleyenleri bulmak iki kat daha zor. Tek güncel vakamız bir cinayet/soygun serisi.

Çalışıyorum, bazı ipuçlarını inceliyorum, her zamanki gibi aynı fotoğrafları inceliyorum. İki saat sonra cinayet masasındayım ve hâlâ bu kadınları hedef yapan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Hiçbiri açıkça zengin değil. Hepsinin farklı aile geçmişleri, farklı etnik kökenleri ve farklı saç renkleri var.

Hepsi çekiciydi ama bir tecavüz teşviki yoktu. İktidarsızlık da profilimizde olası bir durum, ama... onu motive eden başka bir şey var. Bu kadınları seçip takip etmesinin bir sebebi var.

Gözlerim önce gözlerine, sonra burunlarına, sonra ağızlarına bakıyor... Bir şey tıklıyor, kalp atışlarım hızlanıyor.

Hadley tam yanımdan geçerken bileğini tutuyorum ve gözlerimi henüz çözemediğimiz bir kanıta dikerek onu durduruyorum.

"Dairede bulduğun kili laboratuvar analiz etti, değil mi?" diye sordum, düşüncelere dalmış bir şekilde.

Başını sallıyor. "Evet. Özel bir yanı yok. Herhangi bir sanat ve el sanatları mağazasından satın alabilirsin. Ve neden orada olduğunu kimse bilmiyor. Kurbanın üzerinde veya dairenin başka bir yerinde bulunmamış. Şüphelinin ayakkabılarında veya kıyafetlerinde taşıdığını düşünüyorlar."

"Ve yüzler iyice temizlenip ağartılmıştı. Saçlar da tıraş edilmiş ve baş temizlenip ağartılmıştı," diyorum, hâlâ hesap yaparken.

“Evet… Neden?”

Onun yanından Donny'nin olduğu yere bakıyorum.

"Donny, soygunların/cinayetlerin yaşandığı bölgedeki sanat galerilerine bak."

Şaşkın görünüyor ama yazmaya başlıyor.

"Hadley, bulabildiğin tüm sanat sitelerine girip bronz yüz heykelleri satan var mı diye bakmanı istiyorum. Bunları, cinayetlerin başladığı son dört ayda başlayanlara indirge," diye devam ediyorum, Donny'nin masasına doğru yürürken.

Dönüp baktığımda onun hala orada şaşkın bir şekilde durduğunu gördüm.

"Hemen!" diye ısrar ediyorum ve o da masasına doğru koşuyor.

Donny öfkeyle yazarken ben arkasına yetiştim. "Bölgede dört tane var. Hiçbiri bronz yüz heykelleri satmıyor," dedi kaşlarını çatarak. "Yoksa Hadley'den farklı bir şey mi aramam gerekiyordu?"

"Her birini arayıp bronz heykelleri satmaya çalışan olup olmadığını sorun. Sadece yüzler olacak."

İstediğimi yapmak için telefonunu alıyor, ben de bilgisayarıma dönüp ihtiyacım olan programı açıyorum. Tüm kurbanların fotoğraflarını ilgili yerlere yerleştiriyorum ve birkaç tuş vuruşundan sonra şüphelerim doğrulanıyor.

"Simetri," diyorum derin bir nefes alarak.

"Ne?" diye sordu Craig, omzumun üzerinden bakmak için yanıma gelerek.

"Onları yüzlerinin simetrisi yüzünden seçiyor. Mükemmel simetri, ki bu çok nadir, hatta imkansız sayılır. Onları seçiyor çünkü simetriye sahipler ve yüzlerini sanat eserleri yaratmak için kullanıyor. Muhtemelen bunu satmaya çalışıyor ve simetrik yüze sahip olan herkese, özellikle de kadınlara takıntılı. Ayrıca bir da Vinci takıntısı da olabilir."

Gözlerim odayı tarıyor ve Lisa'nın tırnaklarını kestiğini görüyorum.

"Lisa, konfor alanında olup da bir sürü Leonardo da Vinci baskısı veya da Vinci hakkında kitap sipariş etmiş birine bak. Öncelikle Vitruvius Adamı ile ilgili olanlara odaklan. Şüpheli büyük ihtimalle o esere takıntılı olacaktır."

"Ve bunu neden düşünüyorsun?" diye soruyor Craig şaşkınlıkla.

"Buna içgüdü deyin. İçgüdülerimle birçok davayı çözdük."

"Evet, işte bu yüzden sürekli terfi ediyorsun. Ama kil, soygunlar ve üzerine çamaşır suyu dökülmüş tıraşlı kafalarla da Vinci'yi nasıl bir araya getiriyorsun?"

"Çamaşır suyu, tıpkı tüm kılları tıraş edip başı ağartmak gibi adli bir önlemdir. Vücuttaki tüm kil izlerini temizliyor. Saçlar muhtemelen heykel için de saklanıyor. Her sanatçı resim veya çizim yapamaz."

"Kayboldum," diye devam ediyor Craig.

"Da Vinci sadece zekası veya resimleriyle ünlü değildi. Tarihçilerin de merakla beklediği büyük heykeller yaratmıştı. Önce çizdi, sonra kilden veya balmumundan kalıpladı - hangi hikâyeyi duyduğunuza bağlı. Ardından, başka bir şaheser yaratmak için bronzdan döktü. Kendisine ve simetriye takıntılı ama sıfırdan resim çizemeyen veya sanat yaratamayan bir adam mı? İşte aradığımız kişi bu."

"Hiçbir şey," diyor Hadley, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle. "Birçok malzemeden yapılmış birkaç kalıp var ama bronz yok. Bronz olmak zorunda mı?" diye soruyor.

"Evet," diyorum, bunun peşinden gidilecek doğru ipucu olduğuna ikna olmuş bir şekilde. "Soygunları açıklıyor. Çaldığı değerli eşyaları, ihtiyacı olan miktarda bronz almak için satar. Ucuz değil."

"Ama bu tür şeyleri satan birilerini bulmak için rehin dükkanlarını ve internet sitelerini taradık," diye araya giriyor Donny.

"Doğru, karanlık bir tefeci, bizim bunu sormamızı umursamaz ve parayı verip kârını kaybetmemek için yalan söyler. Eğer bu adam adli karşı önlemler kullanıyorsa, nerede satacağı konusunda araştırmasını yapmış demektir."

Donny telefon görüşmelerine geri dönüyor ve ben muhtemelen işe yaramayacak bir şey yapıyorum. Lana'nın yönettiği alım-satım ve takas sitesini açıyorum. Dün gece, insanların ne olduğunu sormaması için ürünleri satıldıktan sonra bir ay boyunca SATILDI tabelasıyla bıraktığını söylemişti.

Mücevher bölümüne göz atıyorum, çünkü çalınanların çoğu oradaydı. Ama orada hiçbir şey yok. Belki de sadece onunla konuşmak için bir bahane arıyordum. Çünkü durumum kötü ve acınası.

"Bir şey buldum!" diyor Donny, telefonda yaptığı konuşmaya geri dönerken tüm dikkatimizi üzerine çekerek. "Evet. Ona ulaşmak için bir numara veya adres bıraktı mı?"

Hepimiz ayağa kalkarken bir şeyler karalıyor. Ceketimi giyip silahımı kılıfına koyuyorum. Sanırım acil durum çantama tekrar ihtiyacım olacak. Neyse ki içinde birkaç çift kıyafet var.

Telefonu kapatıp kağıdı havaya kaldırıyor.

"Dört yerden ikisine gelip, onlara 'büyüyen' bir dizi bronz kafa satmaya çalışan bir adam var."

"Sanırım New York'a uçuyoruz," diyor Craig, bana tuhaf bir tek boynuzlu atmışım gibi bakarak. "Sanırım helikopteri alacağız, çünkü departman jeti zaten göreve hazır. Neden filmlerdeki gibi kendi özel jetimizi falan almıyoruz?"

Hadely homurdanıyor ve ben telefonumu çıkarıp aslında berbat bir arama yaparken hepsi kendi aralarında konuşuyorlar.

"Evet, hâlâ boxer giyiyorum. Ve dondurma yiyorum," diyor Lana, neşeli ve çılgın bir sesle.

Zamanlamam artık berbat. Normalde bir davanın açılmasına bundan çok daha fazla heyecanlanırım.

"Keşke orada olup görebilseydim," diyorum derin bir nefes alarak, yeleğimi ve diğer ihtiyaçlarımı alıp çantama tıkıştırıyorum.

"İptal etmelisin," diyor sadece, sesinde hiçbir duygu yokmuş gibi, okuyabiliyorum.

"Özür dilerim." Eğer yeterince uzun süre ortalıkta kalırsa, bu iki kelimeyi tekrar tekrar duyabileceğim hissine kapılıyorum. "Bugün davada bir ilerleme kaydettik. En azından umarım öyle olur. Şu anda şehirden ayrılıyorum."

"Üzülme Logan. Bir işin var, hem de önemli bir iş. Sana ve yaptıklarına hayranım. Canavarları uzaklaştırıyorsun ve özgeçmişindeki sıradan bir meziyet yerine, aslında doğru adamı aradığına inanıyorum."

Bu söylenecek tuhaf bir şey.

"Kesinlikle doğru adamı arıyorum. Ne demek istiyorsun?"

"Şey... Üniversitedeyken birçok eski davayı inceledim. Kriminoloji dersleri aldım. Sanki bir sürü tutuklama, sırf bir davayı kapatmak ve muhteşem bir üne bir altın yıldız daha eklemek için aceleye getirilmiş gibiydi. Cinayetler dursaydı, insanlar katillerin hapse atıldığını varsayardı. Cinayetler tekrarlansaydı, davayı yanlış şüphelinin hapse atılması ihtimalini kabullenmek yerine, buna taklitçilik derlerdi."

Hangi davaları incelediğinden emin değilim. Bu dersler FBI'ın itibarını zedelemiyor. Aksine, adamlarımıza övgüler yağdırıyorlar.

"Yani kriminoloji mi okudun? Ama kolluk kuvvetlerine katılmadın, öyle mi?"

"Midem kaldırmadı," diyor kuru bir sesle. "Kan ve bağırsaklar onu karıştırıyor."

Eğer midesi zayıfsa, gördüğüm saçmalıklarla başa çıkabileceğini kesinlikle düşünmüyorum.

"Gittiğinde mesaj atabilecek veya arayabilecek misin?" diye umutla soruyor.

"Kesinlikle. Muhtemelen helikopterden sana tekrar özür dilemek için mesaj atacağım."

"Cidden, özür dileme. Asla. Fark yaratıyorsun. Birinin kurtarılmaya ihtiyacı olduğunda yanımda olmanı beklemek için bencil bir orospu olmam gerekir. Git harika ol ve fırsat buldukça mesaj at."

Durup merdiven boşluğunun duvarına yaslanıyorum, hiçbir şeye gülümsemiyorum.

"Sana son zamanlarda mükemmel olduğunu söylemiş miydim?"

Önce gülüyor, sonra kahkahasını bastırmak için öksürüyor. "Mükemmelliğin tam tersi bir noktada olduğumu söylediğimde bana güvenin."

"Aa? Bir gün senin bu kusurlarını da görebilecek miyim?"

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, hattın kesik olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. Sonunda cevap veriyor.

"Umarım o gün asla gelmez," dedi sessizce. "Şimdi git ve kötü adamı yakala. Haberleri senin için izleyebilmem için bana kasabayı söylemen güvenli mi? Bazen haberlere çıktığını söylediğini biliyorum. Kurallara aykırıysa, söyleme, çünkü sana asla sormam-"

"New York'ta olacağım. Eğer bu gerçekleşirse, eminim tüm büyük kanallarda yayınlanacaktır. Bu kadar büyük bir çıkış yakalamak nadirdir, ama her şey yanlış olabilir. Az önce kendim oluşturduğum bir profile giriyorum. Kayıtlara geçsin, kimseye söylememem gerekiyor."

"O zaman neden bana söyledin?" diye çıkışıyor.

"Çünkü bir gün senin de birisi olmanı istiyorum."

Ona, kanunları çiğneyen bir kâfir falan olmadığından emin olmak için onu iyice araştırdığımı söylemiyorum. Bu güven meselesine şimdi başlasam iyi olur.

"Umarım bir gün ben de biri olurum. O zamana kadar bana söylememen gereken şeyleri söyleme."

"Neden?" diye soruyorum, bu konuda bu kadar öfkeli olmasına gülüyorum.

"Çünkü sana saygı duyuyorum. Ve asla senden gereğinden fazlasını beklediğimi düşünmeni istemiyorum. Bu bizimle ilgili. Senin işin değil. Lütfen. Bana asla söylememen gereken şeyleri söylemeyeceğine söz ver."

Evet... Sana onun mükemmel olduğunu söylemiştim.

"Anlaştık güzel kız. Boxer'ımı sıcak tut. Sana mesaj atarım veya sonra ararım."

"Logan mı?"

"Evet?"

"Bunu başarmak için ne yapman gerekiyorsa yap, tek parça halinde geri dön. Tek bekleyeceğim şey bu. Hayatta kalmak."

Ağzımın kenarlarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Bunu garanti edebilirim."

Bölüm 10

Gerçek, deneyimin sınavından geçen şeydir.
—Albert Einstein

LANA

"Lanet olası bir FBI ajanıyla mı çıkıyorsun?" diye bağırıyor Jake telefonda, ben de inleyerek telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum ve Tyler'ın evinin karşısındaki restorana park ediyorum.

Açlıktan ölüyorum ve bu ofise görüntü alamıyoruz, bu yüzden buradan gizlice gideceğim, çünkü onun çekinceleri burada.

Şu anda bu sarı peruk beni fena halde kaşındırıyor ve bu kırmızı ruj kesinlikle dikkat çekmeme neden oluyor. Üstüne bir de koyu renk güneş gözlüklerimi ve üzerimdeki dar elbiseyi eklerseniz, Lana Myers'a hiç benzemiyorum, ne olur ne olmaz.

"Olayları nasıl olduğunu zaten anlattım," diyorum Jake'e, keşke itirafı hiç anlatmasaydım diye.

"Ve sen de New York'tasın, o da orada."

"Tyler burada, ben de bu yüzden buradayım. Buraya plansız bir gezi yaptı, bu yüzden diğerlerinden birini görmeye geldiğinden endişelendim, çünkü bir sonraki hedef Lawrence ve o da burada. İki kişilik öğle yemeği rezervasyonu var, Jake."

Derin bir nefes verdi. "New York, Batı Virginia'dan çok uzakta. Orada ne yapıyor?"

"Bilmiyorum. Lawrence'ın çalıştığı ofise gitti."

"Medya hikayeyi henüz ele geçiremedi."

"Evet, ama bu, yakın zamanda birkaç arkadaşlarının öldüğünü duymadıkları anlamına gelmiyor."

Sessizleşiyor ve ben restorana bakıyorum. Tyler'ın öğle yemeği için burada iki kişilik rezervasyonu var. Bunu klonlanmış telefondan öğrendim. Ama Lawrence'a mesaj atmamış. Kime mesaj attığından emin değilim.

"Jake? Hâlâ orada mısın?"

"Hayır," diyor boğuk bir sesle. "Tam yanındayım."

Penceremden dışarı baktığımda keçi sakallı, koyu renk gözlüklü ve bir bastonlu bir adam görüyorum... Adını tam olarak bilmiyorum ama görme engellilerin etrafı yoklamak için kullandıkları bastona şüpheli bir şekilde benziyor. Saçları da sarıya boyanmış.

Sanırım ikimiz de gizliyiz.

Arabadan inip kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Cowabunga mı?"

Homurdanıyor ama sonra dudakları inceliyor.

"Yani bana haber vermeden New York'a gelmeye mi karar verdin?" diye sordum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Umursamazca omuz silkti. "Esasında senin yaptığının aynısını yaptım. Seninle aynı telefon bende de var, hatırlıyor musun? Dışarı çıkacağını biliyordum."

Bana parmağını doğrulttu.

"Bu FBI erkek arkadaş meselesinde kendini kurtardığını sanma. O konuşma durduruldu, bitmedi."

Ben inliyorum, o da bana kolunu uzatıp sırıtıyor.

Takım elbisesiyle çok şık görünüyor. Giyim tarzımla, yüksek maaşlı fahişesine benziyorum.

"Bu arada, çok iyi görünüyorsun," diye fısıldıyor beni kaldırımda yönlendirirken.

"Kör olması gereken bir adamdan gelen büyük bir iltifat," diyorum tatlı bir gülümsemeyle.

İçeri girerken gülümsemesini bastırıyor. Hostese, "Demarco için rezervasyon yaptırdık," diyorum. "Dışarısı bugün çok güzel olduğu için terasta oturmayı talep ettik."

Tıpkı Tyler'ın istediği gibi.

Bana gülümsüyor, sanki John'unun yanında bir fahişeye benzemiyormuşum gibi davranıyor. "Elbette. Hemen bu taraftan," diyor, randevumun adı olması ihtimaline karşı bana Bayan Demarco diye seslenmekten kaçınıyor.

Sanırım bu tür şeylere alışkınlar.

"Beni fahişe gibi gösteriyorsun," diye tısladım kendi kendime.

Jake kahkahasını zoraki bir öksürükle bastırıyor ve ben de onu stiletto topuğumla tekmelemekten kendimi alıkoyuyorum.

"Bunu tek başına yaptığından oldukça eminim. Öne çıkmaya mı çalışıyorsun?"

"Kendimden farklı görünmeye çalışıyorsun," diye fısıldıyorum.

"Aferin."

"Ha," diye homurdandım tatlı ev sahibi bizi oturturken.

Gördüğüm en içten gülümsemeyle, bembeyaz dişlerini bize gösteriyor. Belki de sadece arkadaş canlısı, neşeli bir yaratıktır.

"Garsonunuz birazdan yanınızda olacak. Afiyet olsun," diyor, hâlâ isim vermeden.

O uzaklaşırken dikkatimi Jake'e çevirdim. Gözlüğünün kenarları, gözlerini tamamen kapatan renkli camlardan oluşuyordu; böylece gözlerinin yanlardan nereye baktığını kimse fark etmeden istediği yere bakabiliyordu.

"Zeki," diye alaycı, derin bir güney aksanıyla söylüyorum ve sırıtıyor.

"Bunu beğeneceğini düşündüm," diyor, vurguyu artırmak için gözlüğünü düzeltirken.

Masamız kimsenin duyamayacağı kadar özel, ama duyabilecek herhangi bir kamera olup olmadığına bakıyorum.

"Üstümüzde iki tane var," diyor Jake, neden etrafa baktığımı tahmin etmesine gerek kalmadan. "Kuşların sesini, bir alarmın çaldığını duyar gibi duyuyorum."

O yüzden şifreli konuşun veya bir metin yazın. Anladım.

Eğer bana sessiz olmamı ima ediyorsa ses kaydı olmalı.

"Haklısın. Yukarıda iki kuş var. Bunu nasıl yaptığını asla anlayamayacağım," diyorum, yanlışlıkla kaptığım güneyli aksanımı koruyarak.

"Hâlâ aksanını seviyorum," diyor sırıtarak.

Pislik.

Tyler içeri girer girmez başımı çevirdim ve Lawrence'ı yanında görünce midem bulandı. İki masa öteye oturdular ve Jake masanın altından bana bir şey uzattı. Hissediyorum ve ne olduğunu tam olarak biliyorum.

İncelikle, küpem gevşekmiş gibi yapıp elimi kaldırıp, kulaklarımı mükemmel bir şekilde gizleyen uzun sarı saçlarımın altına takıyormuş gibi yapıyorum. Küpeye dokunmak yerine, Jake'in bana verdiği küçük kulaklığı takıyorum.

Jake'in elini şefkatli küçük bir fahişe gibi okşuyorum ve tüm dikkatimi ona veriyormuş gibi yapıyorum. "Yemekten sonra bana gününün nasıl geçtiğini anlatırsın sanırım?" diye soruyor, şifreli konuşmaya devam ederek.

"Biliyorsun canım."

Gülmemek için kendini zor tutuyor ama Tyler ve Lawrence'ın kısık sesle konuştuklarını duyduğumda gülümsemem kayboluyor.

Kulaklık, duymak istediklerime baktığı sürece sözlerini güçlendiriyor, bu yüzden başımı Jake'e doğru eğik tutuyorum, sanki ona sevgiyle bakıyormuşum gibi.

"Dev olmalı dostum. O gece bize bir şey yapmak isteyecek başka kimse yok," diyor Tyler.

Yani benim hakkımda görüşüyorlarmış. Sanırım konu kapandı.

"Olamaz," diye küçümseyerek alay ediyor Lawrence.

"İki gece sonra sinir krizi geçirdi ve işi abarttığımızı söyledi. Ağladı, dostum. Küçük bir orospu gibi ağladı. Onlara yaptıklarımızdan dolayı hasta olduğumuzu söyledi. O. O piç sonunda dayanamadı ve şimdi bunu yapıyor. O gece pipini kirletmediği için masum olduğunu sanıyor ve şimdi bizi tek tek avlıyor."

Göz ucuyla Lawrence'ın başını salladığını görüyorum. Elimi Jake'in kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum, menüyü ona yüksek sesle okurken düşüncelere dalmış gibi yapıyorum ama aslında tüm dikkatim karşımızdaki sohbette.

"Hayır. O değil. Kız kardeşiyle konuştum ve son iki aydır kilise misyonu için Meksika'da olduğunu söyledi."

Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımı bilemediğim tek kişi Dev. Pişmanlık gösteren tek kişi oydu ve onu o gece orada olmaya zorladılar. Hiçbir şekilde kurban değildi. Konuşup bir şeyler söyleyebilirdi... her şeyi.

Şu anda öldürme listemde değil. Ama on parmak sütununda.

Jake duymamaktan yorulur, bu yüzden elini gizlice kaldırıp kulağına başka bir ses yükseltici yerleştirir. Kimse doğrudan kulağına bakmadığı sürece görünmeyecek kadar küçüktür. Yine de, bir dinleme cihazı yerine işitme cihazı olduğunu düşünebilirler.

"Sana söylüyorum, o değil. İnan bana. Bundan haberi bile olduğundan şüpheliyim ve Melissa bana katıldığı kilise misyonundan

fotoğraflarını gönderdi. Ona her gün mesaj atıp güncellemeler falan gönderiyor," diye savunuyor Lawrence.

"Melissa'nın sadece onu koruduğunu mu düşünüyorsun? O, onun lanet olası kız kardeşi."

"Çocukluğumuzdan beri bana aşık. İnan bana, ne yaptığımızı bilseydi, bu aşkın üstesinden gelirdi, tabii böyle şeylerden hoşlanmıyorsa. Öyle bir durumda, eğer kardeşiyse, onu bize ifşa ederdi. Her iki durumda da, onu korumuyor."

"Sanırım o. Başka biri olamaz."

Lawrence etrafına bakındı, bakışları bir anlığına masamızda kaldı, sonra bakışları terasta duran birkaç kişiyi süzdü ve ardından dikkatini tekrar Tyler'a çevirdi.

"O değil. Çıldırdığı gece, onu tekrar hizaya sokan kimdi sence?"

Tyler şaşkın görünüyor.

Garsonumuz biraz ekmek getirmiş ve Jake bizim için sipariş veriyor, bu yüzden aynı anda konuşan bu kadar çok insan olduğu için duymak zor oluyor. Kendimi bir parça ekmek çiğnemeye zorlarken hiçbir şeyi kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum, iştahımın çok azaldığını fark ediyorum.

"Ne yaptın?" diye sorduğunu duydum Tyler'ın.

"Ona, Victoria'nın başına gelenlerin Melissa'nın başına da geleceğini söyledim, eğer tek kelime ederse. Ondan sonra kasabayı terk ettiler ve o da İncil'i vaaz etmeye başladı. Kefaretini böyle aradı. İnsan öldürmüyor, kahretsin," diye tısladı Lawrence.

Dev'in on parmağını kurtarmış olabilir.

Ve bir dil. Dili de gidecekti. Sadece onun için yazacağım özel bir köşe yazısıydı.

"Peki başka kim var?"

"Bunun oldukça açık olduğunu düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

"HAYIR."

Lawrence, sanki çileden çıkmış gibi kafasına vuruyor. Sanki geç bir öğle yemeği için sıradan bir teras sohbetiymiş gibi davranıyorlar. Sanırım teras trafiğinin çok olmadığı bir restoranı seçmelerinin sebebi bu.

Lawrence'ın bir oda arkadaşı var. Tyler'ın bir karısı var. Bunu neden evlerinde konuşup konuşmadıklarını anlıyorum ama neden telefonda konuşmuyorlar?

"Babalarının yaptıklarından sonra tüm kasaba onlardan nefret ediyordu. Onlardan nefret etmeyen tek kişiyi düşünün. İşte bir ipucu: Babası, babalarının avukatıydı."

Tyler hemen başını sallıyor.

"Hayır. Jacob'ı iki yıl önce gördüm. Bir şirket etkinliğinde karşılaştık ve bana yumruk attı. Hatta arayıp bir ara takılmamı bile söyledi. Bilseydi, en azından bir yumruk atardı. Eminim ikisi de gerçeği duymadan önce ölmüştür. Ve sonrasında şehri terk etti, yani söylentiler yüzünden ortalıkta yoktu."

Lawrence arkasına yaslandı, şimdi kafası karışık görünüyordu. Jake elimi biraz fazla sıktı.

O karşılaşmayı hatırlıyorum. Jake serbest bilgisayar işi yapıyor ve Tyler o zamanlar Jake'in şu an yaşadığı yere daha yakın bir yerde çalışıyordu. Jake onu öldürmemek için elinden geleni yapıyordu ama bir planımız olduğunu ve bu intikamın benim olduğunu biliyordu. Oynaması gereken bir rolü olduğunu biliyordu ama onun rolü beynini oluşturmaktı. Benim rolüm ise onların en kötü kabusu olmaktı.

"Ayrıca," diye devam ediyor Tyler, "bu aralar tekerlekli sandalyede. Birkaç yıl önce geçirdiği bir motosiklet kazası onu tekerlekli sandalyeye mahkûm etmiş."

Jake, dudaklarında hesaplı bir sırıtışla ayağımı dürttü. Her şeyi düşündük.

"O zaman bir tecavüzcünün orospu kızı ve eşcinsel oğlu yüzünden öfkelenecek başka birini tanımıyorum," diyor Lawrence soğuk bir şekilde.

Kardeşimden bahsederken kullandığı ifadeyi duyunca midem bulanıyor. İyi, dürüst, güçlü, sevgi dolu, inanılmaz kardeşim, asla sakatlanmayı hak etmemiş ve... Hak etmediği çok şey yaşanmış.

Onlar yüzünden kimsesiz kaldım. Onlar yüzünden yeryüzünde yaşamış en iyi adam, gülümsemesiyle dünyayı aydınlatamadan öldü.

Ve eşcinsel olduğu için bunu sorun etmiyorlar. O geceden önce iki erkekle seks yaptığım için bunu sorun etmiyorlar.

Babamızı bu kadar çok sevdiğimiz için bizi bu kadar acımasızca cezalandırmanın doğru olduğunu düşünüyorlar...

Jake boğazını temizliyor ve artık çok sıkı tuttuğumu fark ediyorum. Tırnaklarım elini kesiyor.

Kavrayışımı gevşetip dinlemeye devam ediyorum, ikisinin de boğazını kesmeden önce daha ne kadar dayanabileceğimi merak ediyorum.

Lawrence planladığımdan daha erken ölebilir. Onu Tyler'la bağlayıp, ikisini de parçalara ayırırken birbirlerine ağlamalarına izin verebilirim.

"Belki de alakası bile yoktur," diyor Lawrence omuz silkerek. "Sadece bir süreliğine evine kimseyi alma ve eşine de aynısını yapmasını söyle. Daireme bir güvenlik sistemi taktırıyorum. Sen de taktırmalısın. Gerçi önemli değil. Babama göre, eve izin veriliyor çünkü hırsızlık belirtisi yok."

"Kahretsin," diye tısladı Tyler. "Tamam. Bir şey taktırayım."

Anahtarsız giriş kilitleri benim en iyi dostum. Şifrenin kamerada delindiğini görmek çok kolay. Geleneksel kilitler kullanılıyorsa, bir anahtar alıp kopyasını yaptırmak da kolay. Sanki içeri davet ediliyormuşum gibi.

Ölü bir kızın izini sürmelerini engelleyecek bir şey daha.

Ekmeğinden bir ısırık alıyor ve başım dönüyor. Bu konu açıldığında af dilediklerini ilk kez duymamıştım. Genellikle derilerine bıçak dayayana kadar bu konu açılmaz.

Ben onları merhamet için ağlatırken, af diletirken ve hayatları için yalvarırken, böyle saçmalıklar söyleyecek cesaretleri yok. Eğlenceli kısma geçmek için hiç bu kadar istekli olmamıştım.

Sohbetimiz en iyi güvenlik sistemlerine kayıyor ve ben de bir restoranın ortasında ikisinin de boğazını ve penisini kesmeden önce kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Sanırım yeni ev için iki kuş almayı düşünmeliyiz. Ne dersin?" diye soruyor Jake, görünüşe göre benimle aynı şeyi düşünüyor.

"Bunu bu kadar kısa sürede yapabileceğimizi düşünüyor musun?" diye sordum, dilimde intikam tadı güçlü olmasına rağmen tatlı bir şekilde gülümseyerek.

"Sanırım öyle. Belki en fazla bir hafta daha. Onlar için de daha iyi bir yer bulabiliriz, güvende olmaları için."

Tyler'ın eski evinin arkasında hâlâ satılık bir fırtına sığınağı var. İkisini de oraya koyabilirim ve Jake, ben aynı anda iki çocuğu öldürmekle meşgulken emlakçıların içeri girmesini engelleyecek bir şeyler yapabilir.

Garson yemeğimizi getirdiğinde Jake bana, "Sandığım kadar aç değilmişim canım," dedi.

"Ben de," diyorum, bifteğimi gereğinden çok daha sert bir şekilde bıçaklayarak.

Tyler ve Lawrence bir daha asla duymaya değer bir şey söylemiyorlar. Çoğunlukla etraflarındaki birkaç kişinin gerçekten fahişe olup olmadığım konusunda bahse girdiğini duyuyorum.

Tyler tam gitmeye hazırlanırken Lawrence onu durdurur.

"Benim yaptığım gibi tek kullanımlık bir telefon al. Başka bir şey olursa, beni o telefondan ara. Artık kişisel telefon görüşmeleri yok. Anladın mı?"

Yani tek kullanımlık bir telefon mu almış? Bunu nasıl kaçırdık?

Tyler başını sallıyor ve Jake'le birbirimize bakıyoruz.

"Kim olduğunu bulursak, meseleyi kendi ellerimize aldığımızda onu bize bağlayan hiçbir şeye ihtiyacımız yok. Anlaşıldı mı?" diye soruyor Lawrence.

"Bunu denemelerini çok isterdim," diye fısıldıyor Jake.

Dudaklarım seğiriyor. Birini öldürmek için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Tyler'ın bir süre gitmesine izin verdikten sonra ayağa kalktık. Lawrence'ın masasının yanından geçerken, eli hızla kalkıp bileğimi yakaladı. Midem bulanıyor ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, boğazını hemen şimdi koparmamak için tüm içgüdülerimle savaşıyorum.

Aşağıya bakıyorum, ona dik dik bakıyorum.

O piç bana göz kırptı ve bana bir kart uzattı, ben de alıp ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Bana bir ara tatlım. Senin gibi görünen bir kızın, tüm o manzaraları takdir edecek birine ihtiyacı var."

Ona göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bakıp göz kırpıyorum ve elini nazikçe iterek tekrar yürümeye başlıyorum. Ah, ona bakacak bir şey vereceğim. Duvarları onun ve Tyler'ın kanıyla boyayacağım ve onlar izlerken kan kaybından ölmelerine izin vereceğim.

Çok güzel olacak.

Tam kaldırıma ulaştığımızda, kendi ayaklarıma takılıp tökezliyorum ve kaldırıma bir SUV'nin yanaştığını şaşkınlıkla izliyorum. Derin bir nefes verip Jake'e yaklaşıyorum, Logan dışarı atlarken neredeyse yanına sürünüyorum.

New York şehri bunun gerçekleşmesi için fazla büyük.

Kaldırımda bir yemek kamyonu var ve o ve Bay Küstah herif oraya gitmek için dışarı çıkıyorlar, ikisi de harika bir günmüş gibi gülümsüyorlar. Sokak kıyafetleri giymişler; kot pantolon ve tişört. Tipik takım elbiseleri veya başka bir şey değiller. Bir şey mi kaçırdım?

"Ne?" diye fısıldadı Jake, önce onlara, sonra bana bakarak.

"Erkek arkadaşım," diye fısıldadım.

Küfür etmeden önce hırıltılı bir nefes verdi ve beni, onlara çok yakın park etmiş arabama (ki benim adıma kayıtlı falan değil) doğru çekti. Bu, benim birçok "kullanışsız" arabamdan biri.

Evren bana karışık sinyaller göndermeye çalışıyor. Önce Dev'in parmaklarını ve dilini kurtarıyor. Sonra, geç bir öğle yemeğinde düşündüğümden fazlasını keşfettikten sonra iki adamı daha acımasız bir ölüme mahkûm ediyor. Şimdi de beni doğrudan hayallerimin erkeğinin önüne mi atıyor?

"Sonunda FBI'ı sen yöneteceksin. Bu gerçekten muhteşemdi," diyor Bay Kibirli, Logan'la konuşurken sesinde gerçek bir hayranlıkla.

"Benim istediğim bu değil. Sadece lanet olası bir itirafı tetiklediğimiz için mutluyum. Eve dönmeyi çok daha hızlı hale getiriyor."

Bay Kibirli homurdanırken Jake beni arabaya doğru çekmeye çalışıyor. Kulaklığım hâlâ takılı, bu da sokaktaki seslere rağmen konuşmalarını takip etmeyi çok kolaylaştırıyor. Tabii, sadece onlara yönelttiğim sürece, ki bu da başımı öne eğip yürümemi sağlıyor.

"Buz Kraliçesi'nin yanına mı dönüyoruz?" diyor adam, sesinde hafif bir alaycılıkla.

Bahse girerim Carter'dır. Yoksa Chris miydi? Craig miydi? Hatırlayamıyorum.

Logan'ın gülümsemesi o kadar güzel ki. "Evet. Kıskanma."

C-isimli adam gözlerini deviriyor, ben de kaldırımda baygın bir kız gibi ayaklarımı stilettolarımla sürüyerek izliyorum. Kalbim az önce yerinden fırladı ama Logan'ı görmek bile içimi ısıtıyor.

"Ne zaman dönüyorsun?" diye soruyor C-İsimli adam.

"Kanıtların emir komuta zincirine uygun şekilde ilerlediğini ve sıkıca mühürlendiğini kesin olarak bildiğimiz anda. Bunun asla kaçmasını istemiyorum."

"Lanet olsun da Vinci'ye. Kafanın içindeki bok çok korkutucu."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Kafamdakilerin yarısını bile görmedin Craig. Kız arkadaşımı aramam gerek, o yüzden bana bir burger sipariş et."

Bok!

Jake arabamın kapısını açarken telefonumu sessize alıyorum, sesli mesaja yönlendirmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Arabaya biniyorum, ahizeyi çıkarıyorum ve Logan aradığında kalbim duracak gibi oluyor. İç çekerek telefonumu bir kenara fırlatıyorum ve bana dik dik bakan Jake'e bakıyorum.

"Bunu sonra konuşuruz. Gelebildiğin anda benim evime gel."

Başımı sallayıp kapımı kapatmasına izin verdim ve arabamı çalıştırdım. Planlamam gereken iki cinayet, görmem gereken bir erkek arkadaşım ve sinirimi bozmam gereken bir en iyi arkadaşım var. Ve bu sırayla değil.

Ben sadece tipik bir Amerikalı kadınım.

Yoksa tipik bir Amerikan Sapığı mı?

Bölüm 11

Zamanın tek sebebi her şeyin bir anda olmamasıdır.
—Albert Einstein

LOGAN

"Yani kız arkadaşın tam bir sarhoş," diyor Hadley yanıma çökerken.

"Mali durumunu mu araştırıyorsun?" diye sordum inanmaz bir şekilde. "Bu, mahremiyet ihlali!"

"Eh, sadece göz attım. O bir şüpheli falan değil, bu yüzden büyük kuralları çiğnemiyorum."

"Sadece kanun," diyorum kuru bir sesle.

Sırıtıyor. "Bilgisayarlardaki çılgın becerilerim ve açık olmaması gereken web sitelerini kapatmam nedeniyle işe alındım. Adli tıp uzmanlığım nedeniyle buraya yerleştirildim. Kusursuz ahlaki pusulam için bir kez bile aranmadım. Ve bu sadece küçük bir göz atmaktı. Gerçekten. Ama cidden, çok zengin. Evi nasıl?"

İnleyerek başımı sallıyorum. Hadley kesinlikle FBI'da değil çünkü rozetli bir aziz. FBI'da çünkü ya hapishanedeydik ya da bizimle çalışıyorduk.

"Bunu yaptığını kimseye söyleme," diye mırıldandım, savcılığa sunulacak dava dosyasının son kısmını da tamamlarken.

"Elbette," diyor sırıtarak. "Peki evi nasıl? Gerçekten merak ediyorum."

"Gösterişli bir şey yok. Oldukça hoş görünen iki katlı beyaz bir ev. Orada uzun süredir yaşamadığı için duvarlarda sanat eseri veya başka bir şey yok. Zeminler tamamen parke, ama mermer heykeller veya altın korkuluklar yok, eğer soruyorsanız. Ayrıca, evin araba yolu, sonundaki şirin evle hiç uyuşmayan Sleepy Hollow'dan fırlamış gibi görünüyor."

Hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çattı. "Gölde köşkler ve kuğular istiyordum. Kahretsin. Güzel bir evin yoksa neden bu kadar para harcıyorsun?"

"Bazı insanlar alçakgönüllüdür, Hadley. Zengin olduğunu bile bilmiyordum."

Lana'dan bahsetmek, bıraktıktan hemen sonra onu tekrar düşünmeme neden oluyor. Takıntılı davranışlar sergilediğimden endişeleniyorum. Hoşuma gidip gitmediğini bilmiyorum.

Bütün gün aramalarıma cevap vermedi, mesajlarıma da cevap gelmedi. Bu yüzden sonunda cevap aldığımda şaşırdım.

LANA: ÜZGÜNÜM!!! Bu sefer işim aksadı. Çok yoğundum ve yanımda sadece iş telefonum vardı. Şehre birkaç dakika önce döndüm.

İş telefonu olduğunu veya bir iş toplantısına gittiğini bilmiyordum. Ama beni başından savmadıklarını bilmek beni rahatlattı.

"O mu?" diye soruyor Hadley, hâlâ gizlendiğini hatırlatarak.

"Git buradan Hadley. Onun gölde kuğuları yok."

Somurtarak uzaklaşmadan önce bir şeyler mırıldanıyor.

Ona mesaj atmaya başlıyorum ama bunun yerine sesini duymayı tercih ediyorum, bu yüzden arabaya doğru giderken onu arıyorum.

"Hey!" diye cevaplıyor, biraz nefes nefese kalmış gibi. "Tekrar özür dilerim. Az önce çok meşguldüm ve dediğim gibi, telefonum yanımda değildi ve—"

"Özür dileme. Sadece seni tekrar ne zaman görebileceğimi merak ediyorum. Eve döndüm. Bir dosya kapandı, bu yüzden ödül olarak birkaç gün izin alacağım. Neden nefes nefese kalmış gibi konuşuyorsun?"

"Gerekli bir antrenmanı yeni bitirdim. Ayrıca tam iki gün izinliyim. İş ortağım, bu ay biraz daha fazla iş yapabilmek için bazı şeyleri yeniden düzenliyor."

İşinden hiç bahsetmiyor ve şimdi Hadley aklıma getirdi. Madem bu kadar zengin, neden bu kadar çok işi kendisi yapıyor? Neden eleman çalıştırmıyor?

"Yani birbirimize ayırabileceğimiz iki günümüz var, öyle mi?" diye düşünürken, çözülmemiş dosyalardan birkaçını çantama koyuyorum.

"Evet. Ve boxer'ların hâlâ bende. Hatta duşumu bitirir bitirmez onları giyeceğim."

"Gelme şansım var mı?"

"Seni davet eden bendim," dedi kuru bir sesle. "Bu incelik işinde gerçekten berbatım, değil mi?"

Sırıtarak arabama binip geri geri yürümeye başlıyorum, biraz rahatlamaya hazırım. Evden temiz kıyafetler almak istiyorum ama bu daha uzun sürer.

"Dur! Aklıma bir şey geldi. Ya senin evine gelsem? Benimkini gördün. Seninkini göster."

İşte bu sorunu çözüyor.

"Önemli bir şey değil ama yatak odamı görmeni çok isterim."

Kendi kendine gülüyor. "Geri dönmem için külotumu bırakmam gerekebilir."

"Bunları giyip dondurma yemeyeceğim," diyorum, onu güldüren tavrımı seviyorum.

"Bunu bilmek güzel. Adresi verirsen duş alıp orada buluşuruz. Şimdi evde misin?"

"Ben de tam ofisten çıkıyordum."

"Tamam. O zaman acele edip hazırlanayım. Adresi bana gönder, Ajan Bennett.

"Ajan Bennett'a mı dönüyoruz?"

"Bu gece sana Logan diyeceğim," diye espri yapıyor ve on sekizden çok otuza yakın olduğumu unutan o asi uzantıda anında bir tepkiye sebep oluyor.

"Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıp ona adresi mesaj atıyorum. Muhtemelen duş almam da gerekiyor, böylece en azından zamanım olur. Ayrıca durup yemek pişirmeye karar veriyorum, böylece hiçbir yere gitmek zorunda kalmayız. İki tam günümüz var ve tek istediğim her saniyeyi bu bağımlılığı kontrol altına almaya harcamak.

Market alışverişini aceleyle halledip arka bagajımı dolduruyorum ve eve doğru koşuyorum. Evimin kapısından içeri adımımı atar atmaz telefonum çalmaya başlıyor. Arayanın Craig olduğunu görünce inliyorum.

"Lütfen bana hemen geri dönmemiz gerektiğini söylemeyin."

"Merhaba, SSA Logan Bennett. Sanırım şirket çalışanı işe geri dönmek istemiyorsa, o am altın değerinde."

"Craig, kameraların önünde güzel kalmak istiyorsan, Lana'nın amından bahsetmemeni öneririm."

"Tamam. Anladım. Neyse, yeni bir ipucu gelirse aramamı söylemiştin. Hadley sonunda Boogeyman'ın cinayetlerinde kullandığı bıçağın türünü buldu. Sana bir fotoğraf gönderiyorum."

"Teşekkürler," diye homurdandım, olması gerektiği kadar minnettar hissetmeyerek.

"Endişelenme Logan. Kimse bu gece veya yarın geri dönmeni beklemiyor. Önemli bir davayı kapattın ve tam zamanında bir kızın hayatını kurtardın. Ve kahretsin, bugün bunu neredeyse tek başına başardın. Başka hiç kimse kil bulmaktan da Vinci saplantısını bir araya getiremezdi."

"Başka etkenler de vardı" diye belirtiyorum.

"Evet. Simetri," diyor kesin bir dille.

"Ve daha fazlası."

"İki günlük barışınıza geri dönmenize izin vereceğim."

Tam telefonu kapatırken Lana'dan bir mesaj geliyor.

LANA: GPS'im otuz dakika içinde orada olmam gerektiğini söylüyor. Bakalım bu süreden birkaç dakika daha kısalabilir miyim?

Ona mesaj attığımda yüzümde bir gülümseme beliriyor.

BEN: Araba kullanırken mesajlaşmak yok.

LANA: Beni tutuklamakla mı tehdit ediyorsun?

Gülerek telefonumu kaldırdım. Lana, ilk başta mesafeli olarak algıladığım kız değil. Yalnız belki. Ama mesafeli değil. Onun da tıpkı benim gibi olduğunu fark ettim. Yalnız ama olasılıklardan yoksun değil.

Tüm alışverişlerimi ait oldukları yere koyduktan sonra gömleğimi çıkarmaya başlıyorum, sonra da helikopterin egzoz dumanını her yerime üfleyince yüzümü buruşturuyorum. Ne kadar kötü koktuğumu nasıl fark etmedim?

Duşa doğru yöneliyorum ama telefonum bir mesajla çalıyor. Craig söz verdiği fotoğrafı getirmiş ve bıçakta da özel bir şey yok.

Ama en azından zamanı geldiğinde polise arama yapması için söyleyebileceğimiz modeli ve tipi biliyoruz.

Eğer değil. Ne zaman. Bu piçi yakalayacağım.

İddiaya konu cinayet silahının fotoğrafını incelemek, davayı o kadar uzun süre yeniden incelememe neden oluyor ki, kapım çalınana kadar ne kadar zaman geçtiğini fark etmiyorum bile.

Sik beni.

Zaten otuz dakika oldu ve ben günün pis kokusunu üzerimden atmak yerine bir kasaya bakıyorum.

Kapıya doğru koşuyorum, içimden sürekli kendime küfrediyorum. Kapıyı açtığımda, Lana üzerime gelip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce, sadece koyu renk saçlar görüyorum.

Onu içime çekerken, tadına bakarken, ne kadar muhteşem olduğunu koklarken kesinlikle itiraz etmiyorum... Ah, cehennem.

İsteksizce öpücüğü yarıda kesiyorum ve o da bana sırıtarak geri çekiliyor. O gülümsemeyi ve bunu ne kadar özgürce verdiğini seviyorum.

"Bok gibi kokuyorum."

Başını sallayarak gülüyor. "Şey gibi kokuyorsun... Dürüst olmak gerekirse, o kokunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Helikopter. Duşa gireceğim ve kaldığımız yerden devam edeceğiz. Rahatınıza bakın. Uzun sürmeyecek."

"Kokudan rahatsız olmuyorum," diyor, hijyenik ihtiyaçlarımı protesto eden o lanet alt dudağını ısırırken.

"Beş dakika. Sadece bu kadarını alırım."

Uzun kirpiklerini kırpıştırıyor, etrafa bakınırken gülümsemesi yayılıyor, evimin her yerini inceliyor. Silahım oturma odası masasının üstünde ve sanki rahatsız olmuş gibi yanından geçiyor.

"Güvenlik açık," diyorum ona, göz kırparak banyoya koşup duş alma işlerini aceleyle yapıyorum.

Kurulandıktan sonra bir boxer şort giyip geri döndüğümde Lana'yı mutfak adasında Boogeyman kutusuna bakarken buluyorum.

"Bu çok acımasızca," diyor kaşlarını çatarak bana bakarak. "Yakaladığın adam bu mu?"

"Bu benim hatam. Bunu atlamamalıydım. Bunu görmemen gerekiyor."

Kaşlarını çattı.

"Kapatılan dava dosyaları o kadar gizli değil. Ya da en azından okuduğum kadarıyla öyle."

"Eski kapatılmış dosyalar gizli değil. Yeni olanlar gizli. Ama bu kapatılmış bir dosya bile değil. Bu, gelişigüzel ortada bırakmaktan daha dikkatli davranmam gereken aktif bir soruşturma."

Uzaklaşırken dudakları gerildi.

"Özür dilerim. Bilmiyordum. Şimdi gördüm ve... okumaya başlamamalıydım. Özür dilerim."

Omuz silktim, onu belinden tutup kendime çektim, sadece ona dokunmam gerekiyordu. Buraya gelene kadar ona ne kadar dokunmam gerektiğini bilmiyordum.

"Dediğim gibi, bu benim hatam. Ama madem izledin, bana fikrini söylemeye ne dersin?"

Kaşları yukarı kalkıyor.

"Benim fikrim mi? Benim fikrim şu ki, o adam hasta. Kadınların tecavüze uğraması ve birden fazla bıçak darbesiyle yavaş yavaş kan kaybetmeye terk edilmesi vahşice ve... Neyse. Benim fikrim bu."

"Aradığımız şüphelinin tipi hakkındaki fikrinizi kastettim."

Dudaklarını büzdü.

"Onu zar zor görebildim."

Onu dosyanın yanına çekiyorum ve çarşafları açıyorum, içine telefonumdaki yeni resmi de koyuyorum.

"Onları bıçaklayarak öldürdüğünü söylemek yerine, kan kaybından ölmelerine izin verdiğini belirtmişsin. Bu aslında profil için önemli. Şimdi bana fikrini söyle."

"Seni belaya sokmak istemiyorum Logan. Bana göstermemen gereken şeyleri gösterme ve bana söylememen gereken şeyleri söylemeyi bırak."

Bana kaşlarını çatarak bakıyor.

"Şu anda, kız arkadaşımla özel bilgilerimi paylaştığımı öğrenirlerse bana yapacakları pek bir şey yok. Ben çok havalı biriyim. Okuyun ve bana düşüncelerinizi bildirin."

Nedense dudaklarında bir gülümseme beliriyor, ama saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp başını eğiyor ve dosyaları okumaya başlıyor.

"Bu seni heyecanlandırıyor mu?" diye düşünüyorum, midesinin bulandığını söylediğini hatırlayarak.

"Bana kızım dedin," dedi sessizce.

Üzerine eğilip çıplak omzuna bir öpücük kondururken sırıtışım yayıldı çünkü üzerinde bir atlet vardı.

"Benim açımdan öylesin."

Boğazını temizliyor, ben de arkama yaslanıyorum, onun kızarmasının tadını çıkarıyorum.

Dosyayı incelerken yüzü ciddileşiyor, ayrıntıları kavrayıp hızla okuyor.

"İlk bakışta, bıçak yaraları yüzünden aşırıya kaçmış gibi görünüyor. Ama hepsi yüzeysel ve tek başlarına ölümcül değil. Büyük ihtimalle tecavüz ederken bıçağın ucunu kan akıtacak kadar sokuyor. Gittikçe derinleşiyorlar çünkü bu, aldığı hazzın bir parçası. Tecavüz genellikle güçle ilgilidir."

"Neredeyse her zaman güçle ilgilidir," diye düzeltiyorum. "Yaygın inanışın aksine, cinsel arzularla ilgili çok az cinsel saldırı vakası vardır."

Dalgın dalgın başını sallıyor ama gözlerinde mesafeli bir bakış fark ediyorum. "O bir sadist. Vakayla kıyaslandığında, büyük ihtimalle verdiği ölümcül acı olmadan orgazm olamıyor. İktidarsızlık muhtemelen psikotik krizinin bir etkeniydi. Belki de bu coşku hissine yanlışlıkla kapılmış ve şimdi kadınları öldürmeye kadar gelmiştir. Gücün verdiği hazla coşuyor ve acıdan zevk alıyor."

Elleri titrerken derin bir nefes verdi ve özür dilemeye başladım. Bu saçmalıkları görmeye gerçekten dayanamıyor ve onları insanlar ve acımasız saldırılar yerine ölü bedenler ve gerçekler olarak görecek kadar duyarsızlaşmamış bir sivili bile dahil etmem aptallıktı.

Ama benden önce konuşuyor.

"Dünya tarafından fark edilmezdi. Muhtemelen dışarıdan dikkat çekmeyen mavi yakalı bir işçi olurdu. İktidarsızlıkla mücadelesi göz önüne alındığında, muhtemelen asosyal olurdu. Kendini eksik, hatta hadım edilmiş hissettiği için içine kapanırdı. Şimdi, fark edilmeden avlanabildiği için yaşadığı gölgelerin tadını çıkarıyor."

Vay canına, çok iyi.

Başka bir sayfa çeviriyor. "Başlangıçta çok fazla öfke vardı - yine, bu da iktidarsızlıktan kaynaklanıyor. Şimdi psikozunun kontrollü bir yöntemi var. Dokunulmaz olduğunu hissettiği bir ölümsüzlük kompleksi geliştirecek. Yirmi beş ile kırk yaşları arasında beyaz bir erkek olduğunu söyleyebilirim. Sağ elini kullanıyor ve sıradan insanlarla kaynaşma yeteneğine sahip. Muhtemelen nezarethanede."

Kaşlarım çatıldı.

"Gözaltı alanına kadar haklıydın. Evlere hiç zorlanmadan girebildiği ve apartmanlardaki kameraların her seferinde devre dışı bırakıldığı için kolluk kuvvetlerinden veya güvenlikten biri olduğunu tahmin ettik."

Başını sallıyor. "Güvenlik önlemleri konusunda bilgisi olabilir, ama çoğu temizlik görevlisi biliyor. Mesai saatleri dışında geliyorlar, gece vardiyasındaki gardiyanlarla uzun uzun konuşuyorlar veya kimsenin görmediği perde arkası meselelerle uğraşıyorlar."

Gözlerimi ona doğru kıstım, bakışlarımı yakalamak için yukarı baktığında yüz hatlarını inceledim.

"Seni bu kadar haklı kılan ne?"

Önüme bir sayfa kaydırmadan önce sırıtıyor. "Arkasını nasıl temizlediğini. Cinayet odalarını nasıl parlattığını."

"Adli tıp önlemi," diye belirttim. "Çoğu deneyimli katil, her zaman kendi pisliğini temizler."

Başını sallıyor. "Arkasını nasıl temizlediğini anlattım. Sadece temizlik yapmadı. Oda tertemizdi ve her yüzey uygun bir temizleyiciyle temizlenmişti."

Bir satırı işaret ediyor. "Pencereler için cam temizleyici. Hiçbir iz bırakmadı, ancak diğer camların kirli olduğu belirtiliyor." Başka bir satırı işaret ediyor. "Parke zeminler parke temizleyiciyle temizlendi. İz kalmadı." Başka bir satırı işaret ediyor. "Masaların hepsi ahşap için güvenli temizleyiciyle parlatıldı. İz kalmadı..."

Zaten kavramam gereken gerçekleri kafamda canlandırırken, o devam ediyor.

"Babam... şey... ben küçükken bir kapıcıyla arkadaştı. Yüzeyler için uygun temizleyicileri kullanmak, zihni yıllarca bu şekilde eğittikten sonra bir alışkanlık, hatta neredeyse bir zorunluluk haline geldi. Yerinizde olsam, bölgedeki temizlik hizmetlerini arar ve bu

apartmanların bireysel temizlik şirketlerine taşeronluk verip vermediğini kontrol ederdim."

Kağıdı daha da yaklaştırıyorum, gözlerim tüm gerçekleri tarıyor. "Tüm çalışanlarla görüştük ve geçmişlerini kontrol ettik," diyorum dalgın dalgın. "Ve bu kadar detaylı temizliğin bir OKB vakası olduğunu düşündük ama farklı sayıda bıçak yarası olması ve ölüm odası dışında hiçbir yeri temizlememeleri nedeniyle eledik."

"Çoğu temizlik hizmeti, çalışanları elde tutmak zor olduğu için gizlice ödeme yapar. Bazılarının "sorma, söyleme" politikası vardır çünkü işe ihtiyacı olan herkesi işe almak zorundadırlar. Şirket paranın çoğunu kendisinde tutar. Çalışanlar ise buna kıyasla kırıntı kazanır. Dolayısıyla, vergilendirilmeyen gizlice ödeme yapmak, daha fazla çalışan çekmenin ve aynı zamanda söz konusu çalışanlara yan haklar sağlamak zorunda kalmamanın önemli bir yoludur. Muhtemelen size söylemek istemedikleri için bunlardan hiç bahsetmemişlerdir."

"Sen tam bir dahisin," diye inliyorum.

Yüzünü iki elimle kavrıyorum ve onu sertçe öpüyorum, aynı zamanda onu boğazlamak da istiyorum.

"Ama şimdi yapmam gereken bir karar var," diye homurdandım, dudaklarımda onun gülümsemesini hissederken.

"Kararını ver. Kötü adamı yakala. Belki ipucu sağlamdır ve tekrar öldürmeden önce onu yakalayabilirsin."

İsteksizce telefonumu çıkarıp Hadley'i arıyorum. Beni öldürecek.

Bölüm 12

Elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Bu bizim kutsal insani sorumluluğumuzdur.
—Albert Einstein

LANA

Yalan söylemeyeceğim, tüm bu kadınlara tecavüz edip öldüren sapık herifi yakalamasını ummak ikiyüzlülük değil. İkiyüzlülük çünkü bir dizi erkeği işkence edip öldürdüğüm için beni asla yakalamamasını umuyorum.

Ama aynı zamanda bu harika yeni ipucunu birine coşkuyla anlatmasını dinlemek de güzel hissettiriyor. Hadley'e bu yeni ipucuna ilham verenin ben olduğumu söylediğinde endişeleniyor ve şok oluyorum. Kız arkadaşının, asla görmemem gereken bir dava hakkında ona bu bilgiyi vermesine izin verdiğini onlara söylememeli.

Belki de bana "benim her şeyim" demesi kelebekleri harekete geçirmiştir. Kesinlikle bir şey. Benimle gurur duyması da bana... iyi hissettiriyor. Yine o kelime.

Başka biriyle konuşmaya devam ederken telefonum çalıyor ve Jake'in aradığını görünce açmak için dışarı çıkıyorum. Gözlerim pencerede, Logan'ı takip etmeye devam ediyor.

"Hey. Şansın var mı?"

"Bol şans. Bu randevuyu aceleye getirmekten nefret ediyorum ama bu konuda sana yardımcı olacağım."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor.

"Şahsen mi? Bunu sen de yapacak mısın?"

"Sadece bu seferlik ve sadece sabitleme kısmı için."

"Hayır. Yapamazsın. Sana ayrıntıları anlatmaya çalıştığımda kustun, Jake."

"Tereddüt etmeden öldürebilme yeteneğine sahip olmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin," dedi sessizce, ses tonunda bir gerginlik vardı.

"Ama sen duymuyorsun," diye hatırlatıyorum ona, Logan'ın beni duymadığından emin olmak için hâlâ izliyorum.

"Önemli değil. Böyle bir şeyi tek başına üstlenmeni göze alamam."

Logan'ın telefonu kapatıp saçlarını eliyle düzelttiğini gördüğümde, "Şu anda bunun hakkında konuşamam," dedim neredeyse fısıldayarak.

"Kahretsin. Onunla mısın? Bu konuyu hâlâ konuşmamız gerekiyor."

"Yıllar önce bana yaptığın o gizli odaya cinayet odamı taşıdım."

"Bir profilcinin, yavaş yavaş bir listeden insanları öldürdüğünüzü anlamasını engellemek için bunun yeterli olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye kuru bir şekilde soruyor.

Logan'ı pencereden izlemeye devam ederken derin bir nefes verdim. Etrafına bakındı, sonra bir bardak almak için uzandı.

"Benim yaptığım işi yapmanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?"

"Size yaptıklarından dolayı," diyor, sesi neredeyse kırık bir fısıltıdan yüksek çıkıyor.

"Hayır, Jake. Çünkü içimde beni, beni tekrar bulmalarından korkarak bir köşede kıvrılmaktan başka bir şey yapamadığımdan beri yönlendiren tek şey nefret. Başka bir şeyin beni yönlendireceğini hiç düşünmemiştim. Bu bittikten sonra... hepsini öldürdükten sonra dört gözle bekleyecek hiçbir şeyim kalmadığını düşünmüştüm. Şimdi... İşte umut var. Sanki evren bana yanlış zamanda bir hediye veriyormuş gibi aniden hayatımda belirene kadar umudun gücünün farkına varmamıştım."

Sert bir nefes veriyor ve ben biraz geriye doğru çöküyorum.

"Umutlu olduğunu duyduğuma sevindim Lana. Gerçekten. Öyleyim. Sadece... Sadece seni hapse atmayacak biriyle bunu bulamaz mıydın?"

Konuşması esprili bir tonda bitiyor ama durumun ciddiyeti hâlâ ortada.

"Gerektiğinde o köprüyü geçeceğiz. Dikkatli olacağıma güvenin."

"Eğer bir şey ters giderse... Sana soru sorarsa... Sana sorduğu soruları dinle. Neye dikkat etmen gerektiğini biliyorsun. Eğer öyle bir şey olursa oradan cehenneme kadar gideceğine söz ver."

"Söz veriyorum," diyorum ona sırıtarak.

"Endişeden kel kalacakmışım," diye inliyor, ben içeri doğru yürümeye başladığımda.

"Seni sonra arayacağım."

Telefonu kapatıp Logan'ın sadece bir çift boxer şortla blender'da bir çeşit içecek hazırlamakla meşgul olduğu yere geri döndüğümde, adaya yaslanıp onu gözlerimin önüne seriyorum.

Dönüp bana baktığımı fark edince kaşlarını oynattı.

"Gitmek zorunda mısın?" diye soruyorum, sesimdeki muhtaç ifadeyi gizlemeye çalışarak.

"Bu gece değil. Belki yarın, ama bu gece değil."

Gülümsedim, belli bir hayal kırıklığını maskelese de. En azından iki gün istemiştim ama bu zalim hayatın bana asla veremeyeceğini düşündüğümden fazlasını elde edebildiğim sürece idare edeceğim.

"Sen inanılmazsın, biliyor musun?" diye soruyor, daha da yaklaşarak.

Blender bana ulaştığında onu unutuyorum ve başımı geriye doğru eğip ona erişim izni veriyorum, o da öne eğilip beni uzun, sert, derin ve... Her öpücüğün ruhuma nasıl daha da dokunduğunu anlatmaya kelimeler yetmiyor.

Oradaki karanlığın bir kısmını yok edebileceğini, hatta etrafa biraz ışık yayabileceğini düşünüyorum.

Kolları etrafıma dolanıyor, beni kaldırırken kendine bastırıyor, böylece çok fazla eğilmek zorunda kalmadan ağzıma daha iyi bir açı veriyor.

Adam çok uzun, ben de çok kısayım.

Bacaklarım beline dolanırken dudaklarına doğru sırıtıyorum. Öpüşmeyi kesmemin tek sebebi, durumun normalliğini biraz olsun özümsemek, her saniyesinin tadını çıkarmak.

"Yani artık benim önümde boxer'ınla dolaşabileceğin bir noktaya mı geldik?"

Beni tezgaha kaydırırken göz kırptı ve geri çekilirken bacaklarımla onu serbest bırakırken kaşlarımı çattım. Sırtını bana dönmek için döndüğünde, onu en son çıplak bıraktığımda hiç fark etmediğim bazı yara izlerini fark ettim.

"Bunlar ne?" diye soruyorum daha düşünmeden.

Parmaklarım hemen omzunun yakınındaki yarım daire şeklindeki yara izine dokundu ve yüzümü buruşturdum. İnsanların yara izlerime dokunmasından nefret ederim, ama işte buradayım ve onun yarasına dokunuyorum.

Parmağımı lekeli yüzeyin üzerinde gezdirirken benim gibi irkilmiyor.

"Bunu iki yıl önce bir kurşun yapmıştı. Lanet yeleği kıl payı ıskalamıştı. Bir santim daha ıskalasaydım, kurşunun çıkarılması yerine bir çürük alırdım. Bir çaylak olay yerinden uzaklaştı ve dolapta saklanan silahlı bir adamı ıskaladı. Kapıyı deldi ve vurulanlardan biri de bendim."

Diğer kürek kemiğinden omurgasına uzanan, engebeli ve uzun bir yara izi daha var. Parmaklarım üzerinde gezinirken, dokunuşuma geri çekiliyor. Keşke onun da benimkine dokunmasına izin verebilseydim. Belki de yara dokusunun içine işlemiş acı dolu anıları çekip çıkarabilirdi.

"Bu bir bıçaktan." Bu cevap beni acı dolu bir düğüme boğuyor. "Sahada yeniyken, tutukladığım adamın aniden ortaya çıkan bir arkadaşı vardı. Beni hazırlıksız yakaladı."

"Seni ancak geldiklerini göremediğinde yakalarlar," diyorum sessizce, içimde bir gurur dalgası hissederek. "Çünkü onlar için fazla güçlüsün."

Arkasını dönerken kıkırdıyor. Kalçalarımı kavrayıp beni kendine doğru çektiğinde nefesim kesiliyor, bacaklarımın arasında dimdik dururken en iyi yanlarımız birleşiyor.

"Böyle düşünmeni seviyorum," diyor, şortumun eteğiyle oynarken sırıtarak.

Ellerimi kollarındaki kasların üzerinde gezdiriyorum. Bilerek kasılıyor ve ben de şakacı bir şekilde gözlerimi devirip gözlerinin içine bakıyorum. "Güçlüsün. Göz korkutucusun. İnsanlar seni zayıf olarak görmüyor, bu yüzden en savunmasız olduğun anda saldırıyorlar."

"Dolaptan ateş eden adam körü körüne ateş ediyordu" diye belirtiyor.

"Yani sen iri ve güçlü değil misin?" diye soruyorum, sonra beni kaldırıp yürümeye başladığında kahkaha atıyorum.

"Seni idare edebilecek kadar güçlüyüm," diye espri yapıyor, sonra tek eliyle kıçıma vuruyor.

"Seni götürebileceğime bahse girerim," diyorum şakayla karışık, ama gerçekten götürebilir miyim diye merak ediyorum.

"Dövüş yeteneklerini bana daha sonra göstereceğim," dedi ve beni tekrar öpüp bir odaya doğru yürüdü.

Onu alıp alamayacağımı bilmek istemediğime karar veriyorum. Sadece normal bir geceliğine, normal bir ilişkimiz olan normal bir erkekle normal bir kız gibi davranmak istiyorum.

***

Güneş yavaş yavaş yükseliyor ve o kadar çok güldüm ki, yanlarım ağrıyor. İkimiz de uyuyamadık. Birkaç kez yemek yedik, bol bol seks yaptık ve hayatımda hiç gülmediğim kadar çok güldük, ama uyku öncelik listemizin başında değildi.

Sanırım ikimiz de gözlerimizi kapatıp bu geçici mükemmellik anını kaybetmekten korkuyoruz.

Şimdi kanepeye yayılmış haldeyim, bana karanlık anılarla dolu olmayan çok mutlu çocukluğunu anlatıyor.

Gözlerim odanın içinde geziniyor, sadece geçmiş zaman kipinde bahsettiği bu sözde ailenin tüm fotoğraflarını inceliyordum.

"Ee, ne oldu? Yoksa bu beni ilgilendirmez mi?" diye sordum, başımı kaldırıp ona bakarak.

Gülümsemesi yavaşça kayboluyor ve sorduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Önemli değil. Yapmamalıydım-"

"Sorun değil Lana. Beni tanımaya çalıştığın için özür dilemeyi bırak," dedi tekrar sırıtarak. Saçlarımı yüzümden çektikten sonra elini omzuma koydu. "Prezervatif tercihimden daha fazlasını bilmek istemen hoşuma gidiyor."

Burnumdan çekiyorum. Gerçekten burnumdan çekiyorum. Beni hemen öldürün.

Bu onu tekrar güldürüyor.

Başımı iki yana sallayıp omuz silktim. "Geçmişim hakkında sana pek bir şey anlatamadığımı biliyorum, bu yüzden senin geçmişini sormam doğru olmaz," dedim hüzünlü bir iç çekişle, o aydınlık anı bir kez daha mahvederek.

Yüzü ciddileşiyor ve başımı göğsüne yasladığımda eli sırtımda aşağı yukarı gezinmeye başlıyor.

"Hazır olduğunda ne istediğini söyle," dedi sonunda başımın tepesini öperek. "Tüm geçmişlerin benimki kadar kolay olmadığını anlıyorum. Aileme gelince... Annem otuzlu yaşlarının ortasında biraz çılgınlaştı ve çılgın seks ve zengin adamlar peşinde koşarak iyi bir adamdan boşandı. O zamana kadar her şey yolundaydı. Gerçek babamı, askerde olduğunu bilmenin dışında hiç tanımadım. Sanki yüzünü görmek istiyormuşum gibi mektuplarla birlikte birkaç resim gönderdi. Bence üvey babam her zaman gerçek babamdı. İki yaşındayken resme girdi ve beni kendi çocuğu gibi yetiştirdi."

Parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum.

"Endişelenmem gereken eski sevgililerim var mı?"

Yayında boğuluyor ve ardından gülüyor. "Hayır. Hiç de değil. Tüm ilişkiler gerçekten kötü bir şekilde sona erdi. İşimle evli olduğum için erkek arkadaş olma konusunda pek iyi değilim."

Saçlarımı elleriyle karıştırırken inliyor, ben de başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum.

"Ama bunu mahvetmeme izin verme, çünkü senden hoşlanıyorum," dedi bana sırıtarak.

Ah. Ne derse desin, tek yaptığım aptal gibi sırıtmak. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Alt dudağıma hafifçe vurarak beni tamamen üzerine çekerken daha rahat bir şekilde yerleşiyor. Sıkı vücuduna rağmen şaşırtıcı derecede rahat.

"Peki ya sen? Endişelenmem gereken eski sevgililerim var mı?" diye soruyor, yüzümü inceleyerek.

Tüm ifadelerimi inceliyor. Neyse ki onlara karşı antrenman yaptım. Ama bu, dürüstçe cevaplayabileceğim bir soru.

"Sadece tek bir gerçekten ciddi ilişkim oldu ve onunla bir daha asla konuşmaktansa onu alevlendirmeyi tercih ederim. Onun dışında,

o zamandan beri ciddi bir ilişkim olmadı ve bu da on yıldan fazla zaman önceydi. Gerisi... deneylerdi, değil mi?"

Tamam, ağzımı kapatmam lazım çünkü çok fazla konuşuyorum.

"Deneyler mi?" diye soruyor, bana durmam gereken zamanı hatırlatarak.

"Yanlış kelime. Şey... Bir şeye sahip olmak için umutsuz ve anlamsız girişimlerde bulunmak, sonra da ortada hiçbir kıvılcım olmadığını öğrenmek."

İyi iyileşmeler, Lana.

"Burada bir kıvılcım var," diyor saygıyla, ellerini hâlâ çıplak sırtımda gezdirerek.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Kesinlikle bir kıvılcım var."

Beni öne doğru çekiyor, dudaklarını dudaklarımda gezdiriyor. Tam öpücüğü derinleştirmeye karar verdiğim anda, bir telefon alıyor.

Küfür ederek telefonunu yerden kapıyor. Gece boyunca hangi odada kaldıysa orada kalmış.

"Bennett burada."

Telefon o kadar yüksek sesli ki, diğer taraftaki kadının sesini duyabiliyorum.

"Hey, araştırılacak bir listemiz var ama birkaç kişi birden çıktı. Tüm apartmanlara taşeron olarak hizmet veren bir temizlik şirketi vardı. Onları araştırırken hemen işten çıkardık. Onları arayıp tüm bordro çalışanlarının listesini istediğimde, ara sıra gizlice yaptıkları işleri de eklemezlerse federal soruşturmayı engelliyediklerini hatırlattım. Liste mucizevi bir şekilde çok daha uzadı. İki ismin sabıka kaydı var ve bu adamlar bu konuda iyi görünüyor."

O zaman haklı olabilir miyim?

"İki saat içinde buluşup Boston'a doğru yola çıkacağız. Listedeki tüm isimleri getir, uçakta hepsini gözden geçirelim."

Ve elimizdeki zaman da bu kadar.

Gözlerindeki bakıştan onun da bundan nefret ettiğini anlıyorum.

Kız, işinde çok iyi olduğu için ona küfür ederken, o da telefonun ağzını kapatıyor.

"Onu yakalarsam, bir süre daha birlikte vakit geçirebiliriz," diyor, yüzümü incelerken kaşlarını çatarak.

Görünen o ki biraz hayal kırıklığı yaşıyorum, bu yüzden ifademi maskeleyip ona doğru kıvrılıyorum ve çenesini öpüyorum.

"Git ve daha fazla kötü adam yakala."

Hattın diğer ucundaki kız susuyor.

Logan dudaklarını alnıma bastırıyor ve gitmeden önce son kez kokusunu içime çekiyorum. Geçen sefer kısa bir yolculuktu. Belki şansım yaver gider de her şey yine o kadar sorunsuz ilerler.

"Bu ipucunu ortaya çıkarmanıza yardımcı olan profilci kız arkadaşınızla birlikte misiniz?" diye soruyor telefondaki kız.

Umarım gizlice ona aşık değildir, çünkü ses tonunda aşırı analiz ettiğimi umduğum bir keskinlik seziyorum.

"Evet. Birkaç saat içinde görüşürüz. Bunu aramızda tutmayı unutmayın."

"Biliyorsun patron. Umarım bu piçi başka bir kadına daha zarar vermeden yakalamamıza yardımcı olur."

Rahat bir nefes verdim çünkü o keskinlik gitmişti. Anlaşılan kesinlikle bir anlam çıkarıyordum.

Telefonu kapatıyor ve kollarını o çok sevdiğim muhteşem sarılmalardan biriyle bana doluyor.

"Geri döner dönmez, uzun zaman önce söz verdiğim o lanet olası buluşmaya seni götürmeye yemin ediyorum. Yaktığım her yemekle seks maratonundan daha iyisin."

Pizzayı resmen yakıyor. Ama pişirmeye çalışması onun için çok tatlıydı. Fırında olduğunu unutup yatak odasına gitmeseydik daha iyi olabilirdi.

"Seni kendime ayırabildiğim her gün yanmış yemek yerim. Dışarı çıkıp tüm mahremiyetimizi kaybetmek zorunda kalarak zaman kaybetmek istemiyorum."

Kıkırdıyor ama şaka yapmıyorum.

Ben açgözlüyüm. Onu tamamen kendime istiyorum.

Hazırlanma hareketlerini aceleyle yapıyor ve ben de gitmeden önce onu gereğinden çok daha uzun süre öpüyorum.

Madem ki gidecek, işe geri dönüp tatilin ikinci gününü atlamak için şimdi tam zamanı.

Arabaya binerken telefonumu çıkarıp Jake'i arıyorum.

"Hala onunla mısın?"

"Lawrence'ı almaya gidiyorum. Tyler'ı sen halledersin."

Telefonu kapatırken küfür ediyor, New York'a doğru uzun yolculuğuma başlarken sırıtıyorum. Onu günlük hayatında incelemedim. Ama boş ver. Ben hepsinden daha güçlüyüm.

Bölüm 13

İnsanlıktan umudumuzu kesemeyiz, çünkü biz de insanız.
—Albert Einstein

LANA

New York'a vardığımda beni karşılamaya hazır değildi. Pusuyu planlama işine koyulduğumda hava kararmıştı. Sweatshirt'üm üzerimde, başım örtülü ve bir ara sokakta dikiliyordum.

Burası karanlık sokaklarda tehlikeli bir yer oluyor, ama bir adamın yüzünü tuğla duvara onu bayıltacak kadar sert bir şekilde çarptıktan sonra, normal haydutların çoğu beklediğim süre boyunca bana geniş bir alan bırakıyor.

"Hey, tatlım," diyor bana bıçak tutan diğer aptal serseri ve çürük dişli bir sırıtışla.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Sanırım daha önceki gösterilerimi kaçırdı, ne yazık ki kendisi için.

Bir adım daha yaklaşıyor ve ben de ona sırıtıyorum. Bir an şaşkın görünüyor, sonra elim fırlayıp boğazına çarpıyor. Acı dolu bir hırıltı çıkarıyor ve bıçağı savuruyor.

Havada bileğini yakalıyorum, kolunun altında dönüyorum ve tatmin edici bir çığlığın geceyi deldiğini zevkle dinliyorum. Bıçak yere düşüyor ve ayağımı omurgasına vuruyorum, kolunu hâlâ o kadar sıkı büküyorum ki, kemiğin elimde çıtırdadığını hissediyorum.

Çığlık atıp merhamet dilemesini dinlerken, içimde bir zevk ürpertisi dolaşıyor. Ölmesini istediklerim kadar tatmin edici olmasa da, onun gibi zayıfları avlayan veya zayıf olduğunu düşünen birini cezalandırmak yine de büyük bir haz veriyor.

Bıçak sert bir hamleyle sırtını kesiyor, derisini yırtıyor ve çığlıkları daha da yükseliyor. İnsanlar, tipik şehir sokaklarında olduğu gibi, hiçbir şey görmemiş gibi davranarak yanımızdan dağılıyorlar.

Kanı akıtmaya başlayınca, eldivenli elimle bıçağı bırakıp sert bir gürültüyle yere yığılmasına izin verdim. Çöp konteynerinin hemen yanında, sokaktan görünen tek şey ayaklarıydı. Şehir, kaldırımda oturanların onu duyması için fazla gürültülüydü.

Duysalar bile yürümeye devam ederlerdi. İnsanlar böyle yapar. Kendilerine, öleceklerini söylerler. Kendi hayatlarının, ayaklarının dibinde ölen kişiden daha değerli olduğunu söylerler.

Kısacası, zerre kadar umursamıyorlar.

Bana şaşkınlık ve dehşetle bakarken dudaklarımda karanlık bir gülümseme belirdi.

O, bu sokağa avcı olarak girmişti.

Av olarak ölecek.

Sweatshirt'ü başımdan geçirip, sarı perukumu başımda dikkatlice yerleştirirken bozmamaya dikkat ediyorum. Çöpe atıyorum, sonra eşofman altımı çıkarıp gizlediğim elbiseyi ortaya çıkarıyorum ve topuklu ayakkabılarımı çekiştiriyorum.

Artık geldiğim şeyi yapma ve insanların kaçmaya çalıştığı karanlıktaki pisliklerle uğraşmayı bırakma zamanı geldi. Buradaki canavarlar, olduğum canavarla kıyaslanamaz.

Birkaç göz bana doğru dönüyor ama yanlarından geçerken endişelenmiyorum.

Kimse, çok az çabayla bir adamı öldüren sarışın fahişeden bahsetmeyecek. Hiçbir şey görmemiş gibi davranacaklar.

Hatta adam grupları bile aceleyle ayaklarına takılıp dağılıyor. Çoğunun kot pantolonunun arkasına bir silah sıkıştırılmış, ama az önce bir adamı kendi bıçağıyla deştiğimi gördüler. Eminim aynı şeyin kendilerine de olmayacağından pek emin değillerdir.

Gerçek hikaye: Çoğu insan bıçak gördüğünde silah gördüğünden daha çok korkar. Bu psikolojik bir şey ama şu anda benim lehime işliyor.

Köşeyi dönüp uzun ara sokaktan kalabalık kaldırıma çıkıyorum. Kanlı eldivenlerimi çantama atarken, koşuşturmacanın içinde kimse bana bakmıyor veya beni fark etmiyor.

Karanlık yardımcı olur.

Lawrence'ın binadan çıktığını görünce sırıttım, sokağın karşısına geçtim ve adımlarımı yavaşlatıp onun arkama geçmesine izin verdim.

Lawrence tahmin edilebilir biri.

O da bir sapık.

Beklenen şey gerçekleştiğinde boğazımda mide bulantısı ve safra tadı yükseliyor. Aniden kıçımda sıcak bir el beliriyor ve şaşırmış gibi

yaparak başımı çeviriyorum.

"Sen," diyor sırıtarak. "Sen olduğunu sanıyordum. Bu gece kör randevu yok mu?" Şakası çok komikmiş gibi sırıtıyor.

Kirpiklerimi kırpıştırarak ona bakıyorum ve midem iğrenmeden patlamak üzere olmasına rağmen kravatını çekiştirmeye başlıyorum.

"Bu gece randevum yok. Beni tavlamaya mı çalışıyorsun, güzel çocuk?" diye soruyorum, en son böyle giyindiğimde kullandığım o sahte güneyli aksanıyla.

"Sanırım beni almamı istedin. New York, tesadüfen iki kez karşılaşmak için fazla büyük," dedi kibirli bir şekilde, bana sırıtarak.

"Belki de sadece kaderdir."

Sırıtışı pis bir sırıtışa dönüşüyor.

"Senin evin mi, benim evim mi?"

"Eh, bu yeterince kolaydı." Kaşlarımı kaldırıp kravatından tutarak onu bir otoparka doğru yönlendiriyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Arabam hemen şurada," diyorum tatlı bir sesle.

Kamerası olmayan bir otoparka park edilmiş. O sulu lokmayı konuşmanın dışında bırakıyorum.

"Sen bir erkeği tehlikeli şeyler yapmaya zorlayan, mesela bir yabancıyla arabaya bindiren türden bir kızsın," diyor, ama sesinde hafif bir alaycılık var, sanki bana karşı herhangi bir tehlike oluşturamayacak kadar zayıf olduğumu düşünüyormuş gibi.

"Geri çekilebilirsin," diyorum ve sağa doğru ilerliyorum. Kravatını bırakıyorum ama adımlarını hızlandırıp beni otoparka kadar takip ediyor.

"Endişelenmiyorum. Seninle başa çıkabileceğimi düşünüyorum."

Alaycı bir homurtuyu bastırıyorum.

"Bebeğim, sana söz veriyorum ki benim gibi bir kızdan sağ çıkamazsın."

Bölüm 14

Ben bireyin ahlaksızlığına inanmıyorum ve etiğin, arkasında hiçbir insanüstü otoritenin olmadığı, yalnızca insanlara özgü bir mesele olduğunu düşünüyorum.
—Albert Einstein

LANA

"Şşşş küçük bebeğim, tek kelime etme. Annen sana bir alaycı kuş alacak. Ve eğer o alaycı kuş ötmezse, annen sana bir elmas yüzük alacak."

Şarkı yeraltı mahzeninde yankılanırken, Lawrence bilinçsiz halinden yavaşça uyanırken ben de yan tarafa doğru yürüyorum. Yüzünde birbiri ardına beliren sayısız duyguyu, gölgelerin arasından hayranlıkla izliyorum.

Kafa karışıklığı. Şaşkınlık. Tanıma. Ve en sevdiğim: panik.

Ellerini ve kollarını açık tutan, onu bağlı ve havada asılı tutan zincirlere karşı mücadele ediyor. Ölmek için harika bir pozisyon. Ayrıca, yayılıp hareketsiz kalmak sizi zayıf ve savunmasız hissettiriyor.

Bilmem gerekir.

Şarkı değişiyor ve "Ring Around the Rosy" o ürkütücü çocuk sesiyle çalmaya başlıyor. Kafalarıyla sevişmeyi seviyorum.

"Sen kimsin lan!?" diye bağırıyor, ben karanlık köşede sıkışıp kalmışken. Üstümdeki ışık, altına dairesel bir ışık saçarak onu ve önünde gevşekçe sallanan zincirleri aydınlatıyor, ben de ikinci mahkumumuzun gelişini bekliyorum.

Onu arabama götürür götürmez, kafasını yan kapıya iki kez çarptım, baygın olduğundan emin olduktan sonra ağır kıçını arabama fırlattım. Kaslı bir adam ve bu kadar ağır olmasını planlamamıştım.

Mücadeleye değdi.

Gözlerinin ve alnının etrafındaki morluklar güzelce oluşuyor. Beyin sarsıntısının onu normalden daha uzun süre baygın tuttuğundan eminim.

"Neredesin? Ben neredeyim lan?" diye bağırıyor, boşuna çabalıyor, zincirlerin amansız uyarılarını şıngırdatmasına neden oluyor.

Başını iki yana sallıyor, üstündeki ışıktan başka bir şey görmeye çalışıyor. Yarı geniş, kare bir bodrum katındaki dört taş duvardan ibaret. Olabilecek en ürkütücü kabuslardan biri.

Onları öldürmek için daha ürkütücü yerler bulmaya çoktan başlamalıydım çünkü vücudunun çevreden gelen korkuyla nasıl kasıldığını seviyorum.

Şimdi tamamen siyah giyindim. Kırmızı rujum gitti, taktığım sarı peruk da. Topuklu ayakkabılar botlarla değiştirildi; Jake'in topuktan buruna kadar iz bırakması için benim için tasarladığı özel burun parçasıyla giydiğim erkek botları.

Sırt çantam yanımda değil, ama etrafta toprak olmadığı için bu kısım için gerekli de değil. Ayaklarımın altındaki taş zemin yakında iki ton kırmızıya boyanacak. Sonra dört duvarı da boyayacağım.

"Biri bana cevap versin! İmdat!" diye kükredi, ama sessizlikle karşılaştı. Tyler'ın eski evi ıssız bir yerde. Bunlar kolay avlar. Lawrence'ı, oda arkadaşıyla paylaştığı dairede öldürmek zor olurdu.

Tyler'ın karısı, tesadüfen bulmasına yardım ettiğim mesajlar yüzünden kavga ettikten sonra şu anda şehir dışında -tabii ki anonim olarak. Tyler, Denise'in kıskançlık edip onu sabote ettiğini düşünüyor. Karısı ise onun bir pislik olduğunu düşünüyor -kendi deyimiyle- ve öfkeyle evi terk ediyor.

Şu anda Tyler'ın telefonunu kopyalayıp yaptığım telefonla onun cep telefonunu takip ediyorum.

Lawrence, "The Wheels on the Bus" çalarken çığlık atmaya ve bağırmaya devam ediyor ve yalvarışlarının çoğunu bastırıyor.

Birkaç saat sonra, sonunda mesanesini kaybedip kendi üzerine işediğinde sesi neredeyse kısılıyor. Bu, aşağılanmanın ilk adımı. Onurlarının zedelenmesinin ilk adımı. Sürekli işiyor ve sıçıyorlar.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Gözünden ilk yaş düşerken küfrediyor. Bağlanmış ve gergin, onu silemez halde. Tüm gözyaşlarını istiyorum. Tüm sefaletini ve dehşetini istiyorum.

Onu öyle bir aşağılamak istiyorum ki, geriye sadece öfke ve aşağılanma kalsın. Sonra da çığlıklarını duymak istiyorum.

Bundan sadece bir saat sonra, mesanesinin kontrolünü tekrar kaybedip hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. Kot pantolonu koyulaşıyor

ve üzerime bir koku yayılıyor. İntikam kokusu. Yani, sidik kokusu, ama anladınız işte.

Üstü çıplak ve soğuktan teninde oluşan tüyleri görebiliyorum. Oda ne kadar soğuksa, darbeler aldığında acı o kadar şiddetli oluyor.

"Kaltak ağlıyor," dedi Morgan, kısık sesle gülerken, yanağımdan tek bir damla yaş süzüldü.

Kendimi kısıtlıyorum, onu silemiyorum, zihnimin içine çekilip tüm acıyı engellemeye çalışıyorum.

"O gözyaşları seni kurtarmayacak, orospu," dedi Lawrence kulağıma yakın bir yerde. "Durmam için yalvar."

"Lütfen... lütfen dur," diye ağlayan kardeşimi duyuyorum.

"Bir tane yalvaran var!" diye bağırdığını duydum Tyler'ın, sırtlan gibi gülerek.

Tyler'ın gevşek tutuşundan kollarım kurtuluyor ve Lawrence'ın yüzünün yan tarafına yumruğumu geçirirken çığlık atıyorum.

"Seni orospu çocuğu!"

Ellerimi tekrar yerine iterken üzerime oturmaya devam ediyor.

"Bu orospu çocuğunu aşağıda tut, yoksa sıra sana geldiğinde gözlerini oyar!"

Tyler bir küfür savuruyor ve ellerimi kaldırıma geri çarpıyor. Ellerim acımasız yüzeye ulaşıp kanın sızdığını hissettiğimde çığlık atıyorum. Lawrence'ın bana yaptıklarına değil, ona odaklanıyorum.

"O gözyaşları seni kurtarmayacak, orospu," diyorum ve Lawrence'ın başını köşeme doğru çevirip karanlığa doğru gözlerini kısarak beni bulmaya çalışmasına neden oluyorum.

"Sen kimsin lan?"

Üç adım atıyorum, ışığın üzerime yavaşça yansımasına izin veriyorum, ta ki kaşları şaşkınlıkla çatılana kadar. Yüzünde öfke var ama zincirler onu sabit tutuyor.

"Ne bok istiyorsun orospu?"

"Durdurmamı rica et."

Konuşmaya başlıyor ama üstümüzdeki kapı açılıyor ve Tyler merdivenlerden yuvarlanarak iniyor, Jake basamakları teker teker çıkarken acı içinde ağlıyor. Jake zarif bir şekilde hareket ediyor, tanık

olduğumuz konuşmadan sonra intikamın sonunda bu orospu çocuklarını bulmasının keyfini çıkarıyor.

Tyler şimdiden yarı yarıya dövülmüş gibi görünüyor. Jake'in de benim aldığım tüm derslere katıldığını söylemeyi unuttum mu? Karma dövüş sanatları listemiz ve siyah kuşak sayımız giderek artıyor.

Elbette dersleri başka bir kasabada, başka bir isimde aldık ama şu anda o kısım önemli değil.

"Sen!" diye bağırır Lawrence, Jake'e dik dik bakarak.

Jake bacaklarına vuruyor. "Bu arada, gayet iyi çalışıyorlar."

Tyler hâlâ yerde yatıyor, uzuvları birbirine dolanmış. "Bana bir şey bıraktın mı?" diye soruyorum Jake, Tyler'ın bileğini yakalayıp onu zincirlere doğru sürüklerken.

"Sen kimsin lan?" diye tekrar sordu Lawrence, sanki herhangi bir kontrolü varmış gibi.

"Geriye çok şey kaldı. Borcu çıkardığında daha da çok acıyacak."

Lawrence savunmasız pozisyonundan bizi azarlamaya devam ederken sırıtarak, Jake'in Tyler'ı yerine sabitlemesine yardım ediyorum. Onu Lawrence gibi iki yana ayırıp zincirlerle asıyoruz. Artık tam karşı karşıya duruyorlar.

Tyler korkudan titrerken, gözleri kocaman açılırken ve vücudu titrerken, "Kim olduğumu bilmek istiyor musun?" diye sordum Lawrence'a.

Tyler'ın gözlerinden ateşli gözyaşları dökülüyordu, bu da bana vücudunun durumu hakkında hızlı bir değerlendirme yapmam gerektiğini düşündürdü.

Bacakları kesinlikle kırılmış. Jake çok fazla saldırganlık göstermiş olmalı. İyi yapmış. İhtiyacı vardı.

"Sen çılgın bir kaltaksın!" diye bağırıyor Lawrence.

Şimdi ona doğru dönüp sırıtıyorum.

"Hayır. Ben sinirli, deli bir kaltağım. Beni küçükken tanıyordun. Kardeşimi de tanıyordun."

Gözlerinin rengi solmaya başlayınca dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "O gözyaşları seni kurtarmayacak, orospu," diye tekrarladım, ama bu sefer neden o sözleri söylediğimi anladığını görebiliyordum. "Durmam için yalvar."

Hayalet olduğumu sandığım kadar bembeyaz kesiliyor ve ben de Tyler'ın her şeyi birleştirmeye çalışmasıyla tekrar karşı karşıya kalıyorum.

"Uslu uslu oyna Victoria. Uslu uslu oynarsan çok daha az acır."

Ağlama Victoria. Seni kırdıklarını görmelerine izin verme.

Ama kırılıyorum. Çok kırılıyorum. Arkamdan ağabeyimin yalvarıp yakarırken attığı çığlıkların sesine kırılıyorum... Ve onlar sadece gülüyorlar.

Sanki sesler kulaklarına müzik gibi geliyor.

O kulakların kanamasını istiyorum.

"Uslu uslu oyna Tyler. Uslu uslu oynarsan çok daha az acır," diye alay ettim, aynı farkındalık dalgasının onu da sarmasını izlerken.

Gözleri acı verecek kadar açılıyor ve Jake her şeyi sindirirken sırıtıyor. Bu kısmı hep kaçırmak zorunda kalıyor. Gerisini kaldırabilirse yeni bir partnerim olabilir. Onun da bunun bir parçası olmasını isterim. Bu benim intikamım kadar onun da intikamı. İkimiz de Marcus'u severdik.

Ve onu alıp götürdüler.

Lawrence'ın önüne geçiyorum ve Jake bana en sevdiğim bıçağı uzatıyor. Kör. Acımasız. Ve sonunda deriyi parçaladığımda cehennem gibi acıyor.

"Öldün," diye hırıltılı bir sesle söylendi o pislik, bana inanmaz gözlerle bakarak. "Ölmüş olman gerekiyordu."

Ona baktım, bıçağı uyluğunun üzerinde gezdirdim, titrediğini hissettim.

"Beni daha sert öldürmeliydin," diyorum bıçak yumuşak ete saplanırken.

Et nihayet çatladığında acı içinde çığlık atıyor ve ben de acele etmiyorum. Tyler, Lawrence'ın çığlıklarına kusarken Jake'e, "Kulakları için keskin bir tane lazım olacak," diyorum.

Sonra Tyler'a geçerek devam ediyorum, birbirlerinin yavaş yavaş öldürülüşünü izlemelerine izin veriyorum.

"Umarım uykunuz yoktur çocuklar. Borç günlerinizle ilgili fikrimi değiştirdim. Uzun bir hafta olacak."

Bölüm 15

Aynı anda hem savaşı önleyip hem de savaşa hazırlanamazsınız.
—Albert Einstein

LOGAN

Telefonuma baktım, Lana'dan gelen son mesajı okuyordum.

LANA: Müsaitsen bu akşam seni ararım. Daha önce arayıp sormadığım için özür dilerim. Çılgın birkaç gün geçirdim. <3

"Ah, kalp emojisi! İşler ciddileşiyor," dedi Craig omzumun üzerinden ve karnına dirsek atılmasını sağladı.

Gözlerimi devirerek homurdanıp öksürdüğünde ona geri mesaj attım.

BEN: Bu gece işe yarayabilir, yeter ki kimse bir ipucuyla aramasın. Katilin kim olduğunu biliyoruz ve yüzünü haberlerde bolca gösteriyoruz. Haklıydın. Kesinlikle gizlice maaş alan nezarethane görevlilerinden biri. Ama kaçmayı başardı, bu yüzden şehir genelinde bir insan avı sürüyor.

LANA: Dikkatli ol. Her zaman göz ardı edildi ve yeni ilgi dalgasıyla, şöhretin heyecanını yaşayacak gibi görünüyor. Daha fazla ilgi isteyebilir ve heyecanı çok çabuk geçerse peşinize düşebilir. Onu avlayan baş FBI ajanını öldürmek, ona daha da fazla ilgi kazandıracaktır.

Hiçbir zaman bir profil uzmanıyla çıkmak istemedim, çünkü benim deneyimime göre iş ve seks pek iyi uyuşmuyor. Mesela Lisa, yıllar önce her şey bittiğinden beri başımın belası ve şimdi benim kontrolüm altında.

Tuhaf. Sinir bozucu. Ve her fırsatta geçmişimizi bana karşı kullanıyor.

Lana ise mükemmel bir kadın. Ne yaptığımı anlayan ama yaparken yanımda olmayan biri. Tam anlamıyla iki dünyanın da en

iyisi.

Bu yüzden hâlâ onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğundan endişeleniyorum.

BEN: Peşime düşmesi çok düşük bir ihtimal. Ve eğer gelirse, onu takip etme zahmetinden kurtulurum.

LANA: Ciddiyim Logan. Onun gibi adamlar senin gibi birine kafayı takabilir.

BEN: O bir tecavüzcü. Bir seri tecavüzcü. Dürtülerini gidermek için bir kadına ihtiyacı var. O sadece bir seri katil değil, bu da peşime düşme ihtimalini çok düşük kılıyor.

LANA: Her zaman gölgelerde yaşamış ve aniden aydınlığa kavuşmuş biri, büyük bir haz yaşayacaktır. Özellikle de onun gibi biri. Cinsel sadistler güçle beslenir. Bu onları tatmin eder. Sizin üzerinizdeki güç, onun kadın kurbanları üzerindeki gücünün kolay bir temsilcisi olabilir.

BEN: Bu kadar önemsemen hoşuma gitti.

LANA: Orgazmlarımı seviyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Bu beni güldürüyor ve Craig gelip bana son bilgileri anlatırken telefonumu kaldırıyorum.

Kolay bir iflas olması gerekiyordu ama biri ona haber verdi. Vermek zorundaydı. Ya da bir şekilde karakolu takip ediyordu. Ama adam profilimizi açık bir kitap gibi okuyor.

Şimdi onu bulmak giderek zorlaşıyor. Maaşını nakit olarak alıyordu ve hiç çek hesabı yoktu. Dairesi haftalık nakit ödemeli bir anlaşmaydı. Hayatı tamamen kâğıtsız, elektronik cihazlara veya iz bırakmayan bir yapıya sahipti. Elektrik faturası bile kirasına dahildi, bu da olası izleri gizliyordu.

Telefonunu geride bıraktı.

Elbiselerini aldı.

Rüzgârda uçuşuyor ve onu şimdi bulamazsak yeniden yüzeye çıkması aylar alabilir.

***

Dört gün sonra hâlâ bir ipucu yok ve eve dönmek için ekibimle birlikte yola çıkarken homurdanıyorum. Gerald Plemmons. Korkuluk Adam'ın adı bu. Ona bir yüz vermek, şehrin bazı sakinlerinin korkularını hafifletmeye yardımcı oldu ama o hâlâ orada.

Bir gün yine öldürecek. Ne yazık ki, bunu yapana kadar onu bulamayabiliriz.

Jetten iner inmez SUV'uma atlayıp Lana'nın evine doğru hızla gidiyorum. Beni beklemiyor ve telefonundan ona ulaşamıyorum. Sürekli sesli mesaja yönlendiriyor, bu yüzden öylece gelip onu kızdırmamayı umuyorum.

Oraya varmam sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor ama sonunda oraya vardığımda kararlılıkla kapıyı yumrukluyorum.

Telaşlı ayak sesleri beni rahatlatıyor. Mustang'ini burada göremiyorum, bu yüzden kapıdan konuştuğunu duyduğuma sevindim. Ama söylediklerini duyduğuma pek sevinmiyorum.

"Anahtarın var! Kullan onu, Jake! Beni evin içinde dolaştırmayı bırak—"

Kapıyı açtığında sözleri ölüyor.

Havluyla.

Hala çoğunlukla ıslak.

"Logan!" diyor, gözleri kocaman açılırken şaşkınlıkla.

Düşünmesine fırsat vermeden onu öpüyorum, ayağımla kapıyı arkamdan itiyorum. Elleri saçlarıma gidiyor, onu kaldırıyorum, çıplak poposunu ellerimde hissettiğimde inliyorum.

Havlu gevşeyip bedenlerimizin arasına sıkışırken onu öpmeye ve odasına taşımaya devam ediyorum. O da beni aynı şiddetle öpüyor, habersiz gelmemin umurunda olmadığını belli ediyor.

Bir hafta oldu. Onu görmeyeli tam bir hafta oldu.

Elim kıçının kıvrımında aşağı doğru kayıyor, gerçekten istediğimi bulana kadar hareket ediyor. Parmaklarım kaygan amında kayıyor, ıslak ve bana hazır olduğunu hissediyorum. Ön sevişmeyi ne kadar sevsem de, bu gece atlayacağım. Belki bu bağımlılığı biraz azalttıktan sonra, işleri yavaşlatabiliriz ve vücuduna gerçekten hak ettiği ilgiyi gösterebilirim.

"Sanırım beni özledin?" diye sordu dudaklarıma doğru, bacaklarını belime daha sıkı sararken, sonunda odasına vardığımda.

"Çok fazla."

Onu yatağa bırakıp soyunmaya başlamadan önce düşünmesine bile fırsat vermiyorum. Havluyu fırlatıp çıplak vücudunu yatağa doğru kaydırırken beni izliyor.

Alt dudağını ısırdığında, soyunmayı bitirip ayak bileklerini tutup onu yataktan aşağı çekiyorum. Küçük bir şaşkınlık çığlığı atıyor ama prezervatifi takıp kendimi çok yüksek yatağında bacaklarının arasına yerleştiriyorum.

Sıraya girer girmez, duvarlarının bu ani müdahaleye karşı sıkıştığını hissederek içeri daldım. İnledi ve sırtını kamburlaştırdı, şimdiye kadar gördüğüm her fantezi gibiydi.

Kalçalarını kavrayarak sert bir ritim tutturuyorum, onu coşkuyla beceriyorum, inlemelerinin ve soluklarının beni beslemesine ve yönlendirmesine izin veriyorum. Sertleştiğinde ve amını bana bastırdığında, omurgamda bir sıcaklık yayılıyor ve bir elektrik akımı zevk şeklinde üzerime yayılıyor.

Altındaki çarşafı kavrarken ağzı aralandı, yumrukları dağınık yatağın yumuşak kumaşında dönüyordu.

Topuklarım kalçalarım tamamen hareketsiz kalana kadar tembelleşiyor ve o da bana sırıtarak nefes nefese kalıyor.

"Merhaba," diyor hafifçe gülerek.

Ben de ona doğru düşmeden önce gülüyorum.

"MERHABA."

Dönüp prezervatifi yatağın yanındaki çöp kutusuna atıyorum, sonra tekrar ona dönüp parmağımı yanağında gezdiriyorum.

O hareket ettiğinde benim de yatakta daha rahat yukarı çıkmamı sağlıyor, böylece kendisi de yatabiliyor.

"Jake kim? Ve neden anahtarı var?"

Sanki özel bir şakanın tadını çıkarıyormuş gibi gülümsemesi yayılıyor.

"Çok mu kıskanıyorsun?"

Gözlerimi kısıyorum, o da bacaklarını kalçamın üzerinden atıp başını pazuma yaslarken kıkırdıyor.

"O benim iş ortağım. Birkaç dakika önce çıktı ve bir şey unutmuş olabileceğini düşündüm. Anahtarını kullanmak yerine evin içinde koşturmamı komik buluyor. Sanki onu hırsız sanıp yanlışlıkla bıçaklayacakmışım gibi davranıyor."

Jake'in onun evinin anahtarına sahip olmasından hoşlanmıyorum, özellikle de onu tanımadığım için.

"Soyadı ne?" diye soruyorum, bu adamın geçmişini tam olarak araştırmaya ve nasıl göründüğüne bakmaya tamamen hazırım.

Gerçekten kıskanıyorum.

Kahretsin.

"O gizli bir ortak ve soyadını açıklamayacağım konusunda anlaşmamız var. Üzgünüm ama durum bu. Son iş görüşmemiz beklenenden birkaç gün uzun sürdü ama yine de ayrıntılı olmaya karar verdik. Ayrıca, birbirimizi yıllardır tanıyoruz. O benim için bir kardeş gibi. Merak etme. Cinsel bir şey olmadığına seni temin ederim."

"Eşcinsel mi?" diye umutla soruyorum.

Genişçe sırıttı. "Biseksüel ama kadınlardan çok erkeklere yöneliyor."

"Eşcinsel olsaydı daha iyi olurdu."

Güldüğünde sesi çok tatlı, yine çok kaygısız. Onu her gördüğümde daha hafif ve mutlu göründüğüne yemin edebilirim.

Parmaklarım başının yanından kırmızı bir şekilde geri döndüğünde kaşlarımı çattım.

"Kanıyor musun?" diye sordum, saçını incelemeye çalışırken endişeyle. Ne kadar da sert davrandım!

Parmaklarıma bakarken gözleri kocaman açıldı. "Şey... hayır. Bu, Jake ile yaptığım bir resimden. Sanırım bazılarını kaçırdım."

Parmaklarımın arasındaki kırmızı maddeyi ovuşturuyorum. Kesinlikle kan.

"Bana yalan söyleme," diyorum bakmaya çalışarak ama o başını çevirip yataktan fırlıyor.

"Tamam. Kan," diye inliyor. "Jake'in kanı. Benim değil. Parmağını kesmiş ve sanırım bana bulaşmış. Duşta hepsini döktüğümü sanıyordum."

Banyoya gidiyor, ben de onu takip ediyorum, saçlarını yıkamaya başladığını izliyorum.

Küçük bir kırmızı akıntı geliyor ama rahatladım, duruyor, yani aslında kanaması yok.

"Bunu neden söylemiyorsun?"

Omuzlarını silkiyor, bana bakmıyor. "Jake konusunda çok endişelisin. Ondan bir daha bahsetmemenin iyi bir fikir olacağını düşündüm."

Nefesimi veriyorum ve gözleri aynada benimkilerle buluşuyor.

"Özür dilerim. Kıskanç bir herif gibi görünmek istemedim."

Bana gergin bir gülümsemeyle bakıyor.

"Sana yalan söyleyip seni suçlu hissettirmeye hakkım yok. Özür dilerim," dedi, yere bakarken iç çekerek.

Yüzünü yukarı doğru eğerek eğiliyorum, dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum.

"Görünüşe göre ikimiz de hâlâ bu işi nasıl yapacağımızı anlamaya çalışıyoruz. Öğrenici bir deneyim," diyorum ona, inleyip başını göğsüme yasladığında gülümsüyorum.

"Çok iyisin," dedi sessizce. "Senin en güzel yanlarını mahvedeceğimden korkuyorum."

"Mümkün değil. Sen de iyisin Lana."

Bana karşı geriliyor ve belimdeki tutuşu sıkılaşınca endişeleniyorum. Son beş dakikada ne olduğunu bilmiyorum ve onu okumak imkansız hale geldi.

Sorularla onu dürtmek yerine, sonunda göğsüme doğru iç çekene kadar onu tutuyorum.

"Ben de seni özledim," diyor sonunda uzun bir sessizliğin ardından.

"O zaman seni o randevuya çıkarayım."

Kaşını kaldırarak yukarı baktı. "Istakoz ve şarap mı?"

Başımı sallıyorum.

Sırıtıyor. "Sonra orgazmlar."

Banyodan neşeyle çıkıp neşesini geri kazandığında gülüyorum. O bir bilmece ve sanırım çekiciliğinin yarısı da bu.

Bölüm 16

Büyük ruhlar her zaman vasat zihinlerin şiddetli muhalefetiyle karşılaşmışlardır.
—Albert Einstein

LANA

Akşam yemeği? Mükemmel. Istakoz? Bayıldım. Şarap? Muhteşem. Logan? Benim için fazla iyiydi.

Ona yalan söyledim. Sonra, son iki kurbanımın kanını saçımda taşıdığımı söyleyemediğim için yalanımdan kurtulmak için yalan söyledim. Yüzündeki suçluluk duygusu kendimden nefret etmeme neden oldu.

Özür diledi.

O an bütün bunların ne kadar yanlış olduğunu anladım.

Logan inanılmaz. Hayal bile edemeyeceğim her şeydi, çünkü bu kadar iyi biri var olamazdı.

Ama o burada.

Aslında tam şu anda değil. Şu anda evinde daha fazla kıyafet alıyor. Davaları kapandığı için birkaç gün izinli. Yani son cesetlerimi henüz bulamadılar. Ya da o davayla ilgilenmiyor olabilir...

Dün çok tehlikeli bir kazaydı. On dakika önce olsaydı, tüm kıyafetlerimi evimin arkasındaki yakma yığınına attığımda beni kanlar içinde bulurdu. O kıyafetleri daha erken çıkar çıkmaz yaktım. Yerlerim o kadar karanlık ki, üzerlerindeki kan damlalarını fark etmedi. Ben de yalan söyleyerek kurtulabilirdim ama cinayet ayakkabılarım veya cinayet çantamla yalan söyleyemezdim.

Neyse ki her şey yukarıdaydı.

Telefonumun bir daha asla ölmesine izin vermeyeceğim. Beni defalarca aramaya çalıştı ama sonunda Tyler ve Lawrence ile olan ilişkimin sonuna gelmiştim ve telefonumu şarja takmak için durmadım.

En akıllıcası eve giderken şarj etmekti ama cinayet çantamın içindeydi... Onu dolaba attım... Ve sonunda aklıma gelene kadar bulamadım.

Jake, gerçekten kanlı sahneler sırasında arabasının içindeki bir kovaya sonsuza dek kustu. Bodrumda kusup tüm o lezzetli DNA'yı geride bırakma riskini alamazdı zaten.

Canavar olmak midesine pek uymuyor.

Bir sonraki kurbanımın dosyasını karıştırırken, hayatına dair notlara bakarken telefonum çalıyor. Jake'i görünce hemen açıyorum.

"Onu buldun mu?"

"Adı Gerald Plemmons, en azından haberlere göre. İnsan avı hâlâ sonuçsuz kalıyor. Bu arada... Korkuluk mu? Gerçekten mi?"

Gülüyorum.

"Umarım sizin için daha akıllıca bir şey bulurlar."

Bana takacakları isimleri düşününce bile ürperiyorum. Logan gerçeği öğrenirse beni ancak o isimle tanıyacak.

İçindeki canavarı gördüğü için, önemsediği kadından nefret edecek.

"Onu buldun mu peki? Ben zaten adını biliyordum," diye devam ediyorum, henüz o yola girmeyi reddederek.

"O Washington'da."

Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Emin misin?"

"Birkaç dakika önce bir ceset bıraktı," diye cevaplıyor. "Kağıt izleri açısından bakıldığında, şebeke dışında. Ancak, şu anki yerini açıklayan müthiş bir açıklama yaptı. Bu sefer, cesedi bir apartman dairesinde bulmak yerine, herkesin görebileceği bir pencereden sarkıttı. Ve düşük profilli bir kız yerine, bir yargıcın karısını öldürdü. Kadına vahşice tecavüz etti ve çok fazla abartı vardı."

"Normalde aşırıya kaçmak öfke demektir," diyorum sessizce, her şeyi kavramaya çalışarak.

"Bence aşırıya kaçma, öfkeden ziyade bir ifadeydi. Sanırım FBI'a bir "siktir git" mesajı vermek istiyordu. İlgiden hoşlandığı konusunda haklısın. Gösterişçi biri haline geldiği için daha fazlasını isteyecek."

"Ve Logan'ın peşine düşecek."

"Hem evet hem hayır."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, mutfağımın arkasına doğru ilerleyip pencereden dışarı bakarken, bir araba sesi duyduğuma dair paranoyaklaşıyorum.

"Dahası da var. Pencereden dışarı sarkıttığı beden çıplaktı. Ayrıca göğsüne "Bogeyman" kazınmıştı. Bir de adı vardı... Logan Bennett."

Göğsüm çökmeye çalışıyor ve sandalyeme yığılıyorum. Bunu yapacağını biliyordum. Logan'ı hedef alacağını biliyordum.

"O olduğundan eminler mi? Taklitçi değil mi?"

"Kamuoyuna açıklanmayan bazı bilgiler doğrulandı. Bu sefer, kendisinin olduğundan emin olmak için DNA'sını bile bıraktı ve şimdi eserine sahip çıkıyor."

"Ve şimdi Logan'ı hedef alıyor. Onu ondan önce bulmalıyız."

"İşte tam da bu kısma geliyorum. Menajerinin peşine düşecek ama bunu yapmak için bir vekil kullanacak. Logan'ı kışkırtmak ve ona eziyet etmek isteyecek. Büyük hamlesini yapmadan önce bu kartviziti taşıyan birkaç kişi daha olacak. Bir cinsel sadist, bir adama gerçekten zarar vermek için neyin peşine düşer ki?"

Düşüncelerini anlamam bir saniyemi alıyor ama anladığımda dudaklarımda karanlık bir gülümseme beliriyor.

"Kız arkadaşı."

"Kesinlikle. Böyle bir adamla başa çıkabileceğinden emin misin? O, senin peşine düştüğün adamlara benzemiyor, Lana. Bu adam tam bir baş belası, hiç merhameti yok. Eğer o-"

"Öldürdüğüm adamlar melek değildi - melek değiller, Jake. Bunu biliyorsun. Hâlâ hayatta olduğumu bilseler ya da yanlarında olduğumda bir şansları olsa beni öldürürlerdi. Ve evet. Öcü Adam'la başa çıkabilirim. Bir canavarın bile kabusları vardır. Ben onun olacağım."

Durumun ciddiyetini tartarak derin bir nefes verdi.

"Onun çalışma prensibi bir eve zorla girmek. Kadına hemen saldırıyor, hakimiyet kurmak için kaba kuvvet kullanıyor. Önce vuruyor, sonra bayılma noktasına gelene kadar boğuyor."

"Farkındayım," diyorum ona.

"Onları gafil avlıyor, Lana. Her zaman tetikte olman gerekecek."

"Birkaç vuruş yapmasını istiyorum," diyorum meyve sıkacağıma biraz meyve koyarken. "İnanılır kılmam gerek."

"Bu çok riskli. Sanırım evine gözetleme sistemi kurmalıyım."

"Hayır. Sakın ola ki. Eğer birileri buna erişirse..."

"Tamam. Siktir! O zaman gelip seninle kalayım mı?"

"Peki Logan beklenmedik bir şekilde tekrar ortaya çıkarsa sana nasıl açıklarım? Sonunda ne olacağını biliyorsun, değil mi? Üç yıldır tekerlekli sandalyede oturmanın bir sebebi var; evine ve şehrine girip çıkıyorsun."

İnliyor ve ben meyve sıkacağını açıp tekrar penceremden dışarı bakıyorum. Sanki Logan onun hakkında konuştuğumu duyuyormuş gibi, Jake konuşurken bir mesaj geliyor.

"Tamam. O zaman başka bir şey bulacağım."

LOGAN: Öcü sorunu. Daha sonra ararım.

BEN: Tamam. Lütfen dikkatli ol.

LOGAN: Her zaman, güzel kız.

"Ben telefondayken sen mi mesajlaşıyorsun?" diye soruyor Jake, sinirli bir şekilde.

"Belki biraz."

Tekrar pencereden dışarı bakıyorum ve bu sefer kim olduğunu fark etmeden önce bir araba ve kırmızı bir ışık görüyorum.

"Gitmem gerek," diye fısıldıyorum Jake'e, bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapatıyorum.

Telefonumu kapatıp tezgaha fırlattıktan sonra silahlarımdan birini çıkardım ve yavaşça kapıya doğru ilerlerken emniyetini açtım.

Birisi kapıyı çalıyor ve ben derin bir nefes veriyorum. Boogeyman'ın içeri dalıp boğazımı kesmeden önce kapıyı kibarca çalacağını sanmıyorum.

Merdivenlerimde güzel bir kızıl saçlı görünce şaşkınlıkla gözetleme deliğinden baktım. Koltuğumun arkasından aldığım bir kot pantolonu üzerime geçirip aynaya baktım. Sonra silahı kot pantolonumun arkasına sokup kapıyı açtım ve içeri girme ihtimalini engellemek için kapıya yaslandım.

"Eğer tanıklık etmek için buradaysanız, işiniz zor. Bana bir şey satmak için buradaysanız, buyurun gidin. Ben internetten alışveriş yaparım. Eğer siz de—"

"Ben Hadley Grace," diyor sözümü keserek. Adı bana biraz tanıdık geliyor ama nedenini bilmiyorum.

"Tamam." Omuz silkerek ona bu ismin hiçbir önemi olmadığını bildirdim.

"Logan Bennett benim patronum."

Bu... şaşırtıcı. "Washington'da olman gerekmiyor muydu? Boogeyman'in bir ceset daha düşürdüğünü duydum."

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor, bir şey okuduğunda küfürler savurarak telefonunu cebinden çıkarıyor.

"Bunu hemen halledeceğim," diyor elinde bir dosya tutarak.

Bana doğru uzatıyor ve açtığımda en büyük korkularımın canlanmaya başladığını gördüğümde kanım damarlarımda hızla pompalanıyor.

"Aslında, bunu hemen hallediyorsun," dedi düz bir sesle. "Ölü bir kızın kimliğini neden çaldığını söyle bana."

1. Kitabın Sonu

Facebook okuyucu grubuna katılın:
https://www.facebook.com/groups/697773917044179

İçindekiler

BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️